PURUREA TÎNĂR

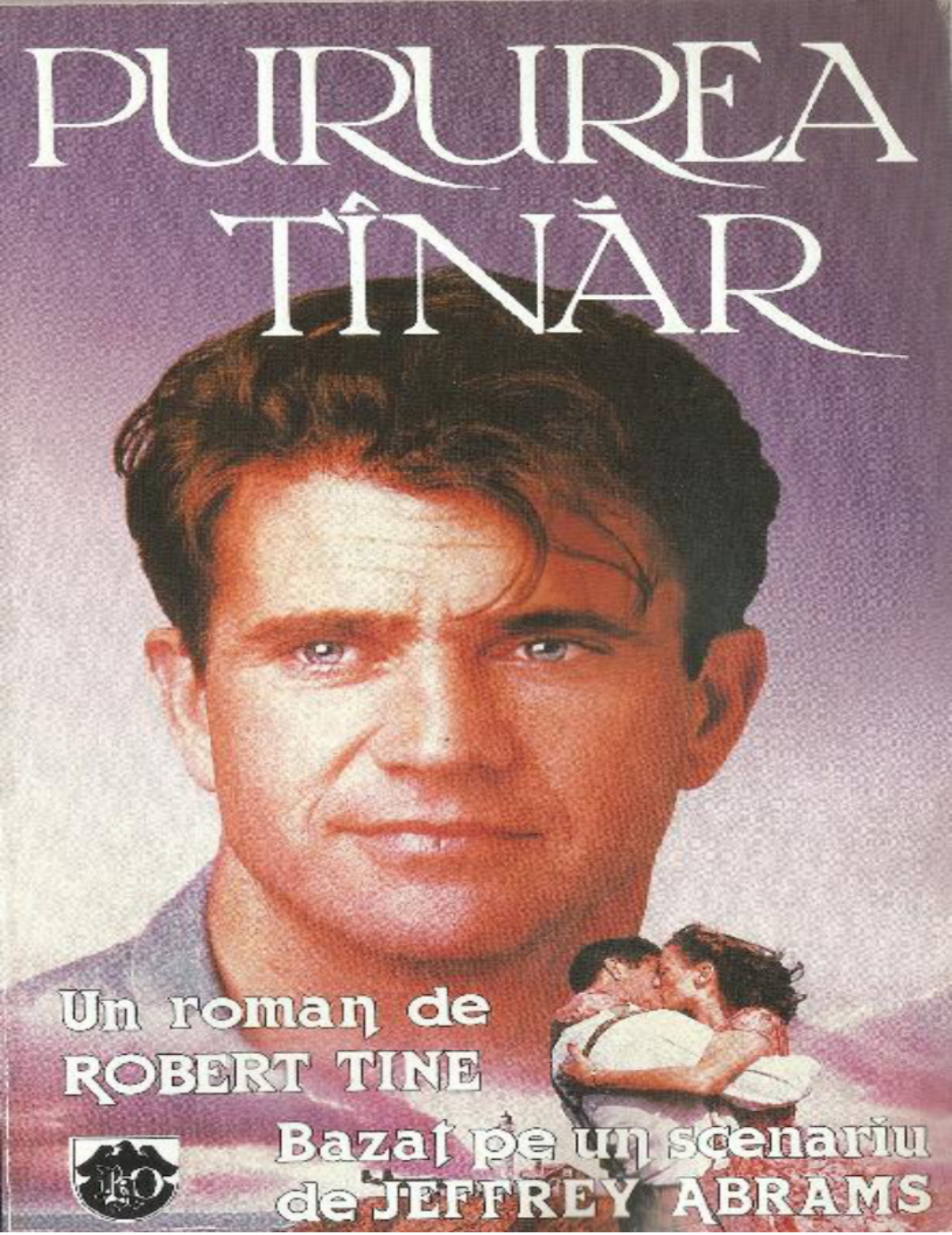

Un roman de
ROBERT TINE

Bazat pe un scenariu
de JEFFREY ABRAMS

PURUREA TÎNĂR

Un roman de
Robert Tine

Bazat pe un scenariu de
Jeffrey Abrams

www.virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

„În acel moment, stomacul lui Daniel păru că respiră adînc. Braţul său se întinse şi-i dădu lui Nat un fior de spaimă. Totul se întîmplă foarte repede. Amîndoi băieţii ţipară şi Felix se pomeni la podea. Pansamentele dentare din gură îi căzură ca două gloanţe. Nat ţipa ca din gură de şarpe şi se chinuia să scape de monstrul care-l ţinea prizonier. Felix sări în picioare şi-l apucă de mînă, încercînd să-l tragă afară din capsulă. Izbutiră să se elibereze şi o luară la fugă, nemaioprindu-se pînă afară, pe locurile din spate ale maşinii. Aproape imediat apăru şi Steven.“

PARTEA ÎNTÎI

CAPITOLUL 1

Puteai să-l simţi înainte de-al auzi, puteai să-l auzi, înainte de a-l vedea.

Aerul pur, cerul încă albastru începu deodată să freamăte ca şi cum n-ar fi avut linişte, pulsînd neliniştit. Era ca şi cum la orizont o furtună şi-ar fi făcut simţită prezenţa, vuiete şi tunete stăteau gata să izbucnească. Apoi se auziră zgomote, venind de departe, făcute parcă de motoare puternice, împreună cu scrîşnetul unor ferăstraie care tăiau aerul. Zgomotul creştea în intensitate. Deveni vuiet, apoi bubuit, ca şi cum al treilea nivel al bombardierului B-25 cu cele două motoare s-a împrăştiat în aer, explodînd.

Aparatul era argintiu, tot atît de elegant ca un rechin, iar de pe pămînt părea un glonţ de aluminiu care străbătea aerul. Zbura fără marcaje sau numere; nici un semn exterior nu-i trăda tipul sau marca. Acest bimotor de calibru mijlociu era încă un prototip secret, o armă de rezervă îmbunătăţită în atelierele Forţelor Aeriene ale Statelor Unite.

Privit de afară, arăta normal, puternic, dar o privire aruncată înăuntru dovedea că este un exemplar greu de stăpînit. Bordul era plin de butoane şi manete, o reţea de cabluri tapeta cabina strîmtă. B-25-ul era un adevărat progres al tehnicii, iar compartimentul, prin aparatura sa, dovedea o cheltuială uriaşă. Numai după ce marile probleme tehnice ale prototipului au fost rezolvate, inginerii s-au ocupat de amenajarea interiorului.

Între timp, a fost utilată şi cabina de comandă. Locotenentul Daniel McCormick stătea în mijlocul acestei dezordini, cu mîinile încleştate pe manşa de comandă. Îngrămădeala şi larma din jurul său nu-i distrăgeau atenţia.

Prototipul a fost lansat în aer cu mult înainte de a fi pus definitiv la punct. Se părea că oamenii, lumea întreagă se grăbea să intre în război, iar Departamentul Aviaţiei era hotărît să fabrice acest avion înainte ca furtuna ostilităţilor să izbucnească.

Din spatele lentilelor de culoare închisă ale ochelarilor săi de aviator, McCormick scruta cu privirea agitaţia din faţa sa, pe cei care transmiteau informaţii pentru comandamentul bazei. Aerodromul se afla la douăzeci de mii de picioare sub el şi cinci mile spre vest.

Botul avionului era îndreptat în jos, iar acul altimetrului cobora rapid.

— Ne apropiem de „Îngerii 19“, ţipă el în microfon. Zgomotul motoarelor te asurzea, deoarece cabina nu avea încă izolaţie fonică. „Îngerii 19“ însemna nouăsprezece mii de picioare — în cădere.

Deodată, o voce îi ajunse la urechi, o voce care părea ciudată şi neliniştită:

— „Vipera unu“, ai grijă!

Daniel auzea foarte greu. Avionul pierduse încă cinci sute de picioare în altitudine şi se simţea că motoarele nu mai aveau destulă putere pentru a se redresa din picajul periculos.

— Pierd înălţime! ţipă Daniel. Sînt la optzeci şi cinci, la trei, două sute.

— Atenţie la presiune, avertiză turnul de control.

Daniel privi indicatorul de presiune la bord.

— Nu pot controla presiunea! Acul s-a înţepenit! Sîntem pe verde.

Avionul se îndrepta în spirală spre sol.

— Sînt la şaptesprezece cinci!

Zgomotul motorului se auzea tot mai tare. Avionul se zguduia şi trepidaţiile motorului ameninţau să rupă în bucăţi fuzelajul şi aşa destul de şubred. În cîteva secunde pierduse din înălţime alte două mii de picioare.

— Cinsprezece cinci! Cer limpede!

Respiră adînc şi se uită în faţă.

— O, Doamne…!

Unul din testele pentru piloţi era să supravieţuiască în caz de avarie, să scoată dintr-un avion tot ce acesta putea da. Pentru asta, se avaria în mod intenţionat un aparat şi se urmăreau reacţiile pilotului. Dar acum, pămîntul se apropia din ce în ce mai mult.

Deodată, avionul începu să se redreseze, cîştigînd altitudine.

— Oh! începe să se descurce! ţipă Daniel, în timp ce aeronava se înălţa spre cerul albastru.

— Adu-o înapoi, „Viperă unu“! Întoarce-te la bază!

Daniel auzi cu greu acest mesaj din cauza trepidaţiilor şi a zgomotelor făcute de motor, dar găsi că este o idee genială.

— Am înţeles, „Roger“! Ce rezistent este! Am pornit! Îl aduc la bază! *Cel puţin aşa cred,* adăugă în gînd.

— Măreşte presiunea.

Daniel trase cu putere de manetă.

— Presiune crescută!

Avionul făcu un salt brusc, care zgudui pilotul.

— E cam nervos dînsul. Destul de greu să-l ţii în frîu.

Aruncă o privire spre tabloul de comandă.

— Comenzile de control rezistă încă.

Avu nevoie de toată forţa sa pentru a înscrie avionul pe direcţia aerodromului. Abia după cinci minute, care parcă nu se mai sfîrşeau, reuşi să vireze pentru axarea pe direcţia de aterizare.

McCormick aruncă o privire la tabloul de comandă şi observă că aerodromul se afla la cîteva mile în dreapta sa, după care privi pe geamul de deasupra bordului.

— Acasă, „James“, te rog, şopti ca pentru el.

* *
*

La trei mile depărtare, trei oameni priveau îngrijoraţi cerul. Baza aeronautică era o aglomerare de hangare şi barăci dărăpănate, o mulţime de clădiri care cu greu se puteau numi Centrul de Cercetare Militară Douglas, cum îl botezaseră Forţele Aeriene.

O duzină de ingineri şi tehnicieni erau adunaţi în jurul unei mese aşezate pe pista de aterizare. Tăblia mesei era acoperită cu schiţe şi manuale, metri de hîrtie tipărită, care ofereau milioane de detalii tehnice despre avionul care-şi urma drumul spre cîmpul de aterizare. Mai era acolo şi un aparat de radio-emisie pentru legătura permanentă cu Daniel, care raporta minut cu minut ce se întîmpla la bordul lui B-25.

Nimeni nu observă cînd o maşină, un Hudson de teren, îşi făcu apariţia şi se opri lîngă mulţimea de tehnicieni preocupaţi. Harry Finley, cel mai bun prieten al lui Daniel şi cercetător al bazei, sări din maşină cu mîinile pline de hărţi şi manuale, precum şi cu un carnet uriaş legat în piele roşie, îşi puse materialele pe masa deja plină, cu excepţia carnetului roşu, pe care îl păstră cu grijă.

— Unde-i Daniel?

Un tehnician arătă către cer.

— Acolo, sus.

Deodată, radioul dădu semne de viaţă.

— Paisprezece mii de picioare, anunţă Daniel. Lovitură negativă! Repet: lovitură negativă!

— Sper că şuruburile sînt strînse *foarte bine,* murmură unul dintre ingineri.

Toţi ochii erau acum îndreptaţi spre cer, scrutînd înălţimile albastre şi aşteptînd un semn de la B-25.

— Iată-l!

Unul dintre tehnicieni arătă cu degetul drept în faţă. B-25-ul aluneca spre cîmpul de aterizare şi privitorii puteau vedea cum Daniel începuse să facă manevrele clasice de aterizare forţată. Dechise rezervorul de combustibil, iar benzina se împrăştie precum o ploaie torenţială. Motoarele şi sistemele electrice au fost decuplate — pilotul încerca să evite producerea vreunei scîntei care ar fi putut incendia aparatul. Scoase trenul de aterizare, apoi flapsurile, pe cît de lent se putea, reducînd viteza de zbor; gigantul avion nu mai era acum decît un zmeu de jucărie uriaş, care se îndrepta încet spre sol.

B-25-ul aterizâ destul de brusc, partea din spate atingînd uşor pămîntul. Forţa impactului săltă puţin avionul, dar se redresă şi continuă aterizarea. Aripile se balansară, iar una din ele se desprinse de fuzelaj cu zgomot de metal torturat. Bucăţi de material se împrăştiară în aer, cînd avionul atinse pămîntul. Coada coborî mai

greu, ca şi cum ar fi fost construită din lemn de balsa. O ultimă zvîcnire ca de torpilă marcă aterizarea finală, ridicînd un nor de praf. Pentru un moment, liniştea deveni apăsătoare. Oamenii de pe pistă se ridicară şi începură să alerge spre avion. Camioane, maşini ale pompierilor şi ambulanţe porniră într-o cursă frenetică spre avion. Nimeni, nici chiar Harry, nu-şi putea închipui că pilotul scăpase nevătămat din aterizarea forţată a aparatului.

Apoi se deschise carlinga şi Daniel îşi făcu apariţia. Faţa îi era transpirată, hainele într-o dezordine cumplită, părul ciufulit, dar un zîmbet larg îi umplea figura de lumină.

— Dacă are certificat de garanţie, îl cumpăr! strigă fericit.

CAPITOLUL 2

Echipa de salvare, împreună cu tehnicienii izbucniră în rîs şi, cînd Daniel coborî din avion, se auziră aplauze.

Harry, uşurat, îşi permise să ia o gură de aer, prima din ultimele minute.

Tehnicienii cercetau avionul şi un doctor se învîrtea pe lîngă Daniel, precum un cîine care păzeşte o pasăre împuşcată de stăpîn.

— Sper că nu sînteţi căsătoriţi cu aceste motoare Pratt & Whitney, le spuse Daniel inginerilor. Un avion clasic are nevoie de motoare clasice.

Apoi se întoarse către prietenul său:

— Harry, ai văzut? A fost o caricatură de izbitură sau ce?

— Ce Danny, ce să văd? întrebă Harry cu indiferenţă.

Un fotograf se grăbi spre ei, cu un aparat Speed Graphic uriaş.

— Ce-aţi zice de o fotografie pentru *Stars and Stripes,* locotenente?

Harry se întoarse şi, afişînd o mutră importantă, cu un zîmbet larg, spuse:

— Ai grijă să prinzi latura mea fotogenică.

Flashul bliţului aproape că-l orbi pe Daniel pentru un moment. Doctorul intră în raza sa vizuală exact în momentul în care-şi aprindea o ţigară Lucky Strike din pachetul ţinut în buzunar.

— Locotenente, zise doctorul încruntîndu-se, cu ochii către ţigară şi brichetă, nu-ţi este niciodată frică că vei da greş?

Daniel suflă un nor gros de fum, după care răspunse:

— Nu.

— Te simţi ameţit?

— Aş! Harry, *tu* te simţi ameţit?

Harry se întinsese lîngă maşină şi-şi ştergea fruntea de sudoare.

— Nu, abia de-am avut un atac de cord.

Daniel rîse.

— Mda, arătam al dracului de bine, nu?

— Bineînţeles, Danny. Aterizarea aia a fost o operă de artă.

— Ţi-a fost greaţă? întrebă unul dintre doctori.

— Nu. Harry, credeam că vei sta camuflat în gaura aia a ta pînă îţi termini experimentul.

— Camuflaj? Ai camuflat ceva? întrebă doctorul.

— Nu.

Harry îşi îndesă batista în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Promite-mi că n-ai să te angajezi niciodată la o bază aeronautică.

Daniel rîse cu poftă.

— Spune-mi sincer, Harry, măcar acum, că s-a terminat: te-ai temut pentru mine, nu? Nenea credea că n-o voi scoate la capăt, nu-i aşa?

— Ei bine, nu pot nega că m-am gîndit la asta.

— Ai avut senzaţia de orbire?

— Nu.

— Migrenă?

— Nu.

— Dar dureri în capul pieptului?

— Nu.

Harry se alătură lui Daniel, după care cei doi bărbaţi, însoţiţi de doctor, o luară spre maşina primului.

— Harry, am fost atît de aproape de sol, încît puteam să-ţi citesc tăbliţele de înmatriculare ale maşinii şi, deodată, pe neaşteptate, am văzut-o pe Helen.

Acum era rîndul doctorului să fie uimit.

— Ai avut *o viziune?* Ţi-a fost rău?

Daniel se răsuci către doctor.

— Nu. Nu mi-a fost rău. Ascultă, doctore, încercam să discut cu prietenul meu. Îţi voi răspunde la întrebări, dar nu acum. O.K.?

Doctorul zîmbi stingherit.

— Desigur, locotenente. Frumoasă aterizare! Vorbim mai încolo.

Daniel se-ntoarse spre Harry.

— M-am gîndit la Helen: Mi-am spus: *Se va întoarce diseară.* Aterizare perfectă! Apoi poc! Am lovit pămîntul.

— Chiar aşa?

Daniel dădu din cap.

— Da, chiar aşa.

Brusc îşi aduse aminte:

— Hei, unde vrei să prînzeşti?

— Mă gîndeam la nevastă.

— La ce te gîndeai? La nevastă?

Mîncatul era ultimul lucru la care se gîndea Harry în acel moment.

— Danny, spuse el trăgînd aer în piept — am ieşit din rînd pentru că… pentru că a mers.

— A mers? Ce-a mers?

— Tu ce crezi? Experimentul meu. Nu e destul de finisat… dar a mers.

Lui Danny i-au trebuit cîteva clipe pentru a înţelege importanţa cuvintelor lui Harry. Cînd înţelese, un zîmbet dezorientat îi lumină faţa.

— *Ce?!* Vrei să spui că… *a mers?*

Harry rîse vesel.

— Da, exact. L-am păcălit pe Buford.

Brusc, cei doi izbucniră într-un rîs complice, ca doi puşti care împărtăşeau un secret teribil. Harry încerca din toate puterile să fie serios.

— Nimeni, dar absolut *nimeni* nu trebuie să ştie de asta.

Daniel nu putea să-şi revină.

— E incredibil! Harry, eşti un geniu.

Deodată îşi privi prietenul drept în ochi.

— Nimeni nu va şti.

— Foarte bine.

— Ăsta-i secretul nostru.

— Desigur!

— Helen poate afla.

Harry ezită.

— Helen, da. Dar *numai* ea, bine? Pentru că este într-adevăr incredibil. Este…

Încerca să găsească alte cuvinte care să-i exprime starea, dar nu reuşea.

— Într-un fel e… incredibil.

Îşi ridică mîinile.

— Da, aşa cred.

— Este, fu de acord Daniel. După ce mă spăl, sărbătorim evenimentul, bine?

Apoi îl bătu pe spate şi o luă spre barăci, scoţîndu-şi umerii de sub bretelele costumului de zbor.

— Perfect! strigă în urma lui. Dar eu conduc.

— Nu, eu conduc, insistă Daniel.

— Las-o baltă! Eu sînt ăla care va conduce.

— Ba eu!

— *N-are nici un rost.* El va conduce, bombăni Harry.

CAPITOLUL 3

Să fii pilot de încercare în cadrul Forţelor Armate Aeriene era o carieră interesantă, chiar dacă nu foarte bine remunerată. Daniel McCormick de-abia putea achita chiria micului său apartament, aşa că nu-i mai rămîneau bani să mai cumpere şi mobilă. În living nu avea decît un radio-măsuţă Howard, o canapea amărîtă şi un fotoliu confortabil. Radioul se auzea în surdină, dar melodia *The Very Thought of You* a lui Billy Holiday nu-l împiedica să doarmă tolănit pe fotoliu. Camera arăta de parcă s-ar fi ţinut aici o petrecere combinată cu un seminar ştiinţific. Pe podea zăceau sticle goale, pahare pe jumătate pline, planuri de aviaţie şi texte tehnice. Printre acestea erau presărate scrumiere pline ochi.

Daniel sforăia încet, cu gura întredeschisă. Pe burtă i se odihnea un teanc de notiţe peste care o scrumieră din sticlă se mişca într-un echilibru precar cu fiecare respiraţie a proprietarului.

Helen stătea în uşa camerei cu un aparat de fotografiat pe umăr şi o valiză deschisă la culoare în mîna dreaptă. Se uită la Daniel şi zîmbi, punînd bagajele jos. Avea ochii negri care licăreau în lumina din cameră, părul şi mai negru, iar pielea, albă. Se aplecă puţin şi-l sărută, abia atingîndu-i faţa cu buzele. Era o atingere tandră, care îşi găsi un răspuns automat. Ochii bărbatului rămaseră închişi, dar gura sa sărută buzele calde care-l atingeau. Apoi, ca şi cum s-ar fi trezit din somn, Daniel deveni din ce în ce mai pasionat, căutînd din nou buzele iubitei. Helen îl împinse înapoi. Cu ochii încă închişi, Daniel mormăi:

— Aşteaptă un pic. Ce-a fost asta?

Helen începu să rîdă, lăsîndu-se luată în braţe.

— Îmi pare rău c-am întîrziat, vorbi ea cu glas scăzut, încercînd parcă să nu deranjeze liniştea nopţii.

— Cît e ceasul?

— Aproape două.

— De ce aşa tîrziu?

— A fost o problemă cu vagoanele trenului sau cam aşa ceva. Eram în drum spre casă, dar am vrut să te văd. Sper să nu te superi.

— Ba da, mă supăr, spuse el cu un zîmbet. Nu cumva vrei să pleci?

Ea se aplecă spre el să-l sărute din nou.

— Nici vorbă.

— Cum a fost?

Helen dădu din cap, ca şi cum ar fi dorit să uite ce a văzut. Avusese de fotografiat victimelc ţinuturilor secetoase din Vest şi greviştii de la o fabrică de oţel.

— A fost deprimant. Oamenii ăia nu au nimic. Absolut nimic.

Se apropie şi-i scoase o şuviţă de păr din ochi.

— Ar trebui să te tunzi.

— Da, ştiu. Dar frizeria a fost închisă zilele astea.

Helen întinse mîna, legănîndu-i în faţa ochilor un mic medalion din aur.

— Ţi-am dat ăsta să pui în el o poză de-a mea.

— Aşa voi face… atunci cînd îmi vei da una.

Îl sărută uşor.

— Mm, ai gust de şampanie.

— Harry şi cu mine ne-am cam îmbătat.

Helen se dădu un pas înapoi şi-l privi drept în ochi.

— Da? Ati sărbătorit ceva?

— Oarecum. Nu ţi-e foame?

— Ba da.

Daniel o împinse uşurel la o parte şi se ridică.

— Atunci cred că a venit timpul uneia din faimoasele mele omlete. Îşi făcu loc spre bucătărie, prin harababura de pe podea, unse bine o tigaie cu unt şi, separat, începu să bată ouăle într-un castron.

— Arată-mi ce-ai făcut. Fotografiile.

— Mai tîrziu, spuse Helen.

— Nu, acum, insistă el.

— Nu sînt ceva la care să te uiţi în timpul mesei.

— Am un stomac zdravăn.

— Dar eu sînt aia care va mînca.

— Lasă că tu ai stomacul mai rezistent decît al meu!

Într-adevăr, fotografiile erau dure, aşa cum spusese ea, teribile imagini alb negru ale unor oameni victime ale Marii Crize.

Daniel răsturnă omleta într-o farfurie. Apoi luă o fotografie în mînă şi o privi. Era a unui lucrător stînd în faţa porţilor unei oţelării unde lucrase înainte de a fi închisă de proprietar. Avea umerii înguşti şi o faţă slabă, precum o lamă de cuţit. În braţele sale noduroase ţinea un copil cu faţa murdară care privea, neînţelegînd nimic parcă, spre aparatul de fotografiat. Imaginea surprinsese perfect emoţiile contradictorii ale unui om fără speranţe. Mînia, frica şi disperarea emanau parcă din întreaga lui făptură.

— Oh! spuse Daniel. E tare.

Helen se încruntă.

— Nu prea ştiu. Nu sînt sigură că e bine.

— Bine?! E o capodoperă. Orice prost poate vedea asta, insistă el.

Ea puse fotografia deoparte.

— Chiar orice prost? zise izbucnind în rîs.

— Mănîncă!

Helen luă furculiţa şi începu să mănînce cu poftă.

— Deci ce-aţi sărbătorit? Lasă-mă să ghicesc: a patru suta oră consecutivă patrecută de Harry în laborator?

— Cam aşa ceva. Cum e omleta?

— Danny, trei zile eu am mîncat şi ţărînă.

— E chiar atît de bună?

— Da, aproape. Pînă la urmă ce-aţi sărbătorit? Problema e alta, de fapt: De ce n-am fost şi eu invitată?

— Păi… Daniel se întreba cum va reacţiona ea cînd va afla.

— Harry a îngheţat un puişor.

Helen izbucni în rîs.

— O, Doamne! Şi *măcelarul* meu a făcut asta.

— Da, dar măcelarul tău nu şi-a reînviat niciodată victima, iar dacă a făcut-o, ar trebui să discute cu Harry. Pentru că trebuie să admiţi că este o coincidenţă prea evidentă.

— *Ce* a făcut Harry?

— Ştiu, ştiu, e imposibil. Cel puţin a fost pînă azi. Harry e un geniu. Şi după asta, a mai vrut şi a doua sticlă de băutură — dacă-ţi poţi imagina. Destul de urît din partea lui.

— Da, îmi pot imagina.

— Acum urmează partea cea mai importantă. Nimeni nu trebuie să ştie asta.

Helen zîmbi amuzată.

— Ce? E o uriaşă conspiraţie a guvernului puilor îngheţaţi?

— Nu trebuie să spui nimănui. I-am promis lui Harry că ai să te ții de cuvînt. Promite-mi că…

— Bine, dar mamei mele am voie să-i spun?

— Helen?!

— Glumeam.

— Promiţi?

Helen dădu din cap.

— Promit.

— Chiar dacă te torturează cineva? întrebă el.

— Chiar şi aşa.

O lumină ştrengărească sclipi în ochii bărbatului.

— Chiar şi sub tortura „G“?

— Danny, se înfioră ea.

Tortura „G“ era cea mai groaznică, iar el ştia asta. Începu să se mişte în patru labe în jurul ei, avansînd precum o pisică care pîndeşte un porumbel.

— Danny, nu! începu ea să chicotească ştiind ce va urma.

Daniel se apropie pînă cînd deveni umbra ei.

— Nu, ce?

— Nu mă gîdila! Ţipă ea, înecîndu-se de rîs. Dacă mă gîdili, încep să ţip. Danny!

Îşi puse mîinile pe faţă, cu degetele răşchirate.

— Helen, este o problemă de securitate naţională. Trebuie să ştiu

dacă pot avea încredere în tine.

Apoi începu să o gîdile delicat, cu degetele dansînd pe trupul ei.

— Danny! Nu! se înecă în rîs, încercînd să se apere de mîinile bărbatului. Promit să nu spun nimănui. Începuse să se zbată şi să ţipe, de parcă cineva ar fi torturat-o. Niciodată! Jur!

La fel de brusc precum începuseră, degetele lui se opriră, torentul de gîdilături fiind înlocuit de sărutări.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el serios.

CAPITOLUL 4

De două ori pe vară, întreaga echipă care lucra la îmbunătăţirea lui B-25 la Institutul de Cercetare Militară Douglas, îşi lua o zi liberă şi mergea la iarbă verde. Toată lumea, de la director pînă la muncitori, de la preşedinte pînă la femeia de serviciu, toţi se supuneau acestei reguli. Se organiza şi un meci de base-ball între inginerii de zbor şi recruţi. Inevitabil, recruţii scoteau untul din intelectuali.

Picnicul aduna familii întregi, inclusiv puştii şi cîinii, care veneau încărcate cu coşuri enorme de mîncare, gata să împartă salata de cartofi şi puiul fript cu toţi cei doritori.

Mici grupuri de oameni erau răspîndite peste tot: taţi şi fii jucîndu-se de-a prinselea, alţii care se chinuiau să aprindă grătarul şi se înecau cu fumul, un adolescent care arunca un băţ unui cîine mare şi lăţos.

Într-un colţ mai îndepărtat, un sergent de aviaţie se străduia să-l înveţe base-ball pe fiul unuia dintre ingineri. Avea o treabă grea de făcut.

— Vezi, îi explica el cu răbdare, dacă un om din spate îl atinge pe cel ce ţine mingea, omul este eliminat.

— Dar de ce aleargă cel cu mingea?

Sergentul suspină:

— O.K., s-o luăm de la capăt…

Daniel, Helen, Harry şi soţia sa, Blanche, stăteau pe o pătură, cu unii de la cercetare. Cîţiva metri mai încolo, un puşti mînjit pe obraji cu îngheţată de vanilie urmărea fiecare mişcare a lui Daniel. Era fascinat de felul în care acesta mînca un sandviş şi bea dintr-o sticlă cu suc de portocale şi îl privea ca şi cum n-ar mai fi văzut vreodată o comportare atît de ciudată. Supravegherea începuse să-l deranjeze pe Daniel.

— Puştiul ăsta, şopti el spre Helen, se tot zgîieşte la mine.

Helen privi băiatul şi-i aruncă un zîmbet larg.

— Te place.

— Mă place?! Nici măcar nu mă cunoaşte.

În mod surprinzător, nici una din conversaţii nu avea ca subiect construirea lui B-25. Problemele avionului le ocupau fiecare oră a zilei încă de la trezire, toată ziua, şapte zile pe saptămînă, pentru a mai dori să vorbească despre ele şi într-o zi liberă, atît de rară şi preţioasă.

Întîmplarea cea mai importantă din ultima săptămînă fusese retragerea de la echipa de base-ball New York Yankees a jucătorului numărul unu Lou Gehring, supranumit „Calul de Fier“. În timpul ultimului meci de pe stadionul Yankee, acesta se suise pe o platformă şi anunţase că, datorită unei boli degenerative musculare — scleroză amiotropică laterală — va renunţa la cariera sportivă. Nimeni nu putea pronunţa numele bolii fatale, aşa că au botezat-o „boala lui Lou

Gehring". În ciuda situaţiei, sportivul s-a declarat fericit şi satisfăcut cu alegerea sa.

— A fost cel mai norocos om de pe pământ, spuse Daniel. Nu va mai exista *niciodată* un alt Lou Gehring.

— N-am putea vorbi despre altceva mai puţin trist? întrebă Helen. Să trecem peste asta.

— Ei bine, avem noutăţi pentru voi, spuse Harry. Un mic anunţ, făcu el umflîndu-se în pene.

— Mda? mormăi neîncrezător Daniel.

— Anul viitor, şi aruncă o privire către soţia sa, anul viitor, Blanche va sărbători pentru prima oară Ziua Mamei!

— Iar tu, pentru prima oară Ziua Tatălui, replică Blanche fericită.

— Cîine ce eşti! exclamă Daniel.

— Ha, ha, ha, rîse Helen. Harry, cum s-a întîmplat asta? Ai trimis-o pe Blanche la laborator? Cînd aţi mai găsit timp?

— Opreşte-te! zise Blanche înroşindu-se.

— De abia am aflat, spuse Harry sfios.

Daniel ridică paharul cu apă minerală:

— Pentru Harry junior!

— Pentru Harriet, închină Helen, care zîmbea fericită de norocul prietenilor săi. Dar sub zîmbet, se simţea o urmă de tristeţe şi invidie. Daniel prinse din zbor expresia de pe faţa ei, dar imediat privi în altă parte, nepregătit pentru un răspuns la întrebarea ei nerostită.

CAPITOLUL 5

Pentru Daniel, bistroul Jake's Dinner de pe strada principală din orăşelul Californian Douglas era o haltă regulată. Aproape în fiecare zi lua aici o cafea sau o porţie de plăcintă. Îi plăcea locul. Totul era nepretenţios, mîncarea era bună, chelnerii îl cunoşteau. Se simţea ca acasă.

Se simţea atît de ca acasă şi patronii îl cunoşteau atît de bine, încît nimeni nu i-a dat nici o atenţie cînd Helen s-a ridicat pentru a folosi cabina telefonică din colţ şi el începu să vorbească nestînjenit. Singur. Cuvintele nu-i veneau uşor. Trase aer în piept şi, clipind des, se lansă într-un monolog. Îi era frică să nu-l surprindă Helen.

— Uite ce e… Noi vom ăăă… noi. Se opri precum o maşină rămasă în drum, fără benzină. Se gîndi o secundă, după care o luă de la capăt.

— Sîntem deja în 1939. Şi… ei bine, aşa cum ai zis şi tu… nu mai sîntem copii. Şi nici nu întinerim. Apoi îşi drese glasul. De obicei, tu îmi ghiceşti gîndurile înainte de a vorbi. Helen, vrei să fii soţia mea?

Se rezemă uşurat de spătarul scaunului. Chelnerul se apropie şi-i lăsă pe masă o ceaşcă de cafea.

— A fost un discurs drăguţ, Danny. Ar trebui să-l repeţi şi cînd e Helen de faţă. Ai putea căpăta chiar un răspuns. Ar fi mai interesant, nu-i aşa?

— Ăsta-i pasul următor, spuse Daniel. Se întoarce de la telefon într-un minut. Între timp, va trebui să mai repet.

Din nou trase aer în piept.

— Helen, ştii… m-am gîndit…

— Danny! Helen dădu buzna în restaurant toată numai zîmbet şi se aruncă pe scaunul de lîngă bărbat. Ghici, ce! Revista *Collier* îmi cere fotografiile pentru numărul din noiembrie.

— Hm, chiar aşa? Ce veşti bune!

— Mi-au cerut să mă cam grăbesc, îi spuse, întinzîndu-se spre mîna lui. Au spus că au nevoie de ele pînă — oh!

Răstumase solniţa cu sare. Nu era superstiţioasă, dar nu-i plăcea să rişte. Adună cîteva cristale în căuşul palmei şi le aruncă peste umărul stîng.

— Au insistat că au nevoie de ele pînă joi; asta înseamnă că trebuie să fie gata mîine după-amiază, ceea ce înseamnă că trebuie să mă apuc de treabă, ceea ce înseamnă că trebuie să…

Daniel intră în panică.

— *Aşteaptă*! Nu vrei nişte plăcintă?

Helen se uită la el de parcă îşi pierduse minţile.

— Danny, de abia *am mîncat una.*

El gîndi rapid.

— Desigur, am mîncat, dar de *cireşe*. Nu de coacăze. Recunoaşte!

— Aşa e, de coacăze n-am mîncat.

— Vezi?

Ea îşi clătină capul neîncrezătoare.

— Cum poate să nu-ţi facă poftă?

Daniel ridică din umeri.

— Eh, nu ştiu, nu-i mortal? Se întoarse către chelner. Am putea căpăta nişte plăcintă cu coacăze? Sigur nu vrei şi tu o bucată? E foarte bună. Daniel McCormick era poate cel mai neîndemînatic mincinos din tot statul California, dar Helen era foarte isteaţă, deci contraatacă:

— Danny, ce se întîmplă?

Daniel îi evită privirea iscoditoare, ochii săi rătăcind prin local, privind la orice şi oricine în afară de ea.

— Ce se întîmplă? Nimic. Doream numai să rămîi lîngă mine în timp ce mănînc.

— Danny, *trebuie* să plec!

— Mănînc repede.

Helen deveni suspicioasă.

— Stai puţin, nu cumva încerci să-mi ascunzi ceva? Ceva ce știi că nu vreau să aud?

— Nu, nu, sigur. De fapt, nu ştia dacă spune adevărul. *Presupunea* că ea ar fi dorit să se căsătorească cu el, dar cine ştia cu adevărat?

— Vrei să-mi spui că ai vreo misiune primejdioasă. Te duci să testezi cine ştie ce rachetă tîmpită sau cam aşa ceva?

— Nu, răspunse el repede. Nu-i vorba de o rachetă. Adăugînd în sinea sa: *E ceva mai nasol.*

Chelnerul aduse o bucată mare de plăcintă, ornată din belşug cu frişcă. Privită în ansamblu, părea o roată de car. În subconştient, Daniel intrase la anaghie: nu mai putea înghiţi. Dar luă spăşit furculiţa în mînă şi începu să mănînce repede, convins că ar fi bine să termine totuşi. I-a luat numai douăzeci şi şase de secunde să reducă vizibil dimensiunea plăcintei.

— Mmm, făcu el încercînd să nu se cunoască greaţa. A fost perfectă.

Helen sări şi-l sărută pe obraz.

— Îmi pare rău, Danny dar trebuie să plec.

— Nu-i nimic, se resemnă el.

— Te sun mai tîrziu, îl consolă îndreptîndu-se spre uşă. Daniel o privi cum se duce, apoi, în ultimul moment, se precipită în urma ei, o apucă de braţ şi o împinse în cabina telefonică, închizînd uşa după el.

— Danny, ce faci?!

— Eşti sigură că vrei să pleci?

— Eşti sigur că te simţi bine? Se apropie de el, privindu-l atent în faţă şi căutînd un răspuns. Lumea era în vîltoare. Europa era în război. Cine ştia dacă viitorul îi va mai oferi vreo ocazie lui Daniel McCormick.

— Mă simt bine, nu voi face nimic care să-mi pună viaţa în pericol. Promit.

Un zîmbet dulce şi curios lumină chipul fetei. Deodată, îşi dădu seama ce e în mintea lui: intui exact ce dorea să-i spună, dar nici ea nu-şi găsea cuvintele.

— Ce s-a întîmplat? Ce e în capul tău, Danny?

El luă o gură de aer şi-şi umezi buzele.

— Eu… simţea cum îl lasă nervii, hai să ieşim din cabina asta.

Helen chicoti.

— Te porţi ca un nebun.

— Parfumul tău e de vină. Mă înnebuneşte.

Ea se dădu la o parte şi deschise uşa.

— Ne vedem mai tîrziu.

Daniel o privi o clipă cum se îndepărtează, după care se dădu cu capul de metalul telefonului.

— Cretinule! La dracu!

Lăsă să cadă o fisă în aparat şi formă un număr.

— Harry? Aproape am făcut-o, ştii? M-ai inspirat tu dar… nu mi-a ieşit nimic din gură. Cuvintele mi s-au oprit pe drum. Nu dădea nici o atenţie sunetelor din jurul lui. Un scrîşnet de frîne şi un ţipăt răzbătu prin uşa cabinei de telefon. Tu ai ieşit pur şi simplu afară şi ai cerut-o pe Blanche? Sau ai plănuit totul dinainte? Că eu am repetat de sute de ori. De două sute de ori am cerut-o şi nici acum nu ştiu care-i răspunsul ei.

În acel moment, uşa cabinei se deschise. Era chelnerul.

— Danny!

— Vin într-o secundă, Tommy.

— Danny, insistă el cu voce slabă, ar fi bine să ieşi afară.

După cîteva secunde, intui că se întîmplase ceva groaznic. Brusc, se ridică în picioare, alergă afară, pe trotuar, dînd peste lumea adunată în colţul străzii. Îşi făcu loc cu coatele în mulţime şi o văzu zăcînd pe caldarîm. Lîngă ea, era oprită o maşină.

— N-am văzut-o, spunea un om, zăpăcit parcă de ce se întîmplase. Îşi frîngea mîinile fără oprire. Jur pe Dumnezeu că n-am văzut-o! Jur pe Dumnezeu.

— Helen…

Daniel simţi că i se face rău, muşchii de la picioare nu-l mai ţineau. Făcu cîţiva paşi şi se lăsă în genunchi lîngă trupul căzut pe asfalt. Îi luă mîna într-a lui. Era rece.

În depărtare se auzea o sirenă.

* *
*

Daniel stătea lîngă patul în care o aşezaseră de peste şase ore, pînă cînd o soră medicală îl forţă să plece. Nu-şi mai amintea cum ajunsese

acasă. Singura imagine pe care o vedea era pielea vineţie a fetei, ochii închişi, bandajele şi înţepăturile de pe braţ. Singurul cuvînt pe care-l auzea era cel rostit de doctor: comă…

CAPITOLUL 6

Săptămînile următoare au fost cele mai grele din viața lui Daniel. Timpul trecea foarte încet, chinuitor de încet. Zi de zi petrecea ore întregi la spital, stînd tăcut lîngă patul Helenei, pîndind cu înfrigurare orice semn de viaţă. Vînătăile dispăreau, rănile se vindecau, oasele rupte se sudau, dar tot nu dădea nici un semn de viaţă.

Doctorii şi surorile medicale, colegii de la baza aeronautică, vorbind cu el, îşi dădeau scama cît de mult îl afectează situaţia, că avea nevoie să revină la viaţa de mai înainte. După discuţii de acest gen, Daniel era de acord cu ei şi jura că îşi va reveni. Dar cum ajungea acasă, singur şi amărît, intra într-o pasă neagră şi îşi dorea să nu mai ştie de nimic.

Cu timpul, decăzu şi mai rău. Nu se mai spăla, nu se mai bărbierea. Casa devenise o grămadă de gunoaie: scrumiere pline cu mucuri de ţigări, farfurii murdare, sticle goale şi resturi de mîncare. Nu mai fusese la lucru de cîteva săptămîni.

Harry decise că ar fi timpul să facă ceva înainte ca Danny să se autodistrugă, să nu-l mai intereseze nimic. Se duse acasă la el, bătu în geam întrezărind mizeria din casă, convins că-l vede pe Danny stînd în semiobscuritate.

— La dracu, Danny! Ştiu că eşti înăuntru. Deschide uşa!

Daniel auzi vocea prietenului său, dar nu reacţionă.

Rămase nemişcat în fotoliul din living. Nu mişcă nici atunci cînd Harry împinse cu umărul în uşă şi-şi făcu intrarea în camera întunecoasă. Pe jos era o grămadă de scrisori nedeschise, lăsate acolo unde fuseseră împinse pe sub uşă. Harry îşi frecă umărul, după care aruncă o privire în jur.

— Văd că ai făcut curat.

Clătină din cap privindu-şi prietenul. Daniel avea părul lung, murdar şi nepieptănat, barba nerasă de trei zile, cearcăne enorme sub ochii injectaţi. Buzele îi erau uscate şi crăpate.

— Bună, Harry.

Danny se mişcă numai atît cît să-şi aprindă o ţigară. Aruncă chibritul în direcţia scrumierei, fără să o nimerească. Harry se sprijini de perete şi se lăsă să alunece în jos, pînă se aşeză pe podea.

— Danny, trebuie să ieşi din starea asta. Te distrugi singur. E ca şi cum te-ai sinucide.

Danny părea că nu aude nimic. Trăgea adînc din ţigară, ţinînd fumul în plămîni pînă cînd simţea că-l arde. Harry suspină.

— Primele două săptămîni spuneau că nu va putea merge. Asta a fost… cu şase luni în urmă.

— Doctorii se pot înşela, spuse Daniel. Vocea îi era groasă şi răguşită; ajunsese aşa după săptămîni de ţigări şi stres.

Harry dădu din cap.

— Am discutat cu doctorul Morrison şi cu Kelvin. Cu Hastings şi cu Collins. Toţi spun acelaşi lucru, Danny.

Daniel continuă să privească fix, înainte.

— Mi-a spus: Ne vedem mai tîrziu. Ăstea au fost ultimele ei cuvinte. Aruncă ţigara.

— Danny, trebuie să-ţi spun… Harry îşi puse mîna pe umărul prietenului său. O mută de acolo joi, la un spital de boli cronice. În Santa Rosa. Cred că e un loc bun. Doctorii spun că aici ei sînt neputincioşi.

Dacă Harry spera că vorbele astea au să-l atingă într-un fel, se înşela. Danny nu scoase nici o vorbă. Ţigara ardea singură între degetele sale, un firicel de fum înălţîndu-se spre tavan.

— Ne-am fi jucat în curtea casei. Şi spunea că vom îmbătrîni acolo… împreună… în căsuţa aia mică de la marginea drumului. Harry, nu mai am nici o amintire fără ea. Îţi jur, nimic nu mai e real de cînd…

— Danny, toată lumea din bază vrea să te vadă. Harry arătă spre scrisorile risipite pe jos. Astea sînt tot atîtea bătăi la uşa ta. Sînt oameni care se interesează de tine.

— N-am putut s-o fac…

— Ba ai putut.

— N-am putut. N-am putut s-o întreb.

— Dar ştia ce simţi pentru ea.

Danny clătină capul încet.

— Eşti convins?

— Încetează să te mai chinui singur.

— Credeam că am în faţă tot timpul din lume. Credeam că noi avem tot timpul din lume. Şi m-am înşelat.

Harry vorbi hotărît:

— Ascultă, tipii de la bază doresc să te vadă din nou. Trebuie să ieşi de aici. Nici uşă la intrare nu mai ai.

Un licăr de viaţă alunecă peste faţa împietrită a lui Daniel.

— Nu vreau să-i văd. Nu le spune, dar ăsta e adevărul. Trase ultimul fum din ţigară şi o aruncă în scrumieră. Imediat se întinse după pachet şi aprinse alta.

— Şi acum, ce? Mai ai puţin şi te călugăreşti. Nu prea e de tine.

Daniel ridică din umeri.

— Lasă-mă în pace, te rog!

Harry vedea că nimic din ceea ce-i spusese nu-l scotea din starea lui, nu-l putea readuce la viaţă. Îşi zise că e cazul să schimbe strategia.

— Hei, ştiai că Charlie a fost scos din proiect? Au găsit la el în dulap două sticle de gin. A încercat să nege că erau ale lui, dar tipii i-au întors spatele şi au plecat. Peste şase zile testăm prototipul din nou,

iar el nu mai e. Lucra destul de bine, nu-i aşa?

Daniel de-abia clipi în timpul povestirii, dar ochii lui arătau ceva interes pentru decăderea colegului lor.

— E Dosar albastru, spuse Harry. Nimeni de acolo nu ştie despre nimic. Aşa că voi îngheţa o fiinţă omenească. Dacă-l poţi numi aşa pe Charlie.

Daniel ridică din sprîncene.

— Charlie? Şi pentru cît timp vrei să-l îngheţi?

— Un an. Vezi tu, e minunat, pentru că Charlie oricum nu are vlagă. Va dispărea pentru un an şi nu va pierde nimic, cu excepţia cîtorva pahare de gin. Şi e o ocazie bună să scăpăm de el, nu?

O idee pe cît de dureroasă, pe atît de clară îşi făcea loc în mintea lui Daniel. O putea vedea pe Helen în patul de spital, fără viaţă. Putea să vadă salonul, coridoare lungi, străbătute de oameni bolnavi. Era un loc fără speranţă, fără lumină şi plin de deznădejde. Se gîndea la Helen, dragostea vieţii lui, aflată acum într-un loc ca ăsta, imagine a unei morţi lente, a unei dureri devastatoare, pe care n-o putea suporta.

Harry văzu o schimbare în atitudinea prietenului său.

— De ce nu încerci să te eliberezi? Nici ea nu ar fi dorit să te vadă într-o stare ca asta. Fă-o pentru Helen!

— Nu, răspunse Daniel, am o idee mai bună.

— O idee mai bună decît revigorarea rasei umane?

— Da, nu-l îngheţa pe Charlie. Îngheaţă-mă pe mine.

— Danny! Pentru numele lui Dumnezeu!

— Tu nu înţelegi, Harry.

— Înţeleg, vocea îi deveni furioasă, înţeleg că ţi-ai ieşit din minţi.

— Tu nu înţelegi, repetă el obosit.

Urma de mînie a lui Harry se risipi.

— Înţeleg. De ce nu vrei să vii să stai cu noi un timp? Ne-ar face plăcere. Şi Blanche s-ar bucura.

— Hany, nu pot să asist cum moare. Vreau să adorm. Vreau să adorm un an.

— Uite ce e, ai trecut prin destule în ultimul timp, dar asta nu înseamnă că ai motiv să renunţi la viată.

— M-am gîndit mult.

— Las-o baltă! Uită tot ce am discutat, bine?

— Fac munca asta de doisprezece ani.

— Danny, nu pot asculta toate tîmpeniile astea. Înţelege odată că eşti un om valoros. Eşti necesar în proiectul B-25. Nu poţi renunţa aşa uşor. Mai bine n-aş fi deschis discuţia. Ideea e o prostie. Mai bine nu m-aş fi apucat de nerozia asta.

— Uită de prototip, sînt mulţi alţii mai buni decît mine. N-o să-mi duceţi dorul.

Danny se ridică şi-şi îmbrăţişă prietenul, îl strînse tare, de parcă ar fi putut împărţi durerea, de parcă ar fi fost capabil să-l facă să simtă ce era în sufletul său. Niciodată pînă atunci, Daniel nu lăsase să răzbată la suprafaţă tot ce simţea. Numai cu Helen îşi permitea să fie foarte sincer şi deschis.

— Harry, sînt militar, sînt sănătos, nu am familie, nu am unde să mă duc. Cunosc testele, cunosc experienţele — este meseria mea. Sînt foarte bun pentru chestiile astea, ştii foarte bine. Îşi privi comandantul adînc în ochi. Harry, *lasă-mă s-o fac.* Nu mai pot nici să gîndesc. Te rog. Pînă cînd se termină, măcar. Vreau asta. Te implor.

— Dar ai zis şi tu, doctorii pot greşi. E adevărat.

— Atunci, dacă merge spre mai bine, să mă trezeşti.

Amîndoi se simţeau fără speranţă, neputincioşi în faţa durerii şi a chinului. Ochii lui Daniel erau plini de lacrimi.

— Te rog, e singura mea şansă. Ajută-mă să învinq durerea.

CAPITOLUL 7

Harry nu prea avea treabă cu estetica. Era un prototip urît, dar extraordinar, construit manual. Aparatul era o amestecătură de fire şi cabluri, aparate de măsură, pompe şi orificii. În mijlocul mecanismului se afla cea mai importantă piesă, o capsulă goală, conectată cu toate cablurile. Daniel era înăuntru.

În afara laboratorului, Harry era considerat un om cu capul în nori; avea o reputaţie de profesor distrat. Dar, odată intrat în laborator, era la largul lui, stăpîn pe situaţie. Reuşise chiar să uite că cel mai bun prieten al său avea necazuri, că va fi cobaiul său pentru o experienţă în premieră. Era căpitanul navei, iar cei doi asistenţi ai săi îl ascultau orbeşte.

— Temperatura la douăzeci.

— Da, sir, asistentul reduse temperatura în cameră. Aşteptăm a treia fază.

— Reduceţi pulsul, ordonă Harry. Citire negativă.

Cînd temperatura fu coborîtă, din motor se auzi un fîsîit. Între timp, metabolismul lui Daniel începuse să se reducă simtitor, ca un automobil care-si încetineşte mersul. Pulsul şi bătăile inimii se auzeau din ce în ce mai slab, sîngele, aproape amorţit, abia mai circula. Subconştientul se rupsese de prezent şi se întorsese în timp.

Se văzu cînd avea unsprezece ani, jucîndu-se lîngă Point Reyes, alergînd ca un căţelandru, cu Helen alături. Putea chiar să audă vijîitul vîntului, gustul sărat al mării. El şi Helen se jucau întotdeauna la baza farului; era locul lor preferat. Acolo îşi doreau să trăiască toată viaţă, în căsuţa mică de pe stînci. Acum totul era un vis.

Vocea lui Harry se auzea foarte slab:

— Douăzeci. Am reuşit?

— Da, răspunse asistentul, ajungem în faza descendentă. Am reuşit.

O altă imagine ieşi la suprafaţă în mintea lui Daniel. Era mai mare, la fel şi Helen. Era ziua în care terminaseră şcoala, în anul 1927. Îşi aduse aminte cum fugea spre ea, căutînd-o în mulţime şi luînd-o în braţe. Plin de exuberantă, o ridică şi o învîrti de multe ori. Ea rîdea cu poftă, o auzea foarte bine.

— Reduceţi presiunea, care-i pulsul?

— E bun, arată bine. Are o inimă zdravănă. E echilibrată.

Un nor de aburi se ridică din aparat, iar temperatura din capsulă scăzu. În vene, sîngele se făcuse vîscos, iar mintea i se tulburase: era ca şi cum vedea fotografii de familie în ceaţă. Stătea cu Helen pe o pătură, pe cîmp, în mijlocul ierbii. El se ridică într-un cot şi o sărută. Îşi aducea aminte de parcă ar fi fost ieri. Simţea vîntul cald mîngîindu-i faţa, parfumul florilor proaspete amestecat cu parfumul ei.

— La paisprezece, zise Harry, ridicaţi capacul.

— Acul la şase şi cinci fix.

Ca un făcut, în tot laboratorul se auzi parcă tînguitul maşinii.

— Sîntem pe negru, anunţă asistentul.

— Înregistrează timpul şi data, ordonă Harry.

— Noiembrie 26, 1939. 0-4-17 000 de ore anunţă subalternul lui Harry.

— Asta e băieţi. Am intrat în istorie.

Din nou se auzi zgomotul motorului, care lucra la capacitatea maximă.

Foarte clar, deasupra zgomotului existent, Daniel o auzi pe Helen spunînd:

— Te iubesc.

El încercă să-i răspundă, dar buzele nu-l ascultau. Parcă erau lipite. Un val de neputinţă îl năpădi, pe măsură ce dorea să vorbească. Apoi o pîclă groasă îl acoperi şi totul deveni negru, rece şi silenţios, precum o criptă de mormînt.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 8

La cei unsprezece ani ai săi, Nat nu mai asistase niciodată la o înmormîntare. Găsea interesantă ceremonia, dar un pic complicată. Decedatul, domnul Carlin, profesor la şcoala micuţului Nat, murise cu cinci zile înainte şi toţi elevii, profesorii şi personalul liceului San Marco veniseră la funeralii.

Persoana cea mai importantă din şcoală, domnişoara Rose, suspina în timpul slujbei, aproape acoperind cuvintele preotului care, grav, oficia slujba la căpătîiul mortului.

Nat simţi cum îl bufneşte rîsul şi se uită în sus, la cer, privind bucuros zborul unui X-29 experimental care aparţinea bazei aeriene locale. X-29 era unul din cele mai ciudate avioane ale Statelor Unite din anii ’90. Avea aripile orientate în faţă — ca la un avion care zboară înapoi — şi toate comenzile computerizate. Pilotul, neavînd nimic de făcut, se putea plimba. Se spunea că, în cazul în care calculatoarele nu mai funcţionau, avionul claca, ceea ce atrăgea destui piloţi — nu le plăcea să facă doar figuraţie.

Avionul dispăruse într-o secundă, dar înmormîntarea continuă, pînă cînd Nat se plictisi de-a binelea. Restul timpului şi-l petrecu privind o colegă de clasă, Alice. Nat o plăcea, dar ar fi murit dacă ea ar fi prins de veste. Nu-i vorbea, dar era îndrăgostit de mult timp. Fata nici măcar nu observase că el exista.

În fine, funeraliile se terminară, iar elevilor li se permise să nu se mai întoarcă la şcoală. Nat, împreună cu prietenul său cel mai bun, Felix, porni pe bicicletă, spre casă. O dată ajunşi, se cocoţară în prepeleacul făcut într-un copac, unde păstrau mici provizii de prăjituri şi bomboane de tot felul. Preferinţele pentru dulciuri şi le satisfăceau pe rînd. Aveau şi moduri diferite de a mînca. Nat mînca cu amîndouă mîinile şi fără eleganţă. Felix era mai delicat. Primul mînca într-o manieră mai primitivă, al doilea o făcea parcă după un ritual anume. Întîi lingea frişca cu care era ornată prăjitura, după care mînca restul.

— Ce-i nou? întrebă Nat după un timp.

— Nimic deosebit. Mîine trebuie să mă duc la dentist.

— Aoleo! se strîmbă Felix. Mie-mi spui…

— Vrei să mînînci la mine diseară?

— Nch…

— Nu te condamn.

* *
*

Mama lui Nat, Claire, nu se putea lăuda cu aptitudinile sale culinare, ceea ce îl făcea să nu aştepte întotdeauna cu nerăbdare ora mesei. Cînd în cele din urmă Felix îşi făcu apariţia la Nat acasă, îl găsi pe acesta aşezat la masa din bucătărie, amuşinînd o uriaşă porţie de

mîncare, resemnat să facă faţă unui fel necomestibil.

John era un prieten deosebit al mamei sale, un munte de om cu o barbă stufoasă şi ochi zîmbitori. Dar nu avea aceleaşi gusturi în aprecierea talentelor culinare ale lui Claire.

— E bun? întrebă Claire, uitîndu-se la John. Claire trecuse de treizeci de ani, dar arăta bine. Era drăguţă, strălucitoare, nu fascinantă, dar drăguţă. Făcea tot ce-i stătea în puteri să fie o bună gospodină, să facă confortabilă mica locuinţă, dar talentele ei se opreau în pragul bucătăriei.

— Hmmm, răspunse John.

— Nat?

— E perfectă, răspunse acesta fără prea mult entuziasm.

Claire zîmbi.

— Aşa ar trebui să fie. Am gătit-o după o reţetă specială, numai pentru voi. A şi costat o groază de bani.

Nat îşi privi mama şi expresia de pe faţa lui arăta clar ceea ce gîndea. Credea că îşi pierduse minţile.

— Bine. Poţi să nu mă crezi.

John puse furculiţa jos.

— Nat, cînd pleci în tabăra de vară?

— Peste cîteva săptămîni. La cercetaşi.

John zîmbi.

— Îmi aduc aminte de tabăra asta. Îmi aduc aminte că trebuia să car o cutie albă cu o cruce roşie pe ea, care se închidea cu un ţăcănit. Pe atunci îmi doream să devin doctor. Din cauza ţăcănitului.

— Ai devenit doctor datorită unei închizători? întrebă Claire.

— Exact.

— E cam ciudat. Nu crezi, Nat?

— Nu, nu chiar.

— De-abia aştepţi să pleci, nu-i aşa?

Nat dădu uşor din umeri.

— Cam aşa ceva, aprobă Nat.

— Ţi-ai pregătit uniforma?

— Hopa, făcu Claire. Ai atins un subiect mai delicat.

— Nu încă. Nat se răsuci spre maică-sa şi o privi dezaprobator.

— Aşteaptă pînă săptămîna viitoare. Cînd măsurile lui se vor epuiza şi va arăta ca un nătărău. Corect?

Subiectul uniformelor de cercetaşi nu era prea interesant pentru Nat. El era mai preocupat de înmormîntarea la care participase.

— Domnişoara Rose nu se mai oprea din plîns. În rest arăta bine, dar parcă nu putea să se abţină. Eu unul n-am plîns, nu-l cunoşteam. Abia anul viitor aş fi făcut cu el ore.

Claire şi John schimbară o privire. În aparenţă, Nat era marcat de evenimentele zilei şi tot încerca să aducă discuţia la acest subiect.

— Domnul Carlin era un profesor foarte bătrîn. Şi profesa de foarte mulţi ani, spuse Claire mîngîindu-şi fiul pe cap.

— Ce se întîmplă cînd mori?

— E ca şi cum ai fi adormit E pace pentru tine atunci. Şi linişte.

— Felix mi-a zis că puţi.

— Aăă… Claire îl imploră din priviri pe John s-o ajute cît de cît. Era mai mult specialitatea lui decît a ei.

— Vezi tu, îşi drese vocea John, atunci cînd mori, trupul tău se întoarce în ţărînă. Asta ajută plantele să crească şi oamenii să trăiască… Aşa că, într-un fel, nimeni nu moare cu adevărat.

Nat se gîndi ce se gîndi şi, în cele din urmă, păru satisfăcut de răspuns. Se aplecă deasupra farfuriei. La sfîrşitul mesei, Claire îl conduse pe John pînă la uşă. Era bucuroasă că a luat masa cu ei, dar era şi mai bucuroasă că pleca devreme. Era atît de obosită, încît simţea cum i se închid ochii de somn.

— Eşti o companie foarte plăcută, îl complimentă.

— … spuse ea glumind, completă John.

— Ba nu glumesc.

— Mai aveai puţin.

Claire rîse şi vorbi în acelaşi timp:

— Îmi pare rău de mîncare. Am tendinţa să ard tot.

— Nu, n-a fost chiar arsă. A fost doar bine făcută. De fapt, a fost chiar foarte bine făcută.

Ea rîse. Se obişnuise cu glumele altora la adresa mîncării ei şi nu o mai deranjau.

— Putem să repetăm.

— Oricînd doreşti. Îl cunosc pe *maître d'hotel*.

— E bine, ai prieteni sus-puşi. Ne vedem la spital.

* *
*

Cînd îl conduse la culcare pe fiul său, Claire observă că este încă sub impresia întîmplărilor zilei ce tocmai se terminase. Încercă să facă ceva să-l bine dispună.

— *Eşti* un copil minunat, ascultător şi sănătos. Cu ideile şi visele tale vei ajunge departe, ai toată viaţa în faţă. Şi vreau să ştii că nu te voi lăsa singur niciodată.

— Bine, răspunse el cu o voce adormită.

— Şi, ascultă, dacă *vreodată* vei avea probleme, de orice fel, să vii să-mi spui, bagă bine la cap.

— Mmm-mm.

— Promiti?

— Promit.

Claire aranjă păturile peste el şi se aplecă să-l sărute pe frunte.

— Mergem la demonstraţia aviatică la sfîrşitul săptămînii, nu-i aşa?

Peste tot pe pereţi erau lipite afişe cu avioane. Avea cărţi şi machete care ocupau aproape în întregime camera.

— Mda, poţi să-l iei şi pe John, dacă vrei, acceptă Nat.

Claire era înduioşată de grija pe care o arăta fiul ei pentru John.

— Da, aşa voi face. Noapte bună.

— Vise plăcute, mamă. Nat ridică puţin pleoapele. Ştii ceva?

Ea se opri la uşă.

— Ce?

— Să ştii că de data asta nu era foarte supărat.

CAPITOLUL 9

Felix avea un frate mai mare, Steven, care, ca toţi fraţii mai mari, era o adevărată pacoste pentru el. Era mai înalt şi mai puternic şi desigur, se considera cel mai tare, pentru că avea optsprezece ani şi era în rezerva Forţelor Aeriene. O dată pe săptămînă se îmbrăca în uniformă, se ducea la bază şi se învîrtea în jurul superiorilor. Dar, din punctul de vedere al puştilor, Steven ajunsese deja pe cele mai înalte culmi ale aviaţiei militare.

Practic, Steven era stăpîn acasă, deoarece părinţii plecaseră la Las Vegas pentru a două lună de miere, iar el trebuia să aibă grijă de tot. În acea zi, era Ziua Rezerviştilor din Aviaţia americană, aşa că în loc să-l ducă pe Felix acasă de la dentist, au ajuns la aerobază. Bineînţeles că uitase să-i anunţe pe colegi despre mica deviere de program.

Steven parcă bătrînul Dodge lîngă un hangar enorm. Patru autocamioane imense aşteptau la poarta hangarului, iar oameni în salopetă mov le încărcau cu conteinere. O flacără izbucni de la unul din cablurile de tensiune, provocînd puţină panică.

— Hei, strigă Felix, ce s-a întîmplat? Ce-i asta? Vorbirea îi era uşor afectată de pansamentul dentar pe care i-l aplicase stomatologul.

— Se cheamă că *parchez* o maşină, răspunse fratele său, atent să nu atingă cumva liniile albe de marcaj.

— Credeam că mergem acasă.

— Las-o baltă, puştiule. Eu am ceva în minte, spre deosebire de tine. Am nişte *responsabilităţi*.

— Mama ne-a spus să mergem acasă. Direct.

— Ştii, Felix, e o treabă bună, dar mama şi tata sînt acum la Las Vegas, iar noi, nu. Scoase din bordul maşinii o hîrtie oficială şi se întoarse spre cei doi băieţi aflaţi pe bancheta din spate.

— Iesiti din maşină…

— Da...?

— Ieşiţi din maşină şi într-o zi… poate peste zece ani… cînd nu veţi mai spera… am să vă strecor un şarpe viu în pat. Arătă spre Nat. E valabil şi pentru tine.

Steven trînti portiera şi intră grăbit în hangar. Nat şi Felix îl priviră cum se duce.

— Ce tip simpatic, spuse Nat.

— Un adevărat prinţ, răspunse Felix.

* *
*

Steven se apropie de primul ofiţer, un căpitan, salută şi îi întinse hîrtiile.

— Ordinul pentru ore suplimentare, sir. Aşa cum aţi cerut, sir.

Căpitanul privi actele nu mai mult de o secundă. În momentul acela,

nu dorea nici un fel de orc suplimentare. Avea destul de lucru acolo. Aşa că, respectînd tradiţia militară, pasă foile unui grad inferior.

— Du-te la locotenentul Church, spuse dîndu-i hîrtiile înapoi. E în biroul din spate.

— Da, sir, salută Steven regulamentar.

Locotenentul vorbea la telefon. Cînd, în sfîrşit, termină convorbirea, nemairespectînd tradiţia militară, îi spuse că trebuie să meargă la sergentul Samuels, care supraveghea încărcarea camioanelor. Steven, ca un bun soldat, se supuse.

* *
*

Felix şi Nat priveau fix ceasul de la bordul maşinii.

— Au trecut douăzeci şi şase de minute.

— Mai precis douăzeci şi şapte şi cincisprezece secunde… şaptesprezece secunde… optsprezece secunde…

Deodată lui Nat îi veni o idee.

— Hai să ne prefacem că sîntem morţi.

— Hai!

Amîndoi se lăsară pe spate şi începură să-şi imagineze tot felul de moduri în care poţi muri. Făceau lucrul acesta de cîteva minute bune cînd…

— Devine plictisitor, zise Nat.

Hangarul arăta mult mai interesant. Cei doi doreau să dea o raită pe-acolo. Era o suprafaţă destul de mare, în care se aflau birouri militare, cabinete, aparate şi maşinării, paturi de metal şi scaune. Muncitorii erau departe de hangar, departe de Nat şi Felix. Uriaşa clădire părea că nu se mai termină.

— Oau, exclamă Nat în extaz. Ce *mare* e locul ăsta.

— Facem o întrecere pînă la capătul lui?

— Hai!

Băieţii o luară la fugă, intrînd în hangar. Paşii li se auzeau răsunînd distinct în semiîntuneric. Cursa se termină în coadă de peşte, nici unul neajungînd la capăt.

În toate cursele de pînă atunci, cîştiga o dată Nat, o dată Felix, dar niciodată nu abandonaseră.

Terenul din spatele hangarului era fascinant — mormane de cutii stivuite, butoaie, o copie imensă a unui depozit de armament. Felix examină de aproape unul din butoaie. Era împînzit de fire electrice.

— Şase! O bombă!

Amîndoi ştiau că nu poate fi o bombă, dar acceptau de dragul jocului.

— Fii atent, spuse Nat, acum o dezamorsăm.

— Aşa e. Taie firul albastru.

— Eşti sigur?

— Sînt sigur.

Nat mimă că ar tăia un fir cu o foarfecă imaginară. Deodată, ochii i se umplură de groază.

— Buuuum! ţipă el aruncîndu-se pe jos, începînd să se zvîrcolească.

— Ajutor! Am luat foc!

— Te scot afară! Şi trase din buzunar un fel de cutie de conserve şi începu să o plimbe pe corpul celuilalt.

Dar, deodată, Nat nu se mai juca. Ochii i se opriseră pe o nişă a hangarului.

— Hei, omule, eşti ars rău? întrebă Felix.

— Ce naiba e *aia*? se ridică în picioare şi arătă cu degetul. În fundul nişei era o capsulă, capsula lui Harry. Era ruginită şi năpădită de pînze de păianjen şi praf, peste o prelată neagră, zdrenţuită. Arăta groaznic de murdară, dar emana ceva ciudat. Nat nu avea nici o idee despre ce ar fi putut fi obiectul, dar i se părea destul de straniu.

— Cred că e un fragment de submarin, spuse Felix atotştiutor.

— La Aviaţie?

— Păi de asta e aici. S-au gîndit că nu au nevoie de el.

— Ar fi o explicaţie.

Au dat agale un ocol capsulei, privind cu atenţie toate şuruburile. Nat citi ceva:

— Acul arată… şaizeci şi cinci.

— Şaizeci şi cinci ce?

— *Habar n-am.*

— Poate şaizeci şi cinci de picioare. Distanţa periscopului, gata să se ridice.

Imediat, Nat intră în joc. Se apropie de o supapă.

— „Roger.“ Periscopul sus!

Felix se căţără în vîrful capsulei, precum un căpitan pe corabia sa.

— O nu! O scurgere!

— Urgenţă! ţipă Nat, opintindu-se să răsucească o roată care abia se mişca. Deodată se auzi un fîsîit, mai încet la început, apoi tot mai tare. Se uitară unul la altul şi păliră.

— Hei…

Partea de sus se desprinse şi-l aruncă pe Felix la pămînt. Aerul din jur devenise foarte rece, iar Nat începu să tremure.

— Nat, îndrăzni Felix, cred că ar fi mai bine să…

— Să ne uităm mai aproape?

— Mda.

Cei doi se chinuiau să ajungă iar sus, dar metalul din care era făcută capsula era atît de rece, încît înaintau foarte greu. Pe dinăuntru, capsula era tot atît de interesantă ca şi pe afară. Totul era curat şi acoperit cu plastic albăstrui. Din interior, venea un aer rece. Felix reuşi să deschidă capacul.

— Ai grijă, îl îndemnă Nat.

Felix îşi plimbă puţin degetele peste plastic înainte de a începe să-l dea la o parte.

— E rece, constată el.

Nat era nervos. Repede, Felix trase cu putere de cel de-al doilea sac dînd la iveală capul unui om.

— Oh! exclamă Felix.

Şi cum moartea era unul din subiectele care fascinau imaginaţia celor doi puşti, vederea lui Daniel a reprezentat cel mai sublim moment din viaţa lor. Nat îşi regăsi vocea cu greu.

— Crezi că e… mort?

— Nu ştiu, dar arată groaznic.

— Cred că-i mort.

În acel moment, stomacul lui Daniel păru că respiră adînc. Braţul său se întinse şi-i dădu lui Nat un fior de spaimă. Totul se întîmplă foarte repede. Amîndoi băieţii ţipară şi Felix se pomeni pe podea. Pansamentele dentare din gură îi căzură ca două gloanţe. Nat ţipa ca din gură de şarpe şi se chinuia să scape de monstrul care-l ţinea prizonier. Felix sări în picioare şi-l apucă de mînă, încercînd să-l tragă afară din capsulă. Izbutiră să se elibereze şi o luară la fugă, nemaioprindu-se pînă afară, pe locurile din spate ale maşinii. Aproape imediat apăru şi Steven.

Felix izbucni:

— Steven, am intrat acolo. Era ceva groaznic. Începu să se bîlbîie şi să vorbească incoerent. Mai mult îşi enervă fratele. Era ceva mare de metal în care era un tip mort şi l-a înhăţat pe Nat şi e încă acolo!

Steven porni motorul maşinii.

— Ascultă. *Tacă-ţi gura!*

— Steve, *îţi jur* că aşa e! Era rece de tot, ţipă Nat, şi m-a înşfăcat de haină. Mai e acolo, în hangar, arătă el cu degetul.

— Hei, dacă mi-ar fi fost frig, aşa aş fi făcut şi eu. Eşti prea patetic, amîndoi sînteţi.

— Dar e adevărat, insistă Felix.

— Taci din gură. În maşina asta, eu sînt şeful. Eu! Iar eu vă spun să tăceţi din gură. Alte întrebări?

Nici unul nu mai scoase un cuvînt.

— În regulă, încheie Steven.

CAPITOLUL 10

În seara aceea masa era gătită, ca de obicei, în acelaşi spirit cu care se obişnuiseră, dar nici Felix, nici Nat nu dădeau atenţie la ce băgau în gură. Frica iniţială, de după experienţă, fusese înlocuită de o curiozitate imensă şi de senzaţia că au trecut prin ceva groaznic, scăpînd nevătămaţi. Nat tocmai se întreba dacă la noapte va visa urît. Claire era foarte sceptică, aşa cum ar fi trebuit să fie o mamă şi nu putea crede povestea lor despre un maniac îngheţat.

— Sînteţi, *siguri* că nu e vorba de o scuză năstruşnică pentru pierderea hainei?

— Da, ar putea fi, recunoscu Nat, dar e *adevărul* pur. Tipul îngheţat era *acolo*.

— L-am văzut şi eu, doamnă Cooper, o asigură Felix. Era acolo.

— Ei bine, sînt sigură că, dacă era acolo, avea un motiv foarte serios. Şi, în plus, aveai numele şi adresa trecute în haină — dacă cineva o găseşte, poate o va aduce înapoi. Dă-mi, te rog, piersicile, Felix.

Desigur, la prima vedere Claire credea că puştii sînt ameţiţi de propria lor imaginaţie. Poate că într-adevăr credeau că au văzut ceva neobişnuit la bază, dar ea, din punctul de vedere al unui adult, ştia că nu putea fi vorba de nimic important sau ieşit din comun.

* *
*

După ce l-au descoperit băieţii, încet, încet, Daniel începu să-şi revină. Temperatura creştea, iar celulele intrau din nou în funcţiune. Era conştient că trăieşte — fiecare muşchi îl durea —, dar asta nu era tot de ce-şi putea da seama. Avea convulsii şi îl treceau valuri de durere. Deschise gura dorind să se vaite, dar nu putu scoate nici un sunet. Tremurînd din toate încheieturile, împinse capacul capsulei şi dădu la o parte ambalajul din plastic în care fusese conservat atîţia ani. Creierul îi trimetea mesaje către toate membrele, dar tot nu putea să-şi dea seama de nimic. Făcînd eforturi să iasă din capsulă, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi în gol.

Respira cu dificultate şi o clipă crezu că nu are destulă putere să stea în picioare. Se ridică anevoie, sprijinindu-se cu mîinile de metalul capsulei, pînă cînd reuşi să stea singur. Găsi haina lui Nat şi, cu mare efort, o trase pe mîneci. Apoi începu să meargă, pas cu pas, clătinîndu-se foarte tare. Vederea îi revenea treptat şi privi de jur-împrejur. Îl apucă groaza.

Prin ceaţa deasă care îi acoperea memoria îşi făcu loc un gînd clar şi urgent: *Harry! Trebuie să-l găsesc pe Harry!*

Întîi, fereastra deschisă a hangarului părea înaltă cît Everestul, dar Daniel ştia că trebuie să ajungă la ea. Dacă voia să scape. Cu răbdare,

se căţără ajutîndu-se de tot ce putea, se apucă de ea şi îşi făcu vînt afară, în aerul răcoros al nopţii. Rămase nemişcat însă un moment, înainte de a izbuti să iasă din hangar. Tremura tot, iar buzele îi erau uscate. Stătu locului ca să-şi revină. Se uită în sus, la cer.

Traversă baza aeronautică, intrînd în zona caselor de locuit. În lumina lunii văzu o frînghie de rufe pe care era întinsă o bluză albă de damă şi un şorţ verde. Le luă repede şi le puse pe el, fără a renunţa la haina pe care deja o avea. Nu dorea să lase nici un semn în urma sa. Apoi se îndepărtă, topindu-se în noapte.

Mergea pe marginea drumului, îngrozit şi dezorientat de traficul care făcea un zgomot îngrozitor. Maşinile care circulau repede, camioanele enorme, totul era ceva ce parcă nu mai văzuse. De unde veneau? Erau prototipuri secrete, de care nu trebuia să afle nimeni, dar acum circulau în toate direcţiile.

Se simţea confuz şi se împletici către luminile strălucitoare ce se vedeau la orizont. Acolo era un minimagazin, Ralph, ce dădea un pic de strălucire nopţii întunecoase. În parcare era o cabină de telefon, cu un design straniu. Ridică receptorul şi căută discul ca să formeze numărul. Dar în locul lui erau numai douăsprezece butoane. O clipă, se simţi incapabil să înţeleagă, incapabil să facă un lucru simplu: să formeze un număr de telefon. Apoi, cu un oftat uşor, văzu că butonul pe care scria zero făcea legătura cu un operator.

— Nouă-trei-opt. Cu ce vă pot ajuta?

Daniel deschise gura să vorbească, dar nu putu decît să se bîlbîie.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Eu… ahhh… uhhh…

— Alo? Operatoarea nu părea să aibă chef de glume.

Daniel tuşi, încercînd să-şi dreagă vocea. În cele din urmă, reuşi să tragă aer în laringe. Vocea îi era nesigură, parcă ar fi fost a unui adolescent.

— Alo? reuşi să articuleze.

— Domnule, ţipă operatoarea, de-abia vă aud. E o urgenţă?

La dracu, şi încă ce urgenţă! gîndi el.

— Ddda, vă rog. Căută în memorie, amintindu-şi cu greu numele lui Harry. Richmond… trrei-patrru-ddoi.

Efortul îl aduse la capătul puterilor.

— Poftim? se auzi operatoarea.

Te implor, îi spuse el în gînd, *nu mă pune s-o fac din nou.*

— N-am auzit numărul. Puteţi repeta?

— Richmond… trei… patru… doi, se opinti el iar şi constată cu surprindere că efortul nu mai fusese atît de mare.

— Centrala e Richmond? ezită ea.

— D-da.

— Atunci trei-patru-doi?

— Da.

— Şapte-patru-trei-patru-doi?

— Da, gîngăvi el, H-Harry Finley, vă rog…

— Domnule, aţi uitat două cifre.

— Două cifre?

— Da. Aveţi nevoie de şapte cifre pentru un număr de telefon. Mi-aţi dat numai cinci.

— Dar…

— Vă rog să verificaţi numărul şi să sunaţi din nou, spuse ea, ca şi cum nu ar fi avut mai mult suflet decît maşinăria. Închise.

Daniel ieşi încet din cabină şi privi, jurul său. Deasupra parcării de lîngă magazin era atîmată o pancartă mare. Daniel o citi, necrezîndu-şi ochilor: „Spectacol de aviaţie — Aripile Libertătii —1992“.

Groaza puse stăpînire pe el. Lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

— O, frate, murmură.

CAPITOLUL 11

Nu mult după ivirea zorilor, Daniel se împleticea pe drumul de acces spre baza aeriană, îndreptîndu-se direct către corpul de gardă de la poarta principală. Santinela, în vîrstă de nouăsprezece ani, petrecuse o noapte lungă şi plictisitoare păzind poarta şi nu-i trebuia o belea chiar acum, cînd schimbul i se apropia de sfîrşit.

Se uită fix şi îndelung la personajul cu înfăţişarea dementă care venea spre el clătinîndu-se şi îşi armă cu un pocnet surd pistolul. Niciodată nu trăsese vreun foc de armă la mînie şi nu era sigur că ar reuşi să facă uz de pistol nici dacă trebuia neapărat s-o facă, dar era bine să ştie că se află acolo.

Daniel încerca să-l ignore pe soldat, mergînd spre poartă de parcă avea toate motivele să fie acolo.

— Stai, îl somă santinela. Stai acolo unde eşti, ai înţeles?

— C-c-caut un prieten de-al meu. E-este încartiruit aici.

— În regulă, domnule. Daţi-mi numele lui. Îi voi telefona. Va trebui să vină aici să stea de vorbă cu dumneavoastră, da?

O dată pe an, toţi soldaţii încartiruiţi la bază erau obligaţi să participe la un seminar despre sensibilitate şi modul de a se comporta cu civilii. Participanţii erau întotdeauna impresionaţi de faptul că trebuia să fie servil de politicoşi cu cei care nu purtau uniformă, chiar cu cei dezechilibraţi mintal şi fără adăpost, cum era cazul acestui individ cu care se confrunta acum santinela.

— E-este în regulă.

— Şi numele lui e…?

— Harry Finley, zise Daniel.

— În regulă, spuse santinela, scoţînd registrul bazei şi răsfoindu-l. Să vedem… Farmer, Farrell, Finletter, Finman. Regret. Nu e nici un Finley. Adică nici unul încartiruit aici cu numele ăsta, domnule.

Daniel închise ochii o clipă. Unde era Harry? Totul începea să semene cu un coşmar fără sfîrşit.

— A-atunci t-trebuie să vorbesc c-cu altcineva… cu comandantul.

— Mda. Puteţi să-mi spuneţi exact despre ce-i vorba?

— E s-secret.

Puştiul dădu din cap zicîndu-şi: *Bineînţeles că e secret Nebunii dispun mereu de informaţii secrete.*

— Aha. Îmi pare rău, domnule. Dar n-am cum să vă las înăuntru. Chiar că n-am cum, domnule.

Daniel se aplecă şi se apropie puţin de el.

— Ştiu… Ştiu cum trebuie să-ţi par. Dar ai încredere în mine. *Te rog.*

— Îmi pare rău, domnule. Am să vă rog să plecaţi de aici, domnule. Vă aflaţi pe proprietatea guvernului.

Daniel oftă şi clătină din cap. Părea c-o să-şi vadă de drum cînd,

deodată, îl apucă pe puşti de gulerul cămăşii şi-l aruncă de zidul corpului de gardă.

— Ascultă, mă, *năzurosule!*

Soldatului nu i se întîmplase niciodată să scoată pistolul din teacă, dar era prea surprins de întorsătura lucrurilor.

— Mă numesc… locotenent… Daniel McCormick. 241988539. Sînt sigur… că eşti băiat de treabă. Dar dacă nu mă laşi să intru… *acum*… voi avea grijă… s-să r-rămîi soldat… cît timp… îţi satisfaci serviciul militar.

În vocea bîlbîită a lui Daniel era ceva ameninţător, iar figura sa îndîrjită îl făcu pe soldat să se gîndească la faptul că acesta s-ar putea să nu glumească. În loc să vadă furia din ochii lui Daniel, el văzu un om decis. Tînărul soldat auzise zvonuri care circulau prin bază referitoare la teste secrete, experimente de război psihologic, de supravieţuire în condiţii dificile şi alte asemenea lucruri. Poate că acest „locotenent“ era victima vreunui experiment deosebit care-l enervase peste măsură.

— Voi chema ofiţerul de serviciu, spuse puştiul. Dar asta-i tot.

— M-mulţumesc.

Daniel îşi îngădui o licărire slabă de speranţă. Nu era mare scofală, ci doar un început, un pas în direcţia corectă.

* *
*

Căpitanul Wilcox era numai cu cîţiva ani mai în vîrstă decît soldatul de la poartă şi, pentru o clipă, Daniel fu luat prin surprindere. Se părea că în armată fuseseră recrutaţi numai puşti în ultima vreme. Apoi îşi dădu seama că nici el nu era cu mult mai în vîrstă decît tînărul căpitan. Dar *se simţea* mult mai bătrîn.

Căpitanul Wilcox era serios şi posac, ascultînd cu atenţie povestea ciudată a lui Daniel şi luîndu-şi tot timpul notiţe într-un carneţel.

— Ş-ştiu că toate astea trebuie să vi se pară foarte ciudate, zise nervos Daniel, aranjîndu-şi din nou haina care-i stătea pe genunchi.

— Mda, făcu Wilcox, privind cu ochi dezaprobatori la ceeea ce-şi notase. Aş vrea numai să clarificăm cîteva probleme. Aţi spus adineauri că proiectul ăsta a fost înregistrat sub numele de Proiectul B. Aşa-i?

— D-da.

— Şi că B e de la Buford?

Daniel încuviinţă din cap.

— Ăsta a fost n-numele puiului.

— Puiul pe care Harry Finley mai întîi l-a îngheţat, iar apoi l-a dezgheţat.

Daniel prinse curaj. Acest tînăr părea să ia totul cît se poate de în serios.

— Corect.

Wilcox dădu din cap ca pentru sine.

— Înţeleg, spuse el, adăugînd ceva notiţelor sale. Şi dumneavoastră v-aţi trezit azi-noapte.

— Corect.

— V-aţi trezit azi-noapte în depozitul ăla vechi de mărfuri, pe care noi îl demolăm.

Daniel începu să rîdă.

— Sună c-c-ciudat, ştiu, dar ăsta-i a-adevărul.

— Păi, e puţin neobişnuit. Dar asta e foarte important. Cine era comandantul dumneavoastră?

— Boyle. Colonelul David E. Boyle.

— Boyle, repetă Wilcox. David E., colonel.

Îşi notă totul cu grijă.

— M-am dus la Harry acasă, dar acum e un magazin acolo, al unuia, Ralph.

— Chiar aşa?

— Am rămas surprins.

— Îmi închipui. Ei bine, noi nu ţinem aici registre pînă în 1939, dar avem o echipă de oameni de ştiinţă care vor fi fascinaţi să audă ce mi-aţi relatat. Şi toate astea sînt informaţii strict secrete.

Daniel încuviinţă din cap.

— C-corect. Harry n-a povestit nimănui detaliile. Nici măcar celor care lucrau pentru el.

Se opri o clipă, apoi continuă:

— Păi, mai era o persoană care ştia cîte ceva.

— Aha, zise Wilcox. Știți numele lui?

— Numele ei. A murit.

— Oh. Asta-i situaţia. Am de gînd să fac un pas mai departe şi să telefonez comandantului de la G-2. Ştiţi cum celor de la documente secrete le place să fie informaţi imediat.

— Ar fi grozav.

Se consideră norocos că dăduse peste acest tînăr ofiţer sobru şi demn de încredere. Daniel începu să se simtă mult mai bine, atît trupeşte, cît şi sufleteşte — atît de bine, într-adevăr, încît i-ar fi priit o ţigară.

Pe birou se afla un pachet cu ţigări, iar cînd Wilcox formă numărul, Daniel arătă spre ele.

— Vă supăraţi?

— Deloc. Serviti-vă.

Daniel examină îndeaproape pachetul cu ţigări.

— Sînt cu filtru? Sînt bune la ceva?

— E doar o scamatorie, zise Wilcox cu un zîmbet înţelegător.

Daniel aprinse ţigara cu un băţ de chibrit şi inhală cu putere,

savurînd aroma fumului. Era ceva obişnuit, o mîngîiere, o părticică din trecut.

Legătura fusese făcută, iar Wilcox începu să vorbească.

— Da, Sam, eu sînt. Ascultă, am pe cineva aici, cineva cu o poveste extrem de interesantă.

Wilcox se întoarse încet în scaunul său rotitor, avînd pe genunchi planşeta cu clamă pentru hîrtii. Cînd se întoarse complet, Daniel văzu ceea ce scrisese acesta. Nu erau notiţe, ci numai mîzgăleli, puişori, cuburi de gheaţă şi feţe cu ochi de nebuni.

Daniel fu uluit, şocat că acest tînăr îi face pe plac, pierzîndu-şi timpul pînă cînd va găsi pe cineva care să-i dea un răspuns. Iar acel cineva trebuia neapărat să aibă o cămaşă de forţă, tocmai bună pentru el.

— Da, aşa, Sam, continuă Wilcox, cred că trebuie *neapărat* să vii aici. Adu şi cîţiva dintre oamenii tăi, *pronto* şi ocupă-te de situaţia asta *foarte specială,* dacă înţelegi ce vreau să spun.

Se roti la loc cu scaunul şi văzu că Daniel dispăruse. Singura dovadă că fusese într-adevăr acolo era ţigara aprinsă din scrumieră.

Wilcox rîse în sinea lui.

— Hei, Sam, las-o baltă. A fost doar o alarmă falsă, adăugă el, după care închise telefonul şi scutură din cap, rîzînd. Ce nebuni sînt şi-n California.

Calm, Wilcox îşi dădu un plus la calificativul pentru pregătirea sensibilităţii civile.

Daniel merse pînă la poartă cît putu de repede. Îi bubuia capul. Şi acum?

CAPITOLUL 12

Nat şi Felix stăteau întinşi pe podeaua camerei lui Nat, nemaiputîndu-şi dezlipi ochii de pe jocul video.

— Cred că minţi, spuse Nat, mînuind cu îndemînare telecomanda Nintendo. Pe ecranul televizorului, un lung şir de blocuri Tetris alunecau în poziţia corectă.

— Jur. Dentistul a zis că niciodată n-a văzut atîtea carii în gura cuiva şi că vrea să trimită o mostră din saliva mea la Universitatea din Washington.

Se auzi soneria, iar Nat lăsă deoparte telecomanda Nintendo şi merse să deschidă.

— Nu cred.

— De ce aş inventa o poveste ca asta?

Nat deschise repede uşa de la intrare. Daniel stătea acolo în picioare, cu o înfăţişare disperată, ca un nebun dintr-un film de groază, cu părul în dezordine, cu privirea sălbatică şi îndrăzneaţă. Strîngea în mîini haina lui Nat şi o vîrî cu forţa sub nasul băiatului, arătîndu-i eticheta.

— Tu eşti Nat Cooper? îl întrebă.

Timp de aproximativ două secunde, Nat nu reuşi decît să privească fix. Se simţea ca şi cum adidaşilor săi le-ar fi crescut brusc rădăcini adînci în pămînt, ţintuindu-l locului. Se holbă şi deodată sări ca un resort, cu braţele bătînd aerul de spaimă.

— *E mortul!*

Fugi prin faţa lui Felix, ţipînd, năvălind în casă ca un glonţ.

Doar o fracţiune de secundă îi luă lui Felix să-si dea seama ce se întîmplă. Sări în picioare şi îşi urmă prietenul, zbierînd cît îl ţinea gura.

Daniel se apropie de el.

— N-nu sînt m-mort, protestă el, urmărindu-i prin casă pe băieţi.

Nat şi Felix ţîşniră afară pe uşa din spate alergînd, urlînd de-a lungul pajiştei. Fugeau cît îi ţineau picioarele spre copacul cu prepeleac, căţărîndu-se anevoie pe scăriţa improvizată, de parcă viaţa lor ar fi depins de asta, de parcă mica şi şubreda construcţie ar fi fost o fortăreaţă inexpugnabilă unde Daniel nu va putea niciodată să pătrundă.

Nat se ghemui într-un colţ.

— *O să ne omoare!*

* *
*

Daniel urcă scăriţa şi îşi băgă capul în colibă. Era tot atît de speriat ca şi copiii — poate chiar şi mai mult. Măcar ei ştiau unde se află, cît este ora şi probabil că aveau şifonierul plin de rufe.

— *Nu ne omorî!* îl imploră Felix.

— *Te rog!* zbieră Nat.

Se învîrtiră pe lîngă scîndurile grosolane ale căsuţei ca şi cum ar fi încercat să se ascundă printre grinzile vechi de lemn.

— N-o să vă omor! urlă Daniel.

Felix şi Nat nu părură deloc convinşi de această asigurare făcută pe un ton iritat de un nebun cu vocea aspră, ca ieşit din minţi.

— N-o să vă omor, repetă Daniel, încercînd să-şi tempereze vocea. Aţi înţeles?

Cei doi băieţi erau atît de înfricoşaţi, încît nu se mişcară, îl urmăreau numai cu privirea pe Daniel cum încerca să se liniştească. El respiră adînc.

— Aţi înţeles?

Amîndoi dădură din cap afirmativ. Dacă avea de gînd să-i omoare, probabil că n-o va face chiar atunci.

Le mai rămîneau cel puţin cinci minute preţioase din viată.

— De ce e la mine haina voastră? întrebă Daniel.

Nat şi Felix se treziră brusc la viaţă şi începură să toarne un şuvoi de cuvinte.

— Ne-am dus la depozit cu fratele lui Felix, Stephen…

— … fratele meu e rezervist; el ne-a ţinut în maşină, iar noi ne-am plictisit…

— … ne jucam înăuntru şi am văzut lucrul ăla despre care am crezut că e un submarin…

— … şi am intrat ca să-l găsim, dar am văzut lucrul ăla şi am început să ne căţărăm pe el…

— … şi am lovit ceva, iar cînd vîrful a căzut…

— … asta a fost într-adevăr o prostie din partea noastră, să ne căţărăm acolo şi eu cred totuşi…

— … şi Felix a căzut şi cînd ne-am uitat înăuntru, iar dumneavoastră eraţi acolo…

— … jur că totul n-a fost decît o greşeală — asta e, doar o greşeală.

— Of, of, of, exclamă Daniel, aruncîndu-şi mîinile în aer ca să se apere de această avalanşă de cuvinte. În regulă. *Staţi puţin!*

Băieţii tăcură deodată.

— În regulă, zise Daniel. Numai tu, adăugă el, arătînd cu degetul spre Nat. Povesteşte-mi ce s-a întîmplat.

Nat inspiră adînc.

— Ne jucam pe acolo, chiar dacă n-aveam voie, şi am văzut chestia aia mare de metal; ne închipuiam că e un submarin micuţ, am deschis-o şi dumneavoastră eraţi acolo.

Se întoarse către Felix ca să-l ia martor şi continuă:

— Asta-i tot, nu-i aşa?

Felix încuviinţă cu putere din cap.

— Ba da.

Daniel păru şi mai dezorientat.

— Şi nu erau paznici? Nici medici?

— Nu, domnule. Doar nişte gunoaie.

Daniel se lăsă greu pe peretele căsuţei, informaţia pe care o primise începînd să i se limpezească în minte.

— Gunoaie? Atîta tot? Trebuie neapărat să-l găsesc pe Harry.

— Harry? întrebă Felix.

— Un prieten de-al meu.

— Unde locuieşte?

— Nu ştiu… Nu mai ştiu.

Nat era cît se poate de sigur că pe mort nu-l mai interesa să-i omoare.

— De ce nu-l căutaţi în cartea de telefon?

* *
*

Erau opt Finley în cartea de telefon, dar Harry nu era printre ei.

— Cred că va trebui să le telefonez tuturor, spuse Daniel, formînd primul număr. Bună ziua, doamnă. Caut un domn, pe nume Harry Finley. A locuit în cartier şi mă gîndeam că poate sînteţi rude… în regulă. Vă… mulţumesc, oricum.

Daniel trînti telefonul, nemulţumit, deoarece căutarea evazivă a lui Harry nu ducea nicăieri. Felix şi Nat stăteau la masa din bucătărie, urmărindu-i fiecare mişcare.

— Copii, voi faceţi asta de multe ori?

— Ce anume? întrebă Felix.

— Să vă amestecaţi în secrete militare.

Nat scutură din cap, arborînd o expresie solemnă.

— Nu, domnule. Asta e prima oară. Şi mă numesc Nat. El e Felix.

— Bună, zise Felix.

— Bună, spuse Daniel.

Răsfoi cartea de telefon şi începu din nou să telefoneze.

— Dumneavostră cum vă numiţi? întrebă Nat.

— Daniel. Bună ziua, domnule…

Felix examina gustul neortodox al lui Daniel în materie de modă: pantaloni scurţi, rupţi şi bluză de damă.

— Ştiţi, dacă vreţi, pot să fur nişte haine de la tăticu — părinţii mei sînt în concediu, la Las Vegas.

Daniel se îndepărtă brusc de telefon şi păru foarte uimit.

— Bărbatul ăsta mi-a spus să las un mesaj… şi apoi… mi-a guiţat în ureche.

Nat înşfăcă receptorul din mîna lui Daniel.

— Bună ziua. La telefon e Nat. Caut pe cineva cu numele Harry Finley. Dacă ştiţi unde se află, vă rog să-mi telefonaţi la numărul

992-4342. Mulţumesc.

Puse receptorul în furcă şi adăugă.

— Era numai un robot.

Daniel îl privi neîncrezător.

— Un robot? Un robot care răspunde la telefon? Ce naiba s-a întîmplat în ultimii cincizeci de ani?

— Păi, zise Nat, dacă vreţi, pot să vă arăt eu. Dar să ştiţi c-ar trebui neapărat să vă îmbrăcaţi cu alte haine.

— Mda, îl susţinu Felix. Ştiţi, cu verdele şi albul ăla, parcă aţi fi de la cercetaşi.

CAPITOLUL 13

Prima escală o făcură la bibliotecă, acolo unde Daniel voia să înţeleagă mersul istoriei în ultimele cinci decenii.

Nat şi Felix împrumutară nişte diapozitive şi le puseră la dispoziţia celui interesat. Începură cu Pearl Harbor. Declaraţia celui de-al doilea război mondial nu-l surprinse prea mult pe Daniel — norii războiului învăluiau deja America în 1939. Ce alt motiv ar fi avut aviaţia militară să testeze practic bombardierul B-25 atît de repede?

— Pe ăsta l-am cîştigat, zise Nat. Dar n-a fost uşor.

— Pe ăsta? întrebă Daniel. Cîte războaie am avut?

— Păi, a mai fost Vietnamul.

— Furtuna Deşertului, adăugă Felix.

— Panama.

— Grenada.

— Grenada? se miră Daniel. Asta cum s-a mai întîmplat?

— Nu sînt sigur, răspunse Nat.

Daniel era îmbrăcat cu o pereche de blugi şi o cămaşă a tatălui lui Felix, aşa că nu mai arăta deloc ciudat, totuşi avea încă multe de aflat despre lumea nouă în care se afla.

— Cum funcţionează chestia asta?

Nat îi arătă telecomanda aparatului de proiecţie.

— Apeşi pe butoanele astea, înţelegi?

Şase luni de noutăţi din ziare se derulară repede pe ecran.

— Poţi să-l dai înainte sau înapoi. E uşor. L-am folosit pentru lucrarea de la istorie.

Daniel apăsă pe buton şi microfilmul dădu înapoi anii ’41 şi ’40, ajungînd în ’39.

— Şi cu ce te ocupi? întrebă Nat. Adică, ce meserie ai?

Daniel nu-şi deslipea ochii de pe ecran.

— Pilot de încercare.

Cuvintele îi emoţionară pe puşti. Făcură un pas înapoi, în semn de respect, cu gurile căscate. Apoi începură să şuşotească cu frenezie.

— Felix! Oh, Dumnezeule!

— E *pilot*!

— Am găsit un *pilot!*

— Oh, Dumnezeule!

— E cea mai formidabilă chestie din toate timpurile, spuse cu înflăcărare Nat. Nu-mi vine să cred cît de norocoşi sîntem.

Ceva îi atrase atenţia lui Felix. Îşi bătu prietenul uşor pe umăr.

— Nat.

— Ce-i?

— Priveşte.

Nat se întoarse. Alice, iubirea vieţii sale, intra în bibliotecă, ţinînd

două cărţi sub brat. Lui Nat îi veni brusc să leşine de frică. Dintre toţi ceilalţi locuitori de pe pămînt, numai Felix ştia secretul intim şi trist al lui Nat referitor la iubirea sa profundă, dar ascunsă pentru drăguţa Alice.

— Mă vede în bibliotecă în timpul vacanţei de vară, îi şopti el speriat lui Felix. O să creadă că sînt fraier.

— Dar şi ea e tot aici, zise Felix cu o înţelepciune remarcabilă.

— Oh, da, ai dreptate. Da.

Alice veni întins spre ei.

— Bună, salută ea.

— Hei, exclamă entuziasmat Nat. Bună! Bună!

Cam la atîta părea să se rezume conversaţia, dar, ca să-i mai întîrzie plecarea, el adăugă disperat primul lucru care îi trecu prin minte:

— Hei, ţi-ai făcut unghiile al naibii de frumos.

Alice se uită la unghiile ei roşii. Nu era nimic extraordinar în modul cum îşi făcuse unghiile.

— Oh, mulţumesc, spuse ea nesigură.

— Da, e grozav. Parcă ar fi sînge.

Alice se sili să zîmbească, iar Nat îşi dădu seama că sărise peste cal. Pînă şi Daniel îşi deslipi ochii de pe ecran, ca să-l privească fix o clipă.

Nat se hotărî să abordeze alt subiect de conversaţie.

— Da. Am venit aici ca să citesc ceva, zise el, înşfăcînd cartea cea mai apropiată de el. Vezi? Se numeşte… hm… *Femeiuştile*. E grozavă.

— Mă bucur, spuse Alice.

— Şi… tu petreci bine în vacanţa de vară? Da? Hei, am avut un accident de bicicletă *cumplit*.

— Oh, da? întrebă politicoasă Alice, prefăcîndu-se interesată.

— Groaznic, dădu din cap plin de importanţă Nat. Mi-am sfărîmat bicicleta. E sfărîmată. Total sfărîmată. Şi genunchiul. Vrei să vezi? Uite.

Îşi suflecă iute pantalonii şi scoase la iveală o crustă de rană uriaşă, pe genunchiul lovit.

— E mare, zise Alice.

— Da. Aşa e. E o crustă mare, dar n-am de gînd s-o rup.

— În regulă, spuse Alice şi un zîmbet delicat miji pe faţa ei drăguţă.

— Da, mulţumesc.

— Bine, zise Alice. Pa.

— În regulă. Pa, repetă el, iar cînd ea fu la o distanţă de la care nu-l mai putea auzi, se lamentă: Sînt un fraier.

Felix făcu tot ce-i stătea în putinţă ca să-l încurajeze.

— Nu, a fost bine. Cred că te place mult.

— Ea a fost Alice, îl lămuri Nat pe Daniel. Îmi pare rău că nu te-am prezentat. Pur şi simplu n-am vrut să-i iau maul aşa, dintr-o dată, înţelegi?

Dar Daniel nu răspunse. Parcă nici nu-l auzea. Nat şi Felix se uitară la film şi îngheţară şi ei.

Pe ecran era fotografia lui Daniel stînd în picioare pe aripa frîntă a avionului B-25 cu care se prăbuşise cu atîţia ani în urmă. Nat şi Felix se uitară întîi la poză, iar după aceea la Daniel. Nu se schimbase deloc. Cu toate astea, lîngă fotografie era un articol dintr-un ziar. Titlul: *A doua victimă găsită în incendiul de săptămîna trecută.*

Cei doi băieţi se uitară la avion şi la data de pe ziar.

— E un pilot de pe vremuri, zise Nat.

— Un pilot *mort*, de pe vremuri, spuse Felix.

— Omule, zise impresionat Nat, poţi crede că citeşti în ziar c-ai murit?

— Da. Ce povară trebuie să fie asta.

— Trebuie să aflu mai multe, şopti Daniel. Trebuie să-l găsesc pe Harry.

* *
*

Daniel se gîndi să meargă direct la Primărie, la Starea Civilă. La arhivă se afla un birou mic, unde stătea o tînără ce ascultă cu părere de rău situaţia dificilă în care se afla Daniel, dar nu reuşi să-l ajute prea mult.

— Deci, cum v-am spus, trebuie să le scrieţi celor de la Centrul Naţional de înregistrare a Personalului Militar. Ei se ocupă cu toate dosarele militare. La ei o să-l găsiţi. Durează vreo şase săptămîni.

Daniel îi luă mîna într-a lui, ca un admirator înfocat.

— Cum te numeşti?

— Debbie.

— Debbie. Trebuie neapărat să-l găsesc pe omul ăsta chiar acum. *Azi.* E o chestiune *de viaţă şi de moarte.*

O privi cu sinceritate în ochi.

— Mă înţelegi, Debbie?

Poate că era o conţopistă înrăită, dar simţi cum i se moaie inima sub privirea intensă a bărbatului.

— Harry… şi mai cum? Pe cine căutaţi?

— Pe Finley. Harry Finley.

— 1939. Înseamnă că e cam bătrîior, asa-i? chicoti ea prosteşte.

Daniel nu-şi putea permite să-şi piardă aliatul abia cîştigat, aşa că şi el chicoti împreună cu ea.

— În regulă, îl asigură ea. Vedeţi, am un prieten. Lucrează la serviciul ăsta de populaţie din San Antonio. Să văd dacă reuşeşte să facă el ceva. Poate n-o să dureze decît două zile. Ăia de acolo se mişcă foarte repede.

Apoi mîzgăli cîteva cifre pe o foaie de hîrtie.

— Sunaţi-mă după douăsprezece. Atunci sînt eu de serviciu. Dacă

răspunde Susan, întrebaţi de mine, *Debbie*, continuă ea, zîmbindu-i uşor. V-am dat şi numărul meu de acasă. Pentru orice eventualitate, încheie ea, făcîndu-i niţel cu ochiul.

CAPITOLUL 14

Felix şi Nat se sfătuiră să-l ia pe Daniel acasă la ei şi să-l ţină acolo. Dar, fireşte, trebuiau să-l ascundă de cei mari, care tindeau să nu fie rezonabili cînd nişte copii de unsprezece ani voiau să facă lucruri ieşite din comun, cum ar fi: să sară în cap, să şofeze, să bea cafea sau să adopte un pilot abia ieşit dintr-o stare de suspendare criogenică.

Mai conveniseră şi să nu fie văzuţi împreună prea mult timp, ca să nu trezească suspiciuni. Pe de altă parte, cei doi băieţi aveau o întîlnire în seara aceea, mai tîrziu, de la care nu-şi puteau permite să lipsească.

Nat făcu o razie prin casă şi îşi umplu rucsacul cu proviziile şterpelite, ducîndu-le în prepeleacul care se dovedea a fi cea mai bună ascunzătoare.

Daniel se afla încă sub impresia informaţiei din ziar. Aproape că nu reacţionă cînd Felix şi Nat începură să despacheteze prada.

Nat scoase o lanternă de buzunar din rucsac.

— Aşa cum am spus, poţi să rămîi aici mai mult de o noapte dacă trebuie neapărat. Am făcut nişte sandvişuri. Unt de arahide, jeleu şi banane, în regulă?

— Da, spuse Daniel, exact ce mi-am dorit.

— Ţi-am zis eu c-o să-i placă, rosti Felix triumfător.

— În regulă. Asta e cina, îi explică Nat scoţînd şase cutiuţe cu suc de fructe din rucsac. Băutura. Şi ca desert, prăjiturele. Şi asta.

Ultimul obiect era cel mai interesant — o carte imensă de istorie, *Croniches of America.*

— Am crezut că vrei să te mai pui la punct şi cu altele. Cu istoria şi toate celelalte.

— Ea mea, spuse Felix. Tăticu mi-a dat-o cînd am împlinit unsprezece ani.

În faţa casei, pe stradă, se auzi claxonul unei maşini.

— Mda, mormăi Nat. Asta-i pentru noi.

Daniel se uita la cutiuţele cu suc de fructe.

— Cum se desfac astea?

— Oh. Uite, hai să-ţi arăt.

Nat dezlipi beţişorul de plastic de pe marginea unei cutii şi-l introduse în orificiu.

— Bagi înăuntru beţişorul, cum ţi-am arătat.

— Oh, mulţumesc.

— Fără probleme.

Claire, mama lui Nat, intrase pe uşa din spate a casei.

— Nat! Felix!

Daniel se zgîi prin crăpăturile scîndurilor prepeleacului.

— A sosit doamna Watson.

— Trebuie să plec, zise Felix.

— Ascultă, noi am vrea să mai stăm cu tine, dar nu putem să lipsim de la concursul ăla de orientare turistică. Însă la întoarcere vom trece pe aici să te salutăm. În regulă?

— În regulă.

— Îţi place prepeleacul meu?

— Da, îl admiră Daniel. E grozav.

Nat se umflă în pene de plăcere.

— Straşnic. În regulă. Pa.

După ce se despărţi de băieţi, Daniel sorbi puţin suc şi se lăsă pe vine cu cartea de istorie în braţe. În următoarele două ore trecu din uimire în uimire.

Se întîmplaseră atîtea. Se întîmplaseră atîtea lucruri bune şi rele, într-o jumătate de secol numai. Cînd el dispăruse, Statele Unite ale Americii avuseseră o maşină de război de mărimea armatei Greciei; acum era cea mai mare putere militară din istoria omenirii.

Daniel întoarse paginile, privind lung fotografiile şi ilustraţiile capitolului „Secolul american". Iar eu am pierdut cincizeci de ani buni din el, se gîndi el cu tristeţe.

Citi despre al doilea război mondial, lagărele naziste ale morţii şi teribilul război împotriva Japoniei dus în Orientul îndepărtat, bomba atomică, Naţiunile Unite, Marilyn Monroe, Elvis Presley şi asasinarea unui preşedinte. Simţea nevoia să se oprească din cînd în cînd ca să scuture din cap, de parcă ar fi vrut să înţeleagă mai bine sau să nu rişte supraîncărcarea cu informaţii.

Dar cel mai mare şoc îl avu mai tîrziu, în cursul zilei. Frunzărind cartea, se opri la un set de ilustraţii, din care una îi sări în ochi. Era o fotografie pe care o mai văzuse: cea făcută de Helen lucrătorului de la moară şi copiilor săi, în 1939.

Uluit, se propti de peretele colibei, iar cartea îi căzu din mînă.

Nu-şi dădu seama cît timp trecuse, prea uimit şi şocat ca să mai facă ceva, dar un zgomot îl aduse la realitate — sau aproape.

O maşină oprise lîngă casă, iar din ea ieşi un bărbat corpolent, clătinîndu-se, ca şi cum ar fi luat un pahar sau două în plus. Nat nu amintise de tatăl lui, iar Daniel se întrebă dacă individul dezagreabil la vedere făcea parte din familie.

Dacă era tatăl lui Nat, nu era bine venit. Se vedea clar pe faţa lui Claire că nu se bucura să-l vadă — ea încercă chiar să-l împiedice să intre în casă, dar el o împinse la o parte.

Daniel încercă să vadă ce se întîmplă în casă. Era dificil, dar auzi clar gălăgie de ceartă. Ceva se sparse în casă, iar Claire ţipă. Desluşi şi o bufnitură de pumn lovind în carne.

Atît îi trebui lui Daniel. Sări din prepeleac, o luă la fugă de-a lungul pajiştei şi năvăli în casă spărgînd uşa din spate.

Individul o trîntise pe Claire pe podea şi se pregătea să-i mai care nişte pumni în plin. Daniel se aruncă turbat asupra lui, smulgîndu-i o mînă de păr negru, dîndu-l jos cu forţa de pe femeie. Apoi îl pocni zdravăn în faţă, trîntindu-l la podea.

— Ascultă, bă, ce-ar fi să te scoli şi să te cari de aici? îi porunci Daniel.

— Cine eşti? întrebă individul.

— Bună întrebare, se miră Claire.

Individul se ridică în picioare, aruncîndu-se asupra lui Daniel. Era corpolent, dar greoi, aşa că Daniel îl lovi cu cotul în burtă, apoi îl izbi zdravăn în faţă o dată, de două ori, iar şi iar. Îl propti din pumni de uşa din faţă a casei, împingîndu-l cu putere afară.

— Ieşi, îi strigă, aruncîndu-l în noapte cu lovituri de picior în spate.

Se întoarse către Claire şi se scuză:

— Regret că s-a întîmplat aşa.

Claire îl privea fix, aiurită, ca o căprioară surprinsă de farurile strălucitoare ale unei maşini.

— Cine…?

— Eu, hm, treceam prin faţă. Prin faţa casei. Te-am auzit ţipînd.

Claire îşi îngropă faţa în mîini, supărată, furioasă şi stînjenită în acelaşi timp. Suspină puţin, apoi încercă să-şi vină în fire.

— Dumnezeule, bolborosi ea, tremur toată.

Daniel o ajută să se întindă pe canapea.

— N-ai păţit nimic. E-n regulă. Te simţi bine?

Claire încuviinţă din cap.

Daniel culese de pe jos o bancnotă de douăzeci de dolari. Nu ştia mare lucru despre Nat şi Claire, dar îşi închipuia că nu sînt atît de bogaţi încît să risipească banii în jur.

— Cred că erau ai lui, zise el. Sînt sigur că ar fi vrut să ţi-i dea dumitale.

Vîrî banii în mîinile ei tremurînde.

Claire se înfioră observînd că încheietura mîinii bărbatului era jupuită.

— Sîngerezi, spuse ea.

— Oh! La naiba, nu-i mare nenorocire. O să se oprească. N-am nimic. Nu te îngrijora.

Claire se ridică în picioare, luînd-o spre hol, invitîndu-l şi pe el:

— Vino să te spăl.

Daniel îşi flutură mîna, ca şi cum ar fi încercat să îndepărteze durerea.

— Pe cuvînt, nu-i mare lucru. Doar o zgîrietură, asta-i tot.

Claire reveni în cameră cu o trusă de prim-ajutor. Se aşeză pe canapea şi netezi locul lîngă ea, invitîndu-l pe Daniel să se aşeze.

— Nu e o zgîrietură. E o rană adîncă. Sînt infirmieră, aşa că ştiu

cum arată o rană. Stai jos.

Daniel se aşeză fără tragere de inimă. Nu-i plăcea să se facă tam-tam în asemenea situaţii.

— Te rog, nu e nimic grav.

— Măcar atîta pot să fac. S-ar putea ca dumneata să-mi fi salvat viaţa.

— Nu cred.

— Totuşi.

Ea deschise trusa şi cotrobăi înăuntru. Scoase cîteva pansamente şi o sticlă cu dezinfectant.

— O să te usture, îl avertiză, tamponîndu-i uşor încheietura însîngerată.

Dacă-l ustura, nu se citi pe faţa lui Daniel. O privea atent, iar ea îi observă întrebările din priviri.

— Individul ăla, se scuză ea, era Fred. Am cunoscut cîţiva neisprăviţi la viaţa mea, dar ăsta… Le-ar putea da lecţii tuturor.

Fu rîndul lui Daniel să pară surprins. Nu-i venea să creadă ceea ce auzise din gura ei. Femeile — femeile cumsecade, mamele, infirmierele — nu vorbeau aşa în 1939.

— Fred e un beţivan, continuă ea. Ceea ce, că veni vorba, nici nu înseamnă mare lucru în cazul lui.

— Da?

— Da. Are un fond rău. E lipsit de orice bun simţ. E un maniac sexual.

— Ce e?

— Maniac sexual, îi zîmbi ea. Oh, ştiu la ce te gîndeşti, dar n-am mai ieşit cu el de doi ani. Poate chiar mai mult. Dar din cînd în cînd se întoarce. Ca furtunile alea din Japonia, ştii? Alea violente, care distrug satele? *Ăsta e Fred.* Cum ai zis că te cheamă?

— Daniel.

— Oh, făcu ea radioasă. Am cunoscut cîndva un Danny. Era mai rău decît Fred.

Şovăi o clipă şi adăugă:

— Poate, poate nu chiar atît de rău.

Scoase nişte fese şi îi bandajă încheietura.

— Deci, Daniel, cu ce te ocupi? Adică, în afară de ajutorul pe care-l dai altora să-şi rezolve necazurile personale.

— Sînt locotenent în aviaţia militară. Pilot de încercare.

— Oh, da? Şi în timpul liber salvezi vieţile oamenilor?

Daniel zîmbi.

— Cred că da. Oricum, nu fac asta toată ziua.

Claire îl privea în ochi.

— Ar trebui să mai stai pe aici. Eu şi Nat — Nat e fiul meu — avem nevoie să ne salveze cineva viaţa cam de trei ori pe săptămînă, rîse ea.

Eu sînt Claire. Asta în caz că erai puţin curios să ştii.

Îi ţinea deja mîna într-a ei, dar, oricum, i-o strînse cu prietenie:

— Încîntat de cunoştinţă.

De afară se auzi zgomotul unei maşini oprite la poartă. Claire şi Daniel se uitară unul la altul, apoi spre fereastră.

— Crezi cumva că Fred ne mai face o vizită? întrebă ea neliniştită.

— Nu, nu cred.

Peste o clipă intrară Felix şi Nat. Fiecare avea uniformă de cercetaş şi era echipat cu gamelă, busolă, fluier, cuţit şi un manual al cercetaşului. Amîndoi erau cu nasul vîrît în manual.

— Un cercetaş nu trage niciodată chiulul şi nu dă înapoi în faţa greutăţilor, citi Felix cu voce tare. Atunci de ce naiba există chiulangii?

— Bună, băieţi, îi salută Claire.

— Hmmm, chiulangiii, medită Nat. Bună, mămico, răspunse cu întîrziere Nat.

— Avem musafiri.

Băieţii îşi ridicară privirea, lăsînd să le cadă din mînă tot echipamentul.

— Veniţi aici. Vreau să vă fac cunoştinţă cu cineva. El e fiul meu, Nat, iar el e prietenul său, Felix. Vi-l prezint pe Daniel.

Puştii rămaseră stană de piatră, holbîndu-se.

— Vă simţiţi bine, copii? întrebă Daniel.

— Bună, spuse Felix.

— Bună, zise Nat.

— Hei, ştiţi ceva? spuse Clairc. Daniel e pilot.

— Grozav, exclamă Nat fără prea mult entuziasm. Cred că glumeşti.

Claire îl înghionti.

— Văd că ţi-ai găsit haina. Mai crezi şi acum c-ai văzut un om îngheţat?

Nat se strădui să schiţeze un zîmbet.

— Păi, cred că nu.

— Bine. Mă duc să pregătesc de masă, se scuză Claire, retrăgîndu-se în bucătărie.

Felix şi Nat se năpustiră asupra lui Daniel.

— *Ce s-a întîmplat?* întrebară ei.

— Ce s-a întîmplat? Un zmucit a trecut pe aici, iar eu am ajutat-o pe mămica ta, Nat, să scape de el. Asta s-a întîmplat. Acum e timpul să plec. Trebuie să plec de aici.

Nat îl apucă de braţ.

— Aşteaptă, canapeaua e bună. Poţi să stai şi în camera mea. Am harta universului pe tavan.

Daniel îşi puse cu blîndeţe mîna pe umărul lui Nat.

— Nat, sînt un *străin*. Mama ta n-o să îngăduie unui străin să

doarmă în casa ei.

— Facem pariu?

* *
*

Imediat după masă, care fusese la fel de prost pregătită ca de obicei, dar pe care Daniel o înghiţi fără să clipească, Claire îl întrebă unde locuieşte. Daniel şovăi mult cu răspunsul, dar în cele din urmă dădu de înţeles că tocmai sosise în oraş şi încă nu-şi găsise unde să stea. Atîta tot…

Claire aranjă canapeaua din camera de zi, iar Daniel o ajută să pună cearşaful pe saltea. Apoi ea îl familiariză cu particularităţile casei.

— Pasta de dinţi e în sertarul de la oglindă, tot acolo e şi o periuţă nouă. Prosoapele sînt sub chiuvetă. Şi dacă vrei apă fierbinte, întoarce robinetul în poziţia orei patru, apoi, cînd e apă caldă, întoarce-l la unsprezece, apoi la nouă. E ca şi cum ai deschide un seif.

— Claire, e foarte amabil din partea ta. Dar nu ştii mai nimic despre mine.

— Păi, îmi închipui că dacă ai vrea să mă omori, l-ai fi lăsat pe Fred s-o facă el. Oricum, ai un zîmbet sincer.

În sufragerie se afla nelipsitul televizor, iar Daniel urmări tot programul pînă la ora de culcare. Nu-şi dezlipi deloc ochii de pe ecran, nici măcar în timpul reclamelor.

Era tulburat şi uimit că o cutiuţă cafenie putea să-l transporte dintr-un bar din Boston aglomerat cu indivizi ciudaţi, pînă la foametea din Africa, totul petrecîndu-se exact în momentul în care ei stăteau confortabil în cameră, privind la respectiva cutiuţă.

Claire şi Nat păreau total blazaţi faţă de această invenţie captivantă. Cum se poate separa realitatea de iluzie? se întrebă Daniel.

— Ei bine, zise Nat, cînd Claire ieşi din cameră. Asta se numeşte televiziune.

— Da, am văzut aşa ceva la Expoziţia Internaţională. I s-a spus miracolul modern al comunicaţiei. Asta s-a întîmplat în vara lui 1939. La New York.

Nat dădu indiferent din umeri.

— Păi, în ziua de azi, nu-i mare scofală. Şi de obicei oamenii se uită la televizor numai atunci cînd n-au altceva mai bun de făcut. Se spune că puştii privesc prea mult la televizor. Dar după un timp, îţi cam piere cheful.

Daniel era încă fascinat.

— Cred că e ceva nemaipomenit. E ca şi cum ai avea un cinematograf ambulant în casă.

— Nu. Pentru asta e VCR-ul.

— Ce anume?

— Videocasetofonul. El îţi aducc filmele în casă. Prin intermediul

televizorului, spuse Nat.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu, vorbesc serios. Mulţi oameni — majoritatea — au unul. Noi n-avem. Am rugat-o pe mămica să-mi ia unul, dar a zis că poate de Crăciun.

Daniel se întoarse spre televizor, privindu-l cu aceeaşi uimire nestăpînită.

Nat îi aruncă o ocheadă lui Daniel.

— Eu şi Felix trebuie să ne cumpărăm uniforme de cercetaşi. Mămica e prea ocupată ca să mai aibă timp şi de asta. Vrei să ne ajuţi tu? N-o să se supere.

Dar Daniel tot nu se putea dezlipi de televizor. Devora din priviri buletinul meteorologic al telejurnalul de seară.

— Nu.

— Oh.

Nat păru puţin dezamăgit, dar Daniel nu observă.

— Noapte bună, îi ură el.

Daniel nici că-l auzi.

CAPITOLUL 15

Daniel urmări programul la televizor pînă cînd nu-şi mai putu ţine ochii deschişi. La un moment dat adormi, gîndindu-se la începuturile televiziunii şi la reclamele cu reţeaua magazinelor care i se învîrteau prin cap. Trecură cîteva secunde înainte de-a-şi aminti unde se află cînd, în dimineaţa următoare, Nat îl trezi cu un ghiont.

— Daniel! Scoală-te!

Daniel întredeschise ochii şi se uită fix la băieţel, încercînd să-şi aducă aminte cine este puştiul.

— Hm?

— A sunat individul ăla! Zice că-l ştie pe Harry Finley. Locuieşte în oraşul vecin. Packardville. E cam la o oră depărtare. Uite adresa.

Nat strecură o hîrtiuţă în mîna lui Daniel.

— Harry?

Totul îi reveni în minte foarte repede — evenimentele amestecate ale zilei precedente şi situaţia grea şi neplăcută în care se afla acum. Hîrtiuţa pe care i-o dăduse Nat avu efectul benefic al cafelei circulîndu-i prin corp. Sări din pat şi-şi trase blugii.

— Trebuie neapărat să plec!

Nat păru puţin cam speriat.

— Stai! Stai! Mai întîi mergem la Aripile Libertăţii, da? Ştii ce-i asta, nu-i aşa? Aripile Libertăţii? Te duci la prietenul tău după aia.

— Ce-i cu zarva asta? întrebă Claire, care intră în cameră pieptănîndu-se.

Arăta refăcută şi odihnită după necazurile din seara trecută. Păru extrem de încîntată să-l vadă pe Daniel de dimineaţă.

— Vreau să meargă şi Daniel la spectacolul aerian Aripile Libertăţii.

— M-aş bucura să merg, dar nu pot, Nat.

Claire începu să strîngă cearşaful de pe canapea.

— Cum ai dormit pe canapea? A fost în regulă?

— Foarte confortabil, mulţumesc, spuse zîmbind Daniel. Hai să te ajut.

— Mă descurc.

— Claire, eşti una dintre cele mai amabile persoane pe care le-am cunoscut.

Claire împăturea îndemînatecă cearşaful.

— Ei bine, nu m-ai văzut cînd sînt supărată.

— Da, îi dădu dreptate Nat. N-ai văzut-o *atunci*.

— Ce-ar fi să mîncăm ceva? întrebă Claire.

Daniel era nerăbdător să plece.

— Mulţumesc, mi-ar face o mare plăcere, dar trebuie să mă întîlnesc cu un prieten vechi.

— Eşti sigur? Sper că nu ţi-a tăiat pofta de mîncare cina aia jalnică.

Micul dejun e cu totul altceva. Ştiu să mă port cu prietenii al naibii de bine.

— Cu prietenii?

Daniel constată că talentul de a se purta frumos făcea parte integrantă din această familie. Apoi zise:

— Îmi pare rău, repetă, nu pot. Trebuie să plec. Am întîrziat deja.

Nu adăugă şi ceea ce avea în minte: *Am întîrziat aproape cincizeci de ani.*

Nat era atît de nerăbdător, încît sărea încoace şi încolo ca un căţeluş. Şansa de a merge la un spectacol aerian împreună cu un pilot adevărat era o ocazie prea bună ca s-o rateze.

— Aşteaptă, Daniel. Vino la spectacolul aerian. E grozav. Sînt tot felul de avioane. Şi vechi şi noi. Figuri de înalt pilotaj. Cam aşa ceva.

— Nat, a spus că e ocupat. Pe de altă parte, are de-a face cu avioane tot timpul. În fiecare zi. Avioanele cu reacţie nu mai constituie o noutate pentru prietenul nostru.

Pe moment, Nat fu pe punctul să-i spună mamei sale ce ştie de fapt Daniel referitor la avioanele cu reacţie, dar reuşi să-şi ţină gura.

— Vechituri, încuviinţă Daniel. Acum trebuie să plec. Vă mulţumesc. Din suflet. Nu ştiu cum am să mă revanşez pentru bunătatea voastră, zise el, întinzîndu-le mîna bandajată.

— N-ai pentru ce.

— Numai bine! le ură Daniel, îndreptîndu-se spre uşă.

Nat şi Claire îl urmăriră cu privirea pînă ce ieşi din casă.

— Ei bine, spuse ea. Cam ciudat individul ăsta. Cumsecade, dar foarte ciudat. Cred că i s-au întîmplat mai multe decît a vrut să ne povestească, adăugă ea, continuînd să împăturească cearşaful. Aşa cred.

Nat o privi pe maică-sa. Ea nu ştia nici pe jumătate din cît ştia el.

* *
*

Lui Daniel îi luă mai bine de o oră să ajungă la Packardville. Porni pe jos, cu degetul mare de la mînă întins, sperînd să-l ia vreo maşină şi să ajungă în cîteva minute. Dar maşinile treceau cu zgomot pe lîngă el, una după alta, iar şoferii nu catadicseau decît să-i arunce o privire în treacăt. Daniel nu înţelegea. Aproape toate maşinile erau fără pasageri. Pe vremea lui, şoferii luau întotdeauna indivizi care făceau autostopul, ca să mai schimbe o vorbă şi să mai treacă timpul.

— Vremurile se schimbă, îşi spuse cu voce tare, tîrîndu-şi picioarele.

Pînă la urmă, făcu tot drumul pe jos, iar cînd, în sfîrşit, găsi adresa notată pe hîrtiuţă, era plin de praf şi-l dureau picioarele.

Harry locuia într-un cartier destul de select al oraşului. Zona era liniştită. Străzile, umbroase şi mărginite de copaci aliniaţi de o parte şi de cealaltă, casele, mari şi impunătoare, ridicate la o anumită distanţă

de trotuar şi înconjurate de grădini cu vegetaţie luxuriantă. Prin crăpăturile gardurilor înalte, Daniel zărea terenuri de tenis cu zgură de culoare cenuşie şi albastrul răcoros al piscinelor.

Daniel fluieră uşor.

— Harry s-a aranjat binişor, constată el cînd ajunse la reşedinţa familiei Finley. Era o casă mare, din cărămidă roşie, cu coloane înalte şi elegante, de culoare albă, împodobind faţada.

Daniel alergă pe scări, apăsă pe butonul soneriei şi auzi un clinchet plăcut răspîndindu-se în casă. Era fericit şi mulţumit deoarece calvarul său aproape se terminase, dar, în acelaşi timp, şi nervos, surescitat, gîndindu-se la confruntarea cu o părticică din trecutul său îndepărtat. În minte i se învîrteau tot felul de întrebări, pe care nu mai avea răbdare să le ducă pînă la capăt.

Imediat se deschise uşa şi apăru o femeie îmbrăcată în uniforma neagră, de servitoare. Daniel fu surprins. Nu prea stătea în firea lui Harry şi a lui Blanche să aibă servitoare — cel puţin nu avuseseră în urmă cu o jumătate de secol.

Daniel spera ca vechiul său prieten să nu-l privească de sus. I se părea de neconceput, dar, dacă se inventase un robot care să răspundă la telefon, atunci era posibil şi ca Harry să se fi transformat într-un snob.

— Ce doriţi? întrebă servitoarea.

— Îl caut pe Harry Finley.

Ea dădu din cap în semn afirmativ.

— Intraţi, vă rog.

Îl pofti în casă şi-l conduse într-un birou plin cu tot felul de lucruri. Rafturile înalte şi sculptate în lemn ale bibliotecii erau ticsite cu cărţi, în faţa lor se afla o masă rotundă, iar ici-colo, împrăştiate, antichităţi. Încăperea nu părea să fie pe gustul lui Harry şi al soţiei lui, dar Daniel îşi închipui că totul se schimbă atunci cînd eşti bogat. Îi era teamă să atingă ceva, iar nervozitatea sa crescuse în intensitate. Îşi sterse liniştit palmele umede de pantaloni.

Uşa biroului se deschise şi un bărbat impunător, bine îmbrăcat, intră în cameră. Avea nasul proeminent, iar părul alb era pieptănat pe spate. Bărbatul zîmbi destul de plăcut, dar ochii lui nu dădură semn că l-ar recunoaşte.

— Cu ce pot să te ajut, tinere?

Daniel închise ochii pe jumătate, încercînd să-l vadă pe Harry Finley, pe Harry Finley *al lui,* în locul bătrînului din faţă. Era ca şi cum ar fi comparat două fotografii: cea „de dinainte" îl reprezenta pe cel pe care-l avea în minte Daniel. Cea „de după" era bătrînul care stătea în picioare în faţa lui.

— Pot să te ajut cu ceva? repetă el.

— Dumneavoastră sînteţi… Harry? Harry Finley?

— Exact.

Daniel nu era de aceeaşi părere.

— Dumneavoastră?

Bătrînul rămase perplex.

— Da. Sînt Harry Finley. Cu ce te pot ajuta?

Daniel scutură din cap.

— Mă cunoasteti?

— Nu.

— Oh.

Harry Finley păru deconcertat.

— Te simţi bine?

Daniel fu copleşit de un val de dezamăgire.

— Îmi… îmi pare rău. Nu sînteţi… Mai cunoaşteţi un alt Harry Finley? Cunoaşteţi un Harry Finley care e om de ştiinţă?

— Nu, domnule, nu cunosc. În viaţa mea am mai cunoscut un singur Harry Finley.

— *Da?* Unde?

— La Baltimore. Cu ani în urmă. Dar nici el nu era om de ştiinţă. Din cîte îmi amintesc, lucra în tapiţerie, ca angrosist.

Pe faţa lui Daniel se citea dezamăgirea.

— La naiba.

Harry Finley zîmbi amabil, părîndu-i rău că-i provocase o asemenea durere.

— Regret că te-am dezamăgit.

— Nu e vina dumneavostră, îl consolă Daniel, îndreptîndu-se spre uşă.

* *
*

Daniel îşi tîrî picioarele pe stradă, mergînd fără ţintă. Nu-şi mai putea controla gîndurile, dezorientat de încurcătura din care nu ştia cum să iasă. Încercă să se silească să gîndească. Nimănui nu putea să-i povestească ce i se întîmplase, în nimeni nu putea să aibă încredere.

Oricare autoritate căreia i s-ar destăinui — cum s-a întîmplat cu căpitanul Wilcox — ar crede despre el că este nebun şi i-ar organiza o excursie, numai dus, pînă la cel mai apropiat ospiciu. Singurii care ştiau cu adevărat ceea ce se întîmplase, singurii care înţelegeau cu adevărat erau doi copii de unsprezece ani…

— Oh, frate, oftă Daniel. De data asta chiar că mi-ai făcut-o.

Deodată păru să se trezească dintr-un somn adînc. Se pomeni stînd în picioare pe marginea unei autostrăzi cu şase benzi supraaglomerate. Maşinile şi camioanele treceau în viteză prin faţa lui în ambele direcţii, nebăgîndu-l în seamă. Ca un om aflat pe malul unui rîu de netrecut, Daniel n-avea altceva de făcut decît să se uite lung la maşini, neajutorat şi pierdut. Era atît de abătut şi de neputincios, atît de

copleşit de tristeţe, încît nu dorea altceva decît să se întindă pe jos şi să moară, chiar aici, lîngă zgomotul şi fumul produse de traficul şoselei.

Ceva de pe cer îi atrase atenţia. I se păru că-i venea un semn din rai. Era foarte departe, dar avînd ochiul de pilot format, recunoscu instantaneu silueta avionului Era un B-25, zburînd în direcţia lui, amîndouă motoarele făcînd un zgomot infernal. Trecu pe deasupra capului, iar zgomotul motoarelor îl acoperi pentru o clipă pe cel al traficului.

— Ah! Ce frumuseţe!

Pomi în direcţia în care dispăruse avionul, pe malul rîului, de-a lungul autostrăzii. Curînd începu să alerge cît putu de repede, ca şi cum ar fi încercat să prindă coada argintie a vechiului avion.

* *
*

Spectacolul aerian Aripile Libertăţii, care se ţinea pe aeroportul local, era ca un tîrg obişnuit, dar cu avioane în loc de vite de rasă, expoziţii de flori şi legume uriaşe. Cînta fanfara liceului din localitate, iar la toate chişcurile se vindeau cîrnaţi şi băuturi răcoritoare, vată de zahăr şi bomboane.

Cu toate acestea, vitele spectacolului erau avioanele aliniate pe pista de decolare. Sus, pe cer, deasupra aeroportului, două avioane de acrobaţie uimeau mulţimea spectatorilor, coborînd în picaj şi făcînd lupinguri, ridicîndu-se în zbor pe cerul albastru, asemenea vulturilor.

Se aflau modele de avioane cu două aripi suprapuse, perfect restaurate. Mai era un avion Spad, din primul război mondial, purtînd însemnele faimoasei escadrile de aviaţie numărul 94, a „Candidatului", amplasat lîngă un avion de vînătoare britanic Bristol F-2B şi un avion american Boeing A-73.

Erau şi modele de avioane mai apropiate de epoca lui Daniel. Se afla acolo şi cel mai faimos aparat american al anilor '20 şi '30, Boeing-ul P-26, supranumit „Puşcoacea". Era bine cunoscut, deoarece fusese primul avion construit din metal şi totodată primul monoplan utilizat vreodată de aviaţia militară a SUA. În lumina soarelui, lucea un avion Curtiss P-36 Hawk, perfect restaurat, avionul pe care învăţase să zboare Daniel. Iar ca *piéce de résistance* era avionul B-25, aflat în mijloc, ca o regină înconjurată de admiratori.

Mai erau avioane de vînătoare şi de bombardament cu o înfăţişare mortală, pe care nu putu să le identifice, probabil modele mai recente, aparate de zbor create în timpul lungului somn al lui.

Daniel dorea să vadă frumoasele avioane de aproape, nu să se zgîiască la ele prin gardul de protecţie. Dar cel care verifica biletele la barieră îi spusese că intrarea costă cinci dolari. Cum Daniel n-avea nici măcar un cent, din partea lui ar fi putut să coste şi o mie.

Dar cît de mult tînjea să vadă acele avioane! De unde stătea, nu reuşea să-l observe pe B-25 în detaliu şi ţinea morţiş să-l vadă, ca un tată privindu-şi copilul prin fereastra de protecţie de la maternitate.

Daniel aruncă o privire scurtă la stînga şi la dreapta. Nu era nimeni în jur care să-i dea vreo atenţie. Iute, se căţără peste gard.

Nat şi Felix, Claire şi John stăteau în tribuna centrală, privind fix în sus, cu gurile căscate, la figurile de înalt pilotaj. Cele două avioane zburau pe spate, balansîndu-se cînd pe o aripă, cînd pe cealaltă.

— Cum de nu cad? se întrebă cu voce tare Nat.

— Fiindcă sînt profesioniste, explică Felix.

John îşi luă privirea de la avioane şi o întrebă în treacăt pe Claire, aruncîndu-i o uitătură scurtă:

— Ţi-ar plăcea mîine seară?

Claire îşi feri ochii de lumina puternică a soarelui.

— Mîine seară? Ce-i cu asta?

— Să luăm masa împreună.

— În regulă, acceptă Claire.

John zîmbi în sinea lui, întorcîndu-şi privirea la avioane, iar inima sa zbura şi ea acum.

* *
*

Simţindu-se ca un delincvent, Daniel se furişă prin mulţimea adunată în jurul lui B-25.

B-25 era o frumuseţe. Fuzelajul era neted şi strălucea de curăţenie. Îl atinse cu blîndeţe, mîngîind stratul catifelat de aluminiu, emoţionat ca un părinte care-şi dă seama că fetiţa lui s-a făcut mare.

Examină aripile, iar ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

— *Wright Cyclones*… Acum *astea* sînt motoare clasice.

— Aşa e. Dar fără doar şi poate că ştiau să facă avioane pe vremuri.

Daniel se întoarse. Mecanicul-şef ştergea o pată de ulei de pe aripioara inferioară.

— Văd că vă pricepeţi la motoare, observă el.

— Oh, zise Daniel. Sînt doar un amator.

— Dar cunoaşteţi structura aparatului la o adică. De obicei, tinerii nu dau prea mare importanţă avioanelor vechi, cum e ăsta. Se dau în vînt după avioanele cu reacţie. Ştiţi doar.

— Oh, da. Se dau în vînt după avioanele cu reacţie.

Mecanicul făcu un semn cu mîna spre trapa deschisă pe o latură a avionului.

— Sîntem deschişi publicului, aşa că vă puteţi uita înăuntru. Dacă vă pasionează avioanele vechi, o să vă placă ce-o să vedeţi.

Cu inima bătînd de emoţie, Daniel urcă repede în avion şi se simţi imediat ca şi cînd nu l-ar fi părăsit niciodată, ca şi cînd ar fi coborît din el doar cu cîteva ore — nu cu decenii — în urmă.

Totul era neschimbat. Îşi făcu loc prin fuzelaj, trecînd prin faţa cabinei copilotului, pe sub calota turelei din vîrf, prin postul de radionavigaţie, prin faţa trapei de lansare a bombelor şi pînă în carlingă.

Daniel se aşeză pe scaunul pilotului şi îşi puse mîinile pe manşă. Se simţea de parcă s-ar fi întors acasă, de parcă s-ar fi instalat comod în fotoliul său vechi şi rupt, pe care-l ţinea în camera de zi. Oftă de plăcere.

Toate erau la locul lor. Observă că aparatul fusese echipat cu o staţie radio mai puternică decît ce avuseseră ei, iar acel radar, aflat la începuturile sale în 1939, ieşea altfel în evidenţă acum. În prototipul cu care zburase, proiectul de carlingă nu fusese finalizat, dar el simţi o urmă de mîndrie că făcuse parte din echipă cu atîta timp în urmă. Fusese proiectată o cabină perfectă, un model pe care l-ar admira orice pilot.

Deodată îşi dori nespus de mult să se întoarcă la vechea lui viaţă, la acele zile trepidante, la echipa care construise acest avion. Şi la Helen…

Daniel se uită fix prin acoperişul avionului, peste botul lui cîrn şi oftă. În clipa aceea, îşi dorea mai mult ca orice să dea drumul la motoarele acelea mari, să se ridice cu avionul în înaltul cerului şi să se întoarcă în trecut, trecutul său fericit.

CAPITOLUL 16

Dar nu se putea.

Deodată îşi dădu seama că este privit. Făcu o jumătate de rotaţie cu scaunul şi văzu un bărbat şi un băieţel stînd în spatele lui în carlingă, aşteptînd răbdători să le vină şi lor rîndul să se aşeze pe scaunul pilotului.

Daniel sări în picioare.

— Scuzați-mă. Cred că… visam cu ochii deschiși. Da, aşa cred.

— E foarte uşor cînd ai în faţă o privelişte ca asta. Bărbatul arătă cu mîna prin acoperişul avionului către cerul albastru-închis.

— Da, oftă Daniel, făcîndu-le loc.

Apoi îl auzi pe băieţel şoptind:

— Credeam că n-o să mai plece.

În adîncul sufletului, simţi împunsătura unei dureri intense coborînd din avion. Îl lovise în plin această înţelegere bruscă şi intensă că marele proiect al tinereţii sale era acum o vechitură, un lucru din trecut, la care cască gura turiştii — şi că el era unul dintre ei.

„Pe vremuri”, spusese mecanicul-şef. Iar Daniel era „de pe vremuri”. Au fost vremurile lui, *prezentul* lui — acum trecutul îndepărtat. Şi el era tot o relicvă, ca şi acest măreţ şi vechi B-25.

— Harry, şopti el. Unde eşti?

Daniel se învîrti fără ţintă prin mulţime, neobservînd nimic altceva, cu excepţia ceasului de pe peretele chioşcului cu băuturi răcoritoare. Trecuse de douăsprezece şi sosise timpul s-o caute pe Debbie. Poate că i-l găsise pe Harry — poate că era numai la o distanţă de o convorbire telefonică de găsirea lui Harry. Numai că n-avea bani nici măcar să dea un telefon.

O clipă îl cuprinse disperarea, descurajat de imensitatea problemelor pe care le avea de surmontat.

— La naiba, înjură el.

Dar nu putea să renunţe. Era ofiţer în aviaţia militară a SUA şi fusese educat să gîndească singur, cu mintea lui. Se hotărî să acţioneze în consecinţă.

În partea cealaltă a tîrgului era un birou de informaţii şi de prim-ajutor, care funcţiona şi ca depozit pentru obiecte pierdute şi găsite. De asemenea, avea telefon.

Daniel observă că unul din obiectele pierdute, dar negăsite încă, era un băieţel de şase ani, care stătea în picioare într-un colţ şi ţipa cît îl ţinea gura, în timp ce o funcţionară încerca să-l îmbuneze cu o bucată impresionantă de pastramă.

— Bietul copilaş, spuse Daniel. S-a rătăcit?

— Da, zise femeia cu înfăţişare de zgripţuroaică, ce avea obligaţia să-l supravegheze. Nu e cumva al dumneavoastră?

— Mă tem că nu. Dar, ştiţi, mi se pare cunoscut.

— Da? se învioră ea, cu ochii plini de speranţă.

— Da. Mi se pare că e un puşti care locuieşte în cartierul meu.

— Da? Cum îl cheamă? Nu reuşesc să-l conving să-mi spună.

Daniel rîse.

— Nu ştiu. E doar unul dintre puştii din cartier.

— Oh, făcu funcţionara, dezamăgită.

— Dar s-ar putea să ştie nevastă-mea.

— Da?

Femeia se învioră din nou.

— *Dacă i-aş putea da un telefon…*

— Oh, da, vă rog…

Daniel înşfăcă telefonul şi formă repede numărul lui Debbie, aplecîndu-se peste telefon şi rugîndu-se ca ţipetele puternice ale copilului să-i acopere cuvintele.

— Speram că poate ai aflat ceva, spuse el repede. Nu? Nu crezi că există vreo modalitate care să grăbească asta? Numai că — oftă fără speranţă Daniel. Desigur, încerc mai tîrziu. *Dacă o să reuşesc să telefonez de undeva,* adăugă în sinea lui şi trînti furios telefonul. La naiba!

Femeia se ocupa tot de copil.

— Hm, regret, mormăi Daniel. Mă tem că m-am înşelat. Nu e băieţelul cu pricina. Îmi pare rău.

Daniel ieşi din birou tîrşindu-şi picioarele, iar femeia se holbă după el nedumerită. Merse împleticindu-se prin mulţime, ca un nebun. Unii îl observară şi se traseră deoparte. Se izbi de o ladă de gunoi, răsturnînd-o, dar nu-şi dădu seama. Disperarea îl apăsa cu şi mai multă greutate decît pînă atunci. Simţea că se prăbuşeşte. Încet, se lăsă pe una din băncile de la tribuna centrală şi-şi prinse capul în mîini.

Simţi că în picioare, lîngă el, stă cineva, iar dincolo de zgomotul surd al mulţimii şi de vuietul avioanelor, auzi o voce:

— Nu mai ai grijă de mine?

Îşi ridică privirea uimit şi o văzu pe Claire zîmbindu-i. Tinea în mînă o tavă de carton cu Coca-Cola şi cîrnati. În spatele ei, un P-51 Mustang despica în viteză cerul.

— Ce s-a întîmplat? întrebă ea. N-ai mai găsit pe cine să salvezi? Vrei un cîrnat? îl invită lăsînd tava jos.

— Nu, mulţumesc.

Claire se aşeză alături.

— Mi s-a spus că ştiu să ascult foarte bine. Adică, dacă vrei să mi te destăinui.

Daniel oftă cu obidă şi scutură din cap, încercînd să-şi adune gîndurile şi să le transforme în cuvinte.

— Ai avut vreodată senzaţia…? Te-ai simţit vreodată… pierdută?

Claire se strădui să zîmbească.

— Hei, eu am inventat asta. E a mea. Eu am scris cartea.

— Nu ştiu ce să fac. Amicul meu trebuia să fie aici cînd am venit. Azi. Locuia în oraş. Şi acum nu-l mai găsesc.

Se opri o clipă şi se uită la faţa ei cu încordare.

— Ştiu că sună melodramatic, dar el e tot ce mi-a mai rămas.

— Şi, ce, ai crezut că poate e în lada aia de gunoi de care te-ai împiedicat?

Daniel o privi fără să înţeleagă la ce se referă ea.

— Lada de gunoi? Care ladă de gunoi?

— Te-ai împiedicat de o ladă de gunoi.

— Da?

— Îmi pare rău c-am spus asta. Adică… îmi pare rău. Poţi oricînd să te întorci la noi acasă, da?

Ochii lor se întîlniră şi se priviră multă vreme.

— Am pierdut pe cineva foarte apropiat, zise blînd Daniel.

— Oh, exclamă Claire, care simţea durerea lui ca şi cum ar fi fost căldură.

— De-aia am plecat, de-aia n-am nici bani, nici haine, nici unde să stau. Pur şi simplu am plecat. Încotro mă duceam era ultimul lucru la care să mă fi gîndit.

Claire încuviinţă din cap.

— Hei, ştii, am făcut şi eu asta odată. Pur şi simplu m-am ridicat şi am plecat. Era o situaţie diferită, dar te înţeleg foarte bine.

Ridică din umeri şi continuă:

— Nu te gîndeşti încotro mergi — doar mergi.

Nici unul dintre ei nu observă că se apropia John. Îşi făcu loc prin mulţime şi o văzu pe Claire aşezată lîngă un străin chipeş. Se strădui mult să-şi stăpînească accesul de gelozie care-l lovise.

— Totul e-n regulă?

Claire sări în picioare.

— Desigur. Hei, John, el e Daniel. Daniel, ţi-l prezint pe John.

Cei doi bărbaţi îşi strînseră mîna.

— Daniel o să stea la noi cîteva zile pînă cînd va găsi un prieten de-al lui.

— Eu? zise Daniel, uimit.

John se uită iscoditor la Claire.

— El?

— E-n regulă. O să-i ducă pe copii să-şi cumpere uniforme de cercetaşi.

— Eu?

— El?

— Da, spuse Claire.

Ca prin minune, John reuşi să zîmbească.

— Ei bine, mă bucur că te-am cunoscut, Daniel. Mă bucur că te-am cunoscut.

Adulţii, Nat şi Felix petrecură restul după-amiezii la spectacolul aerian. Daniel reuşind să-şi uite necazurile pentru cîtva timp, lăsîndu-se absorbit de secretele avioanelor din jur. Îi iniţie pe puşti în ale aviaţiei, etalînd o erudiţie care-l aruncă pe John în ghearele deznădejdii. Dacă bătălia pentru inima lui Claire s-ar cîştiga prin fiul ei, atunci acest străin s-ar afla în frunte.

* *
*

Pînă cînd ajunseră acasă în seara aceea, lui Daniel îi revenise toată descurajarea, înfăşurîndu-l ca un văl rece. Unica lui speranţă era ca Debbie să-i fi dat de urmă lui Harry.

Aşteptă pînă cînd Claire şi Nat se duseră în bucătărie, apoi ridică receptorul şi formă numărul de acasă al fetei, sperînd din tot sufletul că aflase ceva, orice, care ar putea să-l ajute.

Dar nu numai că nu primi nici o informaţie despre Harry, nici măcar n-o găsi pe Debbie la telefon. În schimb, dădu peste acea invenţie uluitoare, robotul telefonic.

Daniel se simţi cam stînjenit cînd vorbi cu robotul.

— Ăă… Bună, robotule. Ăă, tot Daniel la telefon. Stau la… 992-4342. Aşa că dacă afli ceva, te rog să mă suni aici. Mulţumesc, Debbie. Ăă… Pa, robotule.

Puse receptorul în furcă şi mîna începu să-i tremure fără să se poată controla, strîngînd involuntar receptorul ca într-o menghină. Tot braţul său tremură o clipă, apoi încetul cu încetul spasmul dispăru.

CAPITOLUL 17

Concursul de orientare turistică se apropia cu paşi repezi, iar magazinul de echipamente şi uniforme de cercetaşi era plin de copii, vînzători blazaţi şi părinţi nervoşi. Daniel îi dădu pe Nat şi Felix pe mîna unui vînzător şi se aşeză pe un scaun, într-un colţ, sperînd să stea deoparte de toată agitaţia.

N-avu noroc. Imediat după ce se aşezase, un băieţel trecu în fugă pe lîngă el, vărsîndu-i pe genunchi o jumătate de pahar de Coca-Cola.

Daniel sări în picioare, ştergîndu-şi blugii.

— Oh, nu! Fir-ar să fie!

Puştiul se opri şi se holbă la el, străduindu-se să-şi dea seama cine era vinovatul acestei întîmplări nefericite: Daniel pentru că era aşezat acolo sau el însuşi, pentru că fusese neatent. Fără tragere de inimă, hotărî că vina îi aparţine.

— Îmi pare rău, domnule. Îmi pare nespus de rău.

— Mda. Nu face nimic.

— În regulă, spuse puştiul, plecînd în viteză, părăsind locul faptei.

Chiar atunci Nat şi Felix ieşeau din cabina de probă îmbrăcaţi cu uniforme de cercetaşi şi cu un zîmbet de satisfacţie pe faţă. Îşi scoseseră în afară piepturile lor înguste, ca soldaţii pregătindu-se să primească Medalia de Onoare a Congresului. Amîndoi stăteau în poziţie de drepţi în faţa lu Daniel.

— Ei? făcu Nat. Ce zici?

— Fii sincer, îl avertiză Felix.

— Da, întări Nat. Vrem părerea ta sinceră.

— Hm, nu-i rău, constată Daniel fără entuziasm.

Nat rămase perplex.

— Nu-i rău? Asta înseamnă că ne stă bine?

Daniel încuviinţă din cap.

— Da, sigur.

— Atunci de ce nu spui că ne stă bine? întrebă Felix.

— Vă stă bine, da? Acum putem pleca de aici?

— *Ne stă bine?*

Felix şi Nat îşi zîmbiră unul altuia.

— Grozav, zise Nat. Ne stă bine. Vorbeşti serios?

— Ne-a spus că ne stă bine, spuse încîntat Felix.

Nat îi aruncă o privire lui Daniel.

— Vrei să spui că ne stă *al naibii* de bine?

— Al naibii de bine? Nu. Nu v-am zis decît că vă stă bine, nu al naibii de bine.

Nat scutură din cap repede.

— Nu înţelegi. În zilele noastre al naibii *înseamnă* bine.

— Oh, în cazul ăsta, da, vă stă al naibii de bine.

Nat şi Felix se umflară în pene de bucurie.

— *Ne stă al naibii de bine.*

Felix se duse acasă să se dezbrace de uniforma de cercetas, iar Nat şi Daniel merseră direct la robotul telefonic atunci cînd ajunseră acasă şi ei. Nat examină aparatul şi scutură din cap.

— E ceva? întrebă plin de speranţă Daniel.

Nat clătină uşor din cap.

— Nu.

— De unde ştii? Poţi să spui doar uitîndu-te la el?

— Da. Vezi? zise Nat, arătînd spre telefon. Becul roşu nu clipeşte, asta înseamnă că n-a sunat nimeni.

Pe fata lui Daniel se citea o nemulţumire evidentă. Lovi cu pumnul în palmă.

— Acum ce-ai de gînd să faci? îl întrebă Nat.

Daniel se gîndi o clipă.

— Ce vrei să mănînci la cină? întrebă el.

— La cină? se miră Nat. Tu pregăteşti masa?

Daniel ridică din umeri.

— Trebuie să fac ceva.

Nat îl trase pe Daniel în bucătărie şi-l urmări cu privirea în timp ce inspecta bufetul cu provizii alimentare. Scoase cîteva cutii de tablă şi nişte condimente, iar apoi cercetă conţinutul frigiderului.

— Hei, ascultă, zise Nat.

Daniel scoase ingredientele pentru salată şi le puse pe masă.

— Da?

— Mă gîndeam că poate mîine… dacă nu-ţi găseşti prietenul… poate o să mă înveţi să zbor.

Daniel se gîndi puţin la această propunere.

— S-ar putea să fie dificil.

— Cum adică?

— Păi, mai întîi, n-am echipament de zbor. În al doilea rînd, n-am nici avion.

— Oh!

Daniel se ocupa de legume, rupînd în bucăţi lăptucile şi spălîndu-le la robinet.

După o lungă tăcere, Nat începu:

— Tata ne-a părăsit cînd eu aveam un an.

— Da?

Nat dădu din cap în semn afirmativ.

— Am crezut că poate vrei să ştii.

— Nu cred că e chiar treaba mea.

— Ne-a părăsit cînd eu aveam un an şi de-atunci nu a mai vorbit cu noi.

— Mulţumesc.

Daniel ştia despre ce era vorba. Nu se punea problema că nu vrea să-l înveţe pe Nat să zboare. Ci pur şi simplu nu putea. Avea într-adevăr nevoie de serviciile unui avion. Şi, pe de altă parte, avea alte lucruri pe cap, mai presante, chiar în acel moment.

Nat oftă.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Ai putea să-l găseşti pe Harry Finley, zise cu o privire plină de regret Daniel.

— Am vrut să spun dacă pot să te ajut cu ceva acum.

— Oh, da, aşa cred. Uite, taie mărunt asta, şi îi dădu o ceapă.

Nat radie de bucurie.

— Grozav.

Nu era uşor să cureţi ceapa şi nici s-o tai mărunt. Nat nu era cu mult mai înalt decît masa, aşa că nu dură prea mult pînă cînd îi dădură lacrimile. Dar se stăpîni ca un bărbat.

— Crezi c-ar fi bine dacă l-aş invita pe Felix la masă? De obicei, atunci cînd el mănîncă aici, maică-mea găteşte şi să ştii că nu găteşte prea grozav.

— De unde ştii că eu gătesc mai bine?

— Sînt sigur.

Nat pufni pe nas cu zgomot.

Daniel se opri din lucru şi se uită la băiat de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

În faţa lui se afla acest biet copilaş, cu un singur părinte. Nu-l cunoscuse pe tatăl lui. Avea un singur prieten pe lume. Daniel avea impresia că Felix şi Nat sînt vagabonzii din clasa lor, nişte copii care nu se joacă împreună cu copiii cuminţi şi care ţin mult unul la celălalt, ajutîndu-se la nevoie. Curios lucru, dar Nat era tot atît de nedumerit pe lumea asta, tot atît de pierdut ca şi Daniel însuşi.

* *
*

Cina, alcătuită din pui fript, cartofi copţi, mazăre şi salată, fu delicioasă. Claire recunoscu prima acest lucru. Stătea la masă, într-o pereche de pantaloni scurţi, vechi, de culoare gri, înghiţind literalmente mîncarea pe nemestecate. Nici Felix, nici Nat nu-şi mai aminteau de cînd nu mai mîncaseră cu atîta poftă.

Afară ploua cu găleata şi ori de cîte ori tuna, ea se înfiora de plăcere.

— Măiculiţă! Ce bine e să stai înăuntru, cît se poate de comod, şi să mănînci aşa de bine.

— Mă bucur că-ţi place, zise Daniel.

— Dacă-mi place? *La nebunie!* adăugă ea, mai servindu-se cu lăcomie din fiecare. Ştiţi ce mi s-a întîmplat la serviciu?

— Ce anume? întrebă Nat.

— Păi, cu două săptămîni în urmă, la camera de urgenţă, am primit un apel. Asta înseamnă: brigada de traume să fie gata să primească victimele unui accident. Se întîmplase un accident rutier groaznic pe Route Five.

Îşi mai înfipse furculiţa într-un cartof.

— Da? spuse Daniel. Ce se întîmplase?

— Au adus un tip. Plin de sînge. Plin. Inima i se oprise şi n-aveam timp de pierdut, nu-i aşa? Pur şi simplu i-au spart pieptul, iar eu a trebuit să-i masez inima. Adică, într-adevăr a trebuit să-i ţin inima în mîinile mele şi s-o masez. Vă vine să credeţi aşa ceva?

Claire observă că Nat, Felix şi Daniel încetaseră să mai mănînce auzind cuvintele „i-au spart pieptul”.

Claire continuă, fără să-şi dea seama de efectul pe care cuvintele ei îl produceau asupra celor de faţă.

— Oricum, tipul, tipul căruia îi masam inima, brusc, *deschide ochii*. Înghiţi o bucată mare de friptură de pui şi clefăi cu poftă.

— Şi tipul se uită la inimă şi apoi se uită la mine şi-mi zice: „îmi ții inima în mînă“. Vă vine să credeţi aşa ceva?

Celor trei le veni să creadă şi era clar, din privirea lor, că aveau în faţa ochilor tabloul însîngerat.

— „Da, aşa e.“ Asta am zis eu. Anestezistul aproape a leşinat, chicoti Claire. Oricum, asta s-a întîmplat cu două săptămîni în urmă. Azi mă duc la serviciu şi ce credeţi?

— Ce anume? întrebă Daniel.

— Tipul mi-a trimis o cutie cu bomboane! O cutie cu bomboane în formă de inimă. Nu-i aşa că e o întîmplare strașnică?

— Straşnică, încuviinţară cu toţii, deşi întîmplarea le tăiase pofta de mîncare.

— Daniel, spuse Claire, mîncarea asta e grozavă.

— Mulţumesc.

— Să ştiţi că vorbesc serios, îmi lasă gura apă de poftă. Nu-mi vine să cred că e aşa de bună.

Daniel ridică din umeri.

— E cel mai uşor lucru de pe lumea asta. E doar ceva obişnuit.

Claire nu era convinsă.

— Bucătarii buni spun aşa întotdeauna. Dar eu ştiu din proprie experienţă că, dacă mîncarea e bună la gust, atunci nu e chiar aşa de uşor s-o faci.

Se auzi soneria, iar Nat se dădu repede jos de pe scaun, ca şi cum sunetul ar fi fost semnalul de plecare într-o cursă sportivă.

— Eu! strigă el. Deschid eu.

Claire nu se întrerupse din mîncat.

— Chestia într-adevăr haioasă e că le aveam pe toate astea undeva în bufetul meu. Ascunse te miri pe unde.

— N-a fost mare lucru.

— În regulă, n-a fost mare lucru. Dar să duci puştii să-şi ia uniforme, asta da, a fost *ceva*. A fost mai presus şi dincolo de… Tăcu brusc, rămînînd cu furculiţa în aer, la jumătatea distanţei între farfurie şi gură.

Nat îl conduse pe John în bucătărie. Doctorul era îmbrăcat elegant, cu cămaşă albă şi cravată, şi purta cel mai bun costum de seară al său.

— Oh, spuse el, măsurînd cu privirea scena familială din faţa lui şi îmbujorîndu-se la faţă.

— Aveam întîlnire, zise Claire, aducîndu-şi aminte de invitaţia lui din seara precedentă.

— Am venit prea devreme? întrebă John.

Claire îşi dădu toată silinţa să-și vină în fire cu demnitate.

— Nu. N-ai venit prea devreme. Numai că am întîrziat eu puţin. Gustam doar ce-a pregătit Daniel de mîncare.

Îşi înfipse delicat furculiţa într-o bucăţică de friptură şi o lăsă să cadă în farfurie.

— E foarte bun, Daniel. Foarte bun.

Apoi se ridică şi continuă:

— În regulă. Trebuie să mă îmbrac. Într-o secundă.

John nu fu prins nici măcar o clipă în plasa acestei şarade. Se aşeză pe locul ei, rămas gol, şi se strădui cît putu de tare să zîmbească.

— Bună, băieţi.

— Bună, răspunseră Nat şi Felix la unison.

John oftă stingherit.

— Mă bucur că n-am adus flori. Asta ar fi sporit cumva numărul proştilor.

Daniel scutură din cap cu emfază.

— Oh, nu, Claire tocmai vorbea despre întîlnirea cu dumneata. Chiar adineauri. Nu-i aşa? spuse el, făcînd apel la Nat şi la Felix.

Băieţii îl aprobară dînd din cap ascultatori.

— Da, zise Nat.

— Sigur că da, repetă Felix.

John îi crezu pe cei doi băieţi şi pe Daniel, cam tot atît de mult cît luase în serios mica acţiune a lui Claire cu cîteva secunde în urmă. Adică, nu prea mult.

O linişte penibilă se lăsă la masă. Nat şi Felix trebuiau să meargă şi ei la o întîlnire şi presimţeau că dacă vor uita, asta înseamnă cu siguranţă un *faux pas* social foarte serios.

— Deci, spuse Daniel, dumneata eşti doctor.

— Da. Da. Aşa e. Iar dumneata eşti pilot.

— Asa e.

Nat şi Felix urmăreau acest curios schimb de cuvinte, mutîndu-şi privirile de la unul la celălalt, ca spectatorii unui meci de tenis.

— Doctor… pilot, zise John.

Daniel se sili din răsputeri să zîmbească.

— Doctor… pilot, repetă el, simţindu-se ca un idiot. Simţi că transpirase sub guler şi se gîndi că dacă această conversaţie va mai dura, va ţipa. Din fericire, Claire îi salvă. De sus se auzi un strigăt.

— Nat! Adu oala de fiert spaghete! Acum!

Acelaşi gînd le trecu prin minte celor patru în acelaşi timp: Ce face ea acum cu un asemenea vas de bucătărie, în loc să se îmbrace şi să meargă la întîlnire?

— *La dracu!* zbieră Claire.

Cei doi bărbaţi şi cei doi băieţi alergară pînă la dormitorul ei. Claire, îmbrăcată numai cu o fustă şi în sutien şi avînd o privire extrem de supărată, stătea în picioare în faţa dulapului din perete, scoţînd cu furie hainele din el şi aruncîndu-le pe pat.

— Te simţi bine? întrebă Daniel, încercînd să-şi dea seama ce se întîmplă şi să-şi întoarcă ochii în altă parte — sarcină deloc uşoară.

— Da, bodogăni ea. Mă simt bine, numai că în dulapul meu curge apă.

îşi puse repede o bluză şi se încheie la nasturi. Toţi se simţiră uşuraţi.

— Nat, vrei să mergi, te rog, şi să-mi aduci oala de fiert spaghete?

Daniel inspectă interiorul dulapului. Apa se prelingea încet pe scîndurile de lemn dintr-o încreţitură a plafonului.

— E numai o gaură în plafon, spuse Daniel.

— *Numai*, rosti scurt Claire.

— Claire, zise John, putem s-o lăsăm pe altă dată dacă vrei. Poate că nu mai eşti dispusă.

— Nu, John, termin imediat. Pe cuvînt.

— Dacă eşti sigură că vrei…

Claire îi zîmbi cît putu de dulce.

— Nu, pe cuvînt, e-n ordine.

Daniel tîrî afară din dulap un coş cu lenjerie intimă îmbibată cu apă şi i-l dădu.

— Mă ocup eu de asta. Ai nişte ustensile? Ciocan, cuie, hîrtie groasă şi şindrilă?

— Am un ciocan, spuse Claire.

— E bun şi ăsta pentru început.

— Pot să te ajut şi eu cu ceva? întrebă John.

Nat adusese cu greutate în dormitor oala cea mare de fiert spaghete, din aluminiu şi i-o întinse lui Daniel, ca s-o aşeze sub spărtură.

— E… e vreun magazin de feronerie pe aici?

— Ce fel de întrebare mai e şi asta? zise Claire. Bineînţeles că e un magazin de feronerie pe aici.

Daniel păru uşurat.

— Mă duc eu să iau ce trebuie şi-l repar mîine. Nu-ţi face griji. Puteţi pleca.

Claire zîmbi.

— Adevărat?

— Vă doresc distracţie plăcută, zise Daniel.

Claire îşi aranjă bluza şi îşi încălţă repede pantofii. Apoi se opri ca să-şi pieptene părul în oglinda de pe masa de toaletă. Observă bancnota de douăzeci de dolari pe care o lăsase acolo.

— Uite, spuse ea, dîndu-i banii lui Daniel. Plafonul va fi reparat pe cheltuiala vechiului nostru prieten, Fred. Ca să zic aşa.

Nat, Felix şi Daniel îi conduseră pînă la uşă şi le făcură semne fluturînd mîinile. Înainte de-a închide uşa, o auziră pe Claire zicînd:

— Mor de foame, John. Sper c-ai ales un loc grozav.

În clipa în care închiseră uşa, Nat şi Felix izbucniră în hohote de rîs.

Daniel zîmbi.

— Hei, potoliţi-vă. Nu e deloc amuzant. Mi-a părut rău de tip. Vouă nu?

CAPITOLUL 18

Uriaşul magazin de feronerie „Gospodarul” era cel mai uimitor loc pe care-l văzuse pînă atunci Daniel, în viitor, un tezaur de investiţii. Îşi umpluse repede coşul cu lucrurile de care avea nevoie — obiecte demodate, vechi, cum ar fi cuie şi şindrilă —, iar apoi petrecu o oră colindînd pe coridoare, privind fără să-i vină să creadă la uluitoarele mărfuri moderne.

Se aflau acolo maşini de tuns gazonul cu care te puteai plimba ca şi cu nişte tractoraşe, maşini automate pentru deszăpezirea şoselelor, nu cazmale. În faţa maşinilor-unelte acţionate electric, rămase cu gura căscată. Erau foarfece electrice care-ţi puteau tunde gardul viu în cîteva secunde, maşini de curăţat nisipul şi ferăstraie-panglică — chiar şi un ferăstrău automat atît de uşor, încît îl putea mînui şi un copil şi, totuşi, îndeajuns de puternic ca să taie un sequoia Californian uriaş.

Daniel privi uimit la un ciocan electric, întorcîndu-l pe toate părţile.

— Ce minune!

Un vînzător se uită la el curios, apoi se apropie:

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

— Da. Lucrul ăsta e ceea ce cred eu că e?

— Presupun că da.

— Adică, zise Daniel, de parcă se simţea tras pe sfoară, vrei să spui că drăcia asta bate cuie? Adică, bate cuie în locul tău?

— Îhî, zise vînzătorul, întrebîndu-se de ce se entuziasmează într-atît nebunul ăsta.

— *Automat?* Apăsînd pe un *buton*? E un ciocan electric?

— Exact.

— Ce minune! E fantastic! Nu-i aşa că e incredibil?

Vînzătorul dădu din umeri.

— Cred că nu m-am gîndit niciodată la asta.

— E uimitor! exclamă iar Daniel, apucînd repede un alt obiect de pe raft. Iar asta e… e o şurubelniţă electrică! Nu-mi vine să cred! Uluitor! Pur şi simplu uluitor!

Vînzătorul se întrebă dacă n-ar trebui să cheme paza…

Abia după încă o oră reuşi Daniel să se smulgă din magazinul de feronerie, dar constată că şi pe stradă sînt tot atîtea lucruri surprinzătoare, ca şi înăuntru.

Aşteptînd să traverseze la o intersecţie, un Chevrolet Corvette stopă la semafor. Daniel înghiţi în sec cu ochii la el. Era un automobil foarte jos, geamurile laterale aveau o culoare fumurie, iar din interior răzbătea o muzică infernală, dintr-un aparat dat la maximum.

— Asta-i o *maşină*?

Daniel scutură din cap, minunîndu-se de ceea ce vede.

În clipa în care culoarea semaforului se schimbă, maşina sport

ambreiă cu putere şi trecu pe lîngă el ca o săgeată. Daniel o urmări cu privirea pînă cînd dispăru după un colţ.

Apoi, în timp ce traversa strada, ceva mai uluitor decît Chevroletul Corvette sau şurubelniţa electrică îi atrase atenţia. Pe strada principală aglomerată, se afla restaurantul lui Jake, din exterior, părînd să nu se fi schimbat aproape deloc în timpul ultimilor cincizeci de ani.

Daniel se emoţionă, nemaiputînd să-şi ia ochii de la clădirea veche şi murdară. S-ar fi putut să fie o minune sau o halucinaţie care ar fi dispărut dacă s-ar fi uitat în altă parte.

Intră în restaurant ca un pelerin aflat la sfirşitul unei călătorii lungi şi obositoare, ajungînd la un loc sfînt. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi cînd se uită în jur şi văzu că nu se schimbase mare lucru, cu toate că apăruseră cîteva dispozitive noi — un cuptor cu microunde şi o maşină electronică la casă, care scotea tot felul de sunete cînd casiera înregistra comanda unui client. În colţ se afla separeul cu telefon… ultimul loc de pe pămînt unde cunoscuse un moment de fericire.

Daniel străbătu încăperea cu paşi împiedicaţi şi se instală în separeul pe care îl împărţise cu Helen în ziua aceea fatidică, în urmă cu atîţia ani. Era uluit că se află aici încă o dată. O vedea, îi înţelegea zîmbetul, îi simţea parfumul, îi auzea vocea copleşită de fericire deoarece ea aflase că cei de la *Collier* voiau să-i cumpere fotografiile.

Chelneriţa se opri lîngă masa lui, cu carneţelul de comenzi pregătit.

— Ce doriţi, vă rog?

Daniel abia îşi mai găsea vocea.

— Eu… aş vrea numai să stau puţin aici… dacă se poate.

Chelneriţa îşi puse creionul după ureche.

— Cum doriţi dumneavoastră, zise ea ridicînd uşor din umeri.

Şterse respectuos cu mîna tăblia mesei. O văzu în minte pe Helen dînd peste solniţă şi aruncînd puţină sare peste umărul stîng. Nici unul dintre ei nu ştiuse că norocul o va părăsi doar peste cîteva clipe.

Daniel îşi turnă cîteva firişoare de sare în palmă şi le împrăştie pe umăr. Apoi, îşi şterse o lacrimă.

* *
*

Daniel nu ştia că, exact în acel moment, în partea cealaltă a oraşului, altcineva descoperea o părticică din trecutul lui. Căpitanul Wilcox se duse cu maşina la bază şi hotărî demolarea depozitului. Tot ceea ce era înăuntru fusese scos afară şi se aştepta încărcarea în camioane basculante.

Wilcox dădu din cap ca pentru sine. Lucrurile păreau să se desfăşoare conform planului, în cele mai mici detalii. Apoi observă capsula, abandonată pe asfalt. Căpitanul apăsă piciorul pe frînă. Se duse în fugă pînă la acel obiect şi se învîrti în jurul lui. Nebunul care-

şi făcuse apariţia în biroul său cu cîteva zile în urmă îi făcuse o descriere cît se poate de detaliată a capsulei, iar totul se potrivea exact cu acest obiect cu aspect ciudat. Dar era cu siguranţă o nebunie mult prea mare să ia în considerare aşa ceva.

— Nu, şopti el ca pentru sine. *Nu* poate fi…

Apoi începu să-l doară stomacul cînd îşi dădu seama că, într-adevăr, nu putea să fie vorba despre altceva. Lipită de una din valve era o etichetă mare, galbenă, o foaie de hîrtie fluturînd în vînt. Cu inima bătîndu-i ca un ciocan, Wilcox citi pe verso: Proiect B (de la Buford).

CAPITOLUL 19

Daniel era bucuros că avea de reparat acoperişul. Aşa cum îi spusese lui Nat cu o zi înainte, simţea nevoia să facă ceva, orice, numai să nu se mai gîndească la Helen, Harry şi celelalte fantome ale trecutului care-i bîntuiau prezentul, torturîndu-l.

Suit pe acoperiş, încerca să îndrepte cu un ciocan şindrila. Jos, la picioarele scării, Nat şi Felix se străduiau să-l pună la curent cu alte minunăţii ale vieţii în Statele Unite ale Americii în anul de graţie 1992.

Cum era şi firesc, cei doi băieţi se apucaseră să vorbească despre unul din subiectele lor preferate şi anume compoziţia şi calităţile diferitelor sorturi de dulciuri.

— Ascultă, începu Nat cu un aer serios. E important, înţelegi?

— Nemaipomenit, mormăi Daniel. Învăţ cum să fiu un băieţel cuminte, de unsprezece ani.

— Deci, spuse Nat ca un profesor în faţa clasei, batoanele Chocodile sînt la fel ca Ding Dong-urile.

— *Exact* la fel, confirmă Felix.

— Numai că primele sînt mai lungi, spuse Nat.

— Exact.

— Te-ai prins?

— M-am prins, spuse Daniel.

— Pe urmă, batoanele Chocodile şi Ding Dong sînt ca batoanele Ho-Ho. Sau aproape.

— Exact, spuse Felix.

— Batoanele Zinger sînt ca nişte Twinky glasate, iar Suzie-Q sînt cam acelaşi lucru.

— Numai că sînt turtite.

— Da, spuse Nat. Numai că sînt turtite. Sno Ball însă sînt un mister total.

— Da. *Nimeni* nu ştie ce e într-un Sno Ball.

— Ai înţeles?

— Perfect, spuse Daniel, continuînd să scoată şindrila de pe acoperiş.

Dodge-ul condus de Steven, fratele lui Felix, opri la bordură, în faţa casei. Steven claxonă şi scoase capul pe fereastră.

— Ce faci aici? îl întrebă pe Felix.

— Păzesc.

— Păzeşti? Ce păzeşti?

Felix arătă cu capul înspre acoperiş.

— Îl păzesc pe el.

— Auzi, scuteşte-mă, Quasimodo. Nu ţi-am spus să tunzi iarba?

Felix lăsă capul în pămînt şi dădu un şut în praful de pe jos.

— Ţi-am spus c-o s-o tund.

— Ai face bine s-o tunzi *anul ăsta.*

— Nici o problemă.

— Treci la treabă, da *acum*, ai înţeles?

Steven ambală motorul şi demară cu un scrîşnet de pneuri. Felix privi în urma lui şi oftă.

— Ei, eu trebuie să plec, spuse încălecînd bicicleta. Mă întorc mai tîrziu.

— S-a făcut, spuse Nat.

Odată plecat Felix, Nat îşi concentră toată atenţia asupra lui Daniel.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— O ţii minte pe fata aia de la bibliotecă?

— Ce fată?

— Alice, fata de la bibliotecă. Ţi-ai amintit?

— Da. Ce-i cu ea?

— Păi, e o tipă tare. De exemplu, îşi împarte mîncarea sau, dacă ea are un biscuit tras în ciocolată şi altcineva are un măr, face schimb. Cine mai face aşa ceva? Şi, în plus, e foarte, foarte drăguţă, spuse Nat rostind precipitat ultimele cuvinte.

— Şi care-i întrebarea? spuse Daniel. N-am auzit să fi fost vreo întrebare în tot ce mi-ai spus. Sau poate a fost şi mi-a scăpat mie.

— Ce să fac?

— Ce să faci? În legătură cu ce?

— Păi, cu Alice. S-o fac să mă placă. Felix zice că trebuie s-o fac geloasă. Zice c-aşa face fratele lui cu fetele, da eu cred că Alice nici nu mă observă, aşa că nu cred c-aş putea s-o fac geloasă. Înţelegi?

Daniel privi peste umăr la chipul mic şi inocent care se zgîia la el.

— Ascultă, eşti foarte tînăr. Ar trebui să te gîndeşti la alte lucruri.

— Am unsprezece ani, spuse Nat pe un ton hotărît, şi să ştii că ţin la ea.

Daniel ezită o clipă.

— Dac-aş fi în locul tău, aş renunţa să mă mai gîndesc la ea. Cu cît o faci mai curînd, cu atît mai bine. Ascultă-mă pe mine, uit-o!

— Dar…

Daniel fu cuprins brusc de o senzaţie de greaţă şi un val de ameţeală îi străbătu corpul. Închise ochii, crispîndu-se din cauza durerii îngrozitoare care părea să-i despice ţeasta în două.

Nat văzu că Daniel se dezechilibrează.

— Daniel!

Daniel căzu în genunchi şi începu să alunece pe panta foarte înclinată a acoperişului. Cînd ajunse la margine, picioarele i se proptiră în streaşină şi se opri. Rămase o clipă în poziţia în care era, gîfîind. Inima-i bătea să-i spargă pieptul.

— Eşti teafăr?

Daniel puse piciorul pe scară.

— Nu sînt sigur, spuse coborînd.

Se duseră împreună în bucătărie şi, în timp ce Daniel se stropea cu apă rece pe faţă, Nat dădu o raită prin casă, adunînd o colecţie de medicamente. Apăru cu un flacon de vitamine Flinstone pentru copii, un tub de Vick, o cutie cu tablete pentru gît Sucrets şi o alta de aspirine, aproape goală.

— Mai trăieşti? întrebă Nat.

Daniel tremura, dar izbuti să îngaime.

— Cred că da.

Nat deschise flaconul cu vitamine.

— Uite, ia una din astea, spuse examinînd eticheta. „Conţin întreaga gamă de vitamine şi minerale recomandată a se administra zilnic“. Nu pot să-ţi facă rău, nu-i aşa?

Daniel ridică din umeri.

— Cred că nu.

— Pe care o vrei? îi întinse Nat palma plină cu pilule viu colorate, fiecare de forma unui personaj din serialul de desene animate *Aventuri din epoca de piatră:* Uite-i pe Fred, pe Wilma, pe Dino, pe Pebbles.

Daniel înşfăcă o tabletă.

— Asta cine-i?

— Wilma.

— Splendid.

Aruncă tableta în gură şi o înghiţi într-o clipă.

Nat se strîmbă.

— Sper să fie bine şi aşa.

— Am greşit ceva?

— Păi, trebuia s-o mesteci.

— Ah!

— Ia-o pe asta, spuse Nat. E Fred.

Daniel ronţăi tableta cu grijă.

— Deja mă simt mai bine.

* *
*

În universul nou în care se afla, Daniel nu ducea lipsă de lucruri insolite şi minunate pe care să le examineze. Playerul cu compact-disc i se părea de-a dreptul fascinant. Discurile pe care le ştia el, cele de şaptezeci şi opt de turaţii pe minut, de pe vremea lui, erau de trei ori mai mari şi conţineau de zece ori mai puţină muzică.

Daniel ţinea discul lucitor în dreptul feţei, privindu-şi chipul în suprafaţa argintie şi încercînd să desluşească schimbările pe care le simţea producîndu-se înlăuntrul său.

— Salut.

Claire era îmbrăcată în halatul de soră medicală.

— Lucrez la noapte.

— Nasoală treabă.

— Mi-a povestit Nat ce s-a întîmplat. Mulţumesc că ţi-ai riscat viaţa ca să-mi salvezi lenjeria.

Daniel clătină din cap.

— N-a fost nimic. M-am dezechilibrat şi atît.

Claire îl privi îngrijorată pe misteriosul ei oaspete.

— Sigur? Ai putea vorbi cu John. E un doctor extraordinar de bun. Şi nu te-ar costa nimic.

— Nu-i vorba de asta. John pare un băiat de treabă.

Claire zîmbi şi clătină aprobator din cap.

— Aşa e. E cel mai cumsecade bărbat pe care îl cunosc.

Luă compact-discul din mîna lui Daniel şi citi eticheta.

— Ei, e un disc trăsnet. Îţi place?

— Cui nu-i place Billie Holiday?

Claire introduse discul în player.

— Nu e nevoie să-l pui, spuse Daniel precipitat, aproape implorînd-o să n-o facă. Billie Holiday fusese cîntăreaţa preferată a lui Helen.

— O să-l dau încet. Nat a adormit.

Privi încruntată spre player, ca şi cînd n-ar fi ştiut prea bine ce să facă cu discul.

— Ai idee cum funcţionează drăciile astea? Nu vrei să-l pui tu?

— Nu, răspunse el.

— L-am primit cadou de ziua mea de la nişte fete cu care lucrez, dar uneori am impresia că discurile vechi sună mai bine, nu crezi?

— Ba da, spuse Daniel cu o voce joasă şi răguşită.

Claire apăsă pe buton şi vocea catifelată şi insinuantă a lui Billie Holiday cîntînd *The Very Thought of You* se răspîndi în încăpere.

Daniel închise ochii, forţîndu-se să asculte, fără a fi imun la durerea pe care i-o provocau amintirile răscolite de melodie.

Claire nu observă emoţia ce-l cuprinsese, fiind în continuare ocupată cu playerul.

— Trebuie să fie un egalizator pe aici — ce-o mai fi şi ăsta nu ştiu —, dar niciodată nu ştiu pe ce buton să apăs.

Se întoarse şi abia atunci văzu că se petrece ceva cu Daniel, care părea gata să izbucnească în lacrimi. Întinse într-o doară mîna şi-l atinse pe umăr. Apoi se apropie şi mai mult de el, pînă cînd se îmbrăţişară.

Lacrimile din ochii lui Daniel începură să i se prelingă pe obraz. Era pentru prima oară cînd, în sfîrşit, se lăsa pradă suferinţei.

Claire îl mîngîie pe păr şi-i şopti uşor la ureche:

— Ştiu ce simţi. Ştiu ce înseamnă să pierzi pe cineva. Şi cît de dureros poate să fie.

Stăteau înlănţuiţi, ascultînd muzica şi regretele lui Billie Holiday, ecou al suferinţei pe care o încercau amîndoi.

Daniel îşi coborî buzele pînă le întîlni pe ale ei şi o sărută. Ea nu se împotrivi şi nici nu păru surprinsă de gestul lui. Un sărut lung, tandru, care uşurează şi alină, dincolo de care se ghiceşte însă şi un fel de patimă. Era expresia fizică a speranţei şi a dorinţei de supravieţuire şi Daniel simţi acea mîngîiere pe care ţi-o dau încrederea şi intimitatea.

O clipă, Daniel reveni la viaţă asemenea unei scîntei în bezna nopţii. Şi în acea scurtă clipă simţi că nu era singur. Apoi muzica îi invadă urechile şi între buzele lor se strecură Helen. Claire îl simţi încordat şi făcu un pas înapoi.

— Îmi pare rău, spuse Daniel. Nu… nu ştiu ce…

În primul moment, Claire fu cuprinsă de furie, simţindu-se frustrată şi stînjenită, deşi o parte din ea înţelegea ce se petrecea cu Daniel, ştia că nu voia s-o rănească, că era altceva care-l apăsa, ceva ce trebuia să rezolve de unul singur.

Sărutul o calmase însă şi pe ea.

— E-n regulă. E…

— Ciaire, nu ştiu ce am…

Era gata să-şi descarce sufletul, să-i încredinţeze povestea lui. Era pregătit chiar să rişte ca ea să nu-l creadă.

Dar ea i-o reteză scurt, ca şi cînd n-ar fi suportat să audă vreo poveste sau scuză din partea lui.

— Cred că trebuie să plec la lucru.

Urmă o pauză lungă, în care Claire cercetă cu privirea figura chinuită a lui Daniel. Îşi luă poşeta şi plecă, lăsîndu-l în picioare în mijlocul încăperii, ascultînd cu inima răscolită melodia, acum pe sfîrşite, a lui Billie Holiday.

CAPITOLUL 20

Ploaia din ajun limpezise şi curăţase aerul şi Daniel se aşeză pe verandă, savurînd noaptea blîndă şi răcoroasă, încercă să se liniştească şi să se gîndească cu calm la problemele lui. Ecuaţiei şi aşa complicate i se adăugase un element nou. Ştia, simţea că se petrecea cu el un soi de schimbare fizică şi se îndoia că ar fi fost una în bine.

Daniel îşi privi mîna bandajată. Pete de sînge răzbăteau prin pansament, cîte una în dreptul fiecărei articulaţii a degetelor.

Cînd îşi proptise pumnul în falca tare a lui Fred, nu se gîndise c-ar putea avea necazuri. De-a lungul anilor, cînd era copil şi, mai tîrziu, cînd era în aviaţia militară, se încăierase de nenumărate ori, dar nu se alesese nici măcar cu o cicatrice. Se vindeca repede. Şi oasele i se sudau la fel de repede.

Zîmbi ironic la gîndul că se considerase întotdeauna nemuritor. Daniel ştia că arăta la fel ca în 1939, dar se simţea altfel, ca şi cum ar fi început să se deterioreze treptat din interior spre exterior.

Era atît de absorbit de gînduri, încît nici nu observă cînd maşina lui John opri la bordură. Portiera trîntită îl trezi din reverie.

— Claire nu e acasă, îl anunţă Daniel calm. A trebuit să lucreze în schimbul de noapte.

John înaintă cu paşi nesiguri.

— Ăăă… ştiam asta. Cu tine vreau să vorbesc, Daniel.

— Cu mine?

John se opri în faţa lui Daniel încruntat, cu privirea în pămînt şi buzele strînse, ca şi cum ar fi încercat să-şi pregătească ceea ce avea de spus. O vreme, se plimbă cu paşi mărunţi încoace şi încolo, apoi se opri şi continuă să reflecteze. În cele din urmă, se hotărî:

— Aici se petrece ceva, şi acest ceva necesită o explicaţie. Sînt nevoit să lămuresc lucrurile, altfel o să le sucesc şi o să le răsucesc în minte pînă cînd n-o să mai fiu în stare să gîndesc.

John începu din nou să se plimbe de colo pînă colo, de parcă mişcarea l-ar fi ajutat să gîndească.

— Ce s-a întîmplat? Cu ce pot să te ajut?

John se opri din mers şi se întoarse spre Daniel.

— Ai apărut nu se ştie de unde. Un mister total. Nu tu prieteni, nu tu familie, nu tu casă. Toate astea sînt cam ciudate, nu crezi?

— John, ştiu că pare…

John ridică mîna cu podul palmei în exterior, asemenea unui poliţist care opreşte circulaţia.

— Următorul lucru pe care-l aflu este că te-a primit să dormi la ea.

— Pe canapea, se grăbi Daniel să explice.

— Mă rog. Uite ce e, nu ştiu dacă ştii că eu şi Claire ieşim împreună. Aseară nu a fost prima dată, ci a patra sau a cincea oară.

Daniel începu să înţeleagă cam ce avea să urmeze.

— John…

— Lasă-mă să termin. Vezi tu, am cunoscut-o acum doi ani, dar e pentru prima dată că între noi lucrurile au început să fie… poate ceva mai promiţătoare. Şi ai apărut tu. Cum te-ai simţi, în locul meu?

— Mizerabil, recunoscu Daniel.

— Întocmai. Vezi, poate e o coincidenţă, dar brusc nu-mi mai zîmbeşte aşa cum obişnuia. Pare buimacă jumătate de zi. Buimacă ori prea ocupată ca să mai bea cu mine cafeaua expres.

— Cafeaua… cum?

— Cafeaua filtru, la automat…

— Ah, da, fireşte.

Chipul lui John era posomorit şi, cum privea aşa în pămînt, părea într-adevăr nefericit. Daniel înţelegea ca nimeni altul sentimentele unui bărbat care are impresia că e pe punctul de a pierde femeia iubită.

— Poate că de vină e imaginaţia mea. Nu ştiu ce să zic. Ştiu ce crezi, dar am mai văzut situaţii din astea. Crezi că lucrurile merg perfect şi, deodată, totul se duce naibii. Nu e nevoie decît de o secundă, iar treaba n-are nici o legătură cu logica.

— Te ascult, spuse Daniel blînd.

Ce spunea John semăna atît de bine cu propria lui viaţă!

— Ştiu ce sînt şi ştiu cum arăt. Se opri, ca şi cînd îi era extrem de greu să spună ceea ce avea de spus în continuare. Ştiu că nu sînt pilot de încercare. Nu sînt… în genul tău. Care, întîmplător este genul ei. Dar nu mi-am dat seama că nu sînt genul ei pînă ai apărut tu. Înţelegi care e problema?

Daniel îşi frămînta pumnul bandajat în palma mîinii stîngi.

— John…

— Nu am nici un drept asupra lui Claire, decît acela pe care mi-l dau sentimentele mele faţă de ea. Aşa că nu îţi cer decît să fii cinstit cu mine.

Trase adînc aer în piept, făcîndu-şi curaj.

— Dacă între voi doi e ceva, trebuie să ştiu. Fiindcă, ţi-o spun cinstit, nu-mi place să fiu la mijloc.

Iar se opri.

— Omule, ştiu că e greu. Aşa că… e ceva între tine şi Claire?

— Claire, spuse Daniel încet, Claire e… minunată.

Umerii lui John se prăbuşiră, ca şi cum ar fi ştiut că urma o veste proastă.

— Ştiu că este. Şi cred că ai aflat şi tu.

— Dar între noi nu s-a întîmplat nimic. *Nimic,* înţelegi?!

Ochii lui John îşi recăpătară strălucirea.

— Nimic?!

— Nimic, John, pentru că eu iubesc pe altcineva. E foarte simplu.

John se simţea descumpănit. Pe de-o parte, era atît de fericit de vestea pe care o aflase, încît îi venea să danseze acolo, pe trotuar; pe de altă parte, Daniel părea acum la fel de trist cum fusese şi el cu cîteva clipe mai înainte.

— Îmi pare rău.

— Oricum, nu mai are importanţă. Şi nu trebuie să-ţi faci probleme pentru mine. Mîine dimineaţă plec.

— Nu trebuie să pleci. În orice caz, nu din cauza mea.

— Ba da, îl contrazise Daniel ferm. Cred că aşa e mai bine pentru toată lumea.

John îl privi mai atent. În cele cîteva minute cît stătuseră de vorbă, petele de sînge de pe bandaj se măriseră. Arătă cu capul spre mîna lui Daniel.

— Am impresia că sîngerezi, nu glumă.

— Da, dar n-am nimic.

— Vrei să mă uit?

— Nu, e-n regulă. Oricum, îţi mulţumesc.

John clătină din cap.

— Păi, atunci eu cred că o să…

Şi o luă spre maşină.

Daniel îl privi cum se îndepărtează, apoi se ridică şi o porni repede spre trotuar.

— John, aşteaptă!

— Ce e?

— Vreau să te rog ceva. I-ai vorbit lui Claire despre sentimentele tale?

— Nu încă. Nu vreau să forţez lucrurile. Cred că mai avem timp.

Daniel clătină solemn din cap.

— Ascultă-mă, John. Nu poţi şti niciodată cît timp mai ai. Fă-o acum! Fă-o înainte de-a regreta pentru totdeauna.

În vocea lui Daniel era ceva ce-l sperie pe John, o notă de durere profundă. În clipa aceea, înţelese că Daniel vorbea dintr-o experinţă personală dureroasă.

* *
*

Nici n-apucă bine John să plece, că Daniel se şi repezi în sus pe scări, spre camera lui Nat, care dormea tun, şi-l trezi.

— Nat, şuieră Daniel. Nat, trezeşte-te!

Nat se ridică în capul oaselor şi se frecă la ochi.

— Ce s-a întîmplat?

— Ascultă-mă cu atenţie. Am greşit cînd ţi-am spus ce ţi-am spus mai înainte.

Nat era în continuare pe jumătate adormit.

— Ai greşit în legătură cu ce?

— Cu ce ţi-am spus despre Alice.

La auzul numelui iubitei sale, Nat se trezi de-a binelea.

— Ce? Ce-i cu ea?

— M-ai întrebat ce-aş face şi ţi-am dat un sfat absolut greşit. Nat, trebuie să-i spui.

— Cum?

— Data viitoare cînd ai s-o vezi pe Alice şi cînd inima o să înceapă să-ţi bată tare şi ai să te simţi emoţionat… înţelegi ce vreau să spun?

— Ba bine că nu! Urăsc senzaţia asta.

— Ei bine, cînd o să ţi se întîmple asta, dă-i drumu!

— Cum adică să-i dau drumu?!

— Dă-i drumu şi spune-i ce simţi. Spune-i tot, da absolut tot!

— Tot, tot?!

— Tot, tot. Lucrurile pe care mi le-ai spus mie. Tot ce simţi. Deschide-ți inima! Cîntă-i!

Ochii lui Nat se făcuseră mari şi rotunzi ca două cepe. Tresări atît de tare, încît se miră că nu i se făcu părul măciucă.

— Adică vrei să-i… *cînt?*

— Da.

Daniel îşi puse mîinile pe umerii băiatului şi îl privi drept în ochi.

— Spune-i tot! Imediat! Nu pierde nici o clipă, m-ai înţeles?! Spune-i cît de repede poţi! Nu mai aştepta! Pentru că s-ar putea să nu mai ai altă ocazie. Ai priceput?!

Daniel coborî vocea şi trase adînc aer în piept.

— M-am înşelat. Asta-i tot. Şi m-am gîndit că trebuie să-ţi spun.

— Mulţumesc, spuse Nat.

— Acum, culcă-te! Noapte bună!

— Noapte bună!

Nat se întinse din nou pe spate, cu mintea înflăcărată de vorbele lui Daniel. Toată treaba i se părea corectă şi logică.

În baie, Daniel îşi desfăcu cu grijă bandajul de la mînă şi se crispă de durere. Sîngele, vîscos şi cu o culoare ciudată, tulbure, şiroia în chiuvetă. Şuvoiul de sînge era acum mai puternic decît atunci cînd se rănise. Rana arăta infinit mai rău, sîngerîndă şi cu marginile neregulate. Pielea era sfîşiată şi începuse să se coloreze în negru şi albastru. Dădu drumul la robinet şi îşi băgă mîna sub jetul de apă rece. Rana îl ardea, îşi încleştă dinţii şi se crispă de durere.

Acum era îngrijorat. Cînd o să afle oare ce se întîmplă cu el? Cum o să afle ce i s-a întîmplat? Îşi privi chipul în oglinda de deasupra chiuvetei.

— Oh, Doamne! se jeli imaginii din oglindă. Doamne Dumnezeule!

CAPITOLUL 21

Nat se răsucea şi se zvîrcolea în pat, neputînd să adoarmă. Capul îi vîjîia; vorbele lui Daniel îl chinuiau şi-l stimulau deopotrivă, emoţionîndu-l peste măsură. Ce schimbare de dispoziţie! în după-amiaza aceea, Daniel fusese foarte deprimat, supărat pe lumea întreagă. Iar acum dăduse buzna în camera lui Nat cu o filosofie complet schimbată, una pe care, la drept vorbind, Nat o prefera, pentru că se potrivea sufletului său romantic.

Stătu nemişcat o clipă, întrebîndu-se ce să facă. Inima îi bătea cu putere. Oare ce spusese Daniel? îi spusese să nu mai piardă o secundă, să-i mărturisească lui Alice cît mai repede, pentru că s-ar putea să nu mai aibă altă ocazie s-o facă.

Părea o nebunie, dar Daniel imprimase atîta forţă cuvintelor sale, fusese atît de convingător, atît de categoric, încît Nat se gîndi că un bărbat care fusese congelat vreme de cincizeci de ani — şi încă pilot de încercare pe deasupra — avea o altă perspectivă asupra lucrurilor decît muritorii de rînd.

Nat se hotărî. Dădu la o parte cuvertura, sări din pat şi începu să-şi îmbrace hainele peste pijama. Se furişă încet pe scară şi ieşi afară, începînd să alerge cît îl ţineau puterile spre casa lui Alice.

Habar n-avea cît e ceasul — bănuia că e tîrziu —, dar puţin îi păsa. Dădu roată casei şi observă cu satisfacţie, că una din ferestre era pe jumătate deschisă. Perdeaua flutura uşor în adierea nopţii, iar crengile unui măr noduros ajungeau pînă în dreptul pervazului.

— Fă-o, îşi şopti.

Nat se aplecă şi luă o mînă de pietricele de pe alee, pe care le îndesă într-unul din buzunarele pantalonilor. Apoi examină pomul. Ca orice băieţel de unsprezece ani, Nat era un fel de specialist în materie de căţărat în copaci. Cu ăsta n-avea să fie prea uşor, dar era hotărît să încerce.

Se agăţă de una din crengile de jos, străduindu-se să ajungă pe cele superioare. Era cu papucii de casă în picioare, aşa încît nu avea o priză prea bună pe suprafaţa lemnoasă. De două ori alunecă pe trunchi, gata-gata să cadă, dar reuşi să rămînă agăţat şi să se caţere pînă în vîrf. Cînd ajunse la nivelul ferestrei unuia din dormitoare, căută o poziţie de echilibru şi aruncă cîteva pietricele în geam, care ricoşară cu un şuierat de pe suprafaţa sticlei.

— Dă, Doamne, să nu fie cumva dormitorul părinţilor, se rugă Nat.

Apoi trase adînc aer în piept şi începu să cînte.

Cîntecul pe care îl alese din repertoriul său destul de restrîns era cel mai romantic pe care îl ştia: *You are My Sunshine.* După părerea lui, cîntecul făcea toate paralele.

„Eşti raza mea de soare, singura mea rază de soare”, cînta cît îl

ţinea gura. „Tu mă faci fericit cînd ceru e-nnorat/ N-ai să ştii nicicînd ce mult te iubesc…”

Cînd ajunse la versul „Te rog, nu-mi lua raza mea de soare”, la fereastra dormitorului apăru Alice, frecîndu-şi ochii somnoroşi. Se holbă la băieţelul care cînta în vîrful pomului, la numai cîţiva metri în faţa ei.

— Nat? şopti ea.

Nat se opri din cîntat.

— Alice, ţipă el. Trebuie să-ţi spun adevărul! Trebuie să mă destăinui!

— Nat, ce Dumnezeu faci?

— Mă gîndesc tot timpul la tine. Te visez în fiecare noapte.

— Ce?

— Te visez şi cînd sînt treaz! Urăsc vara, pentru că ştiu că n-o să te pot vedea în fiecare zi. La şcoală pot să spun că îţi simt mirosul din celălalt capăt al clasei.

— Ce face?!

— Adică, vreau să spun, parfumul. Nu ştiu ce parfum e, dar e cel mai bun. E parfumul meu preferat. Şi ţi-am scris numele pe toate cărţile mele şi îl repet în gînd ziua întreagă!

În casa de alături începură să se aprindă luminile. Alice privi îngrijorată în jur. Încercă să şoptească şi să ţipe în acelaşi timp:

— Nat! Ai înnebunit?!

Lui Nat nu-i păsa cum arăta sau că l-ar fi putut auzi şi altcineva. În clipa aceea era complet transportat.

— E atît de multă vreme de cînd vreau să-ţi spun!

— Ce să-mi spui?!

— Am vrut să-mi deschid inima. Alice, *te iubesc!*

— *Cum?!* făcu Alice cu o voce piţigăiată.

Nat chicotea. Era îmbătat de efectul propriilor cuvinte.

— Te iubeeesc, zbieră el.

— *Nu mai face gălăgie!*

— Asta e! I-am dat drumu! Ah, şi să ştii că atunci, la bibliotecă, mă prefăceam că citesc *Femeiuştile.* Ţi-aminteşti? Da o s-o citesc, dacă ţii la asta.

— Nat, te rog!

— „Marea mea iubire, / Da-da, dum-dum-dum-da, dii-dii/ Diidi-diidi…“

— Nat!

— „… dum-dum, da-diiii, / Marea mea…“

Roşie ca un rac, Alice închise geamul trîntindu-l. Nat se opri brusc din cîntat. O clipă fu descumpănit, chiar perplex, din cauza liniştii bruşte. Apoi, dragostea fiind lipsită de orice fel de raţiune, crezu că trîntitul geamului era un semn bun şi că Alice o să-i deschidă uşa. Se

lăsă să alunece pe trunchiul copacului şi alergă la intrarea principală. Ciocăni în uşă şi sună la sonerie.

Stătea pe prima treaptă, aşteptînd nerăbdător ca iubita să-i deschidă uşa. Cînd văzu că se aprinde lumina, îşi îndreptă ţinuta, îşi netezi părul cu palma şi arboră un zîmbet care aducea mai mult a rînjet.

Uşa se deschise larg şi rînjetul i se topi. În cadrul uşii apăru tatăl lui Alice, sculat din somn.

— E vorba de o glumă, nu-i aşa? spuse holbîndu-se la băieţel.

Nat îşi îndreptă umerii.

— Nu, domnule. Este vorba de ceva foarte serios.

— Zău?!

— Da, domnule. Îmi pare rău că v-am trezit din somn, dar numele meu este Nat Cooper şi sînt îndrăgostit de fiica dumneavoastră. Sînt îndrăgostit de ea de cînd eram la grădiniţă şi vreau să ştiţi asta…

— Nat?

— Exact, domnule.

— Nat Cooper?

— Da.

— Noapte bună, Nat Cooper! spuse tatăl lui Alice, trîntind uşa.

Nat rămase o clipă locului, holbîndu-se la uşă, ca şi cum tatăl lui Alice îi făcea o farsă mai complicată. Apoi ceva îi spuse că uşa n-o să se mai deschidă.

Se îndepărtă încet şi abătut, luînd-o înapoi pe drumul pe care venise. Cînd ajunse pe trotuar, se opri şi privi spre casă.

Şi în clipa aceea, inima îi tresări de bucurie şi toată dragostea pe care o purta cu sine îl readuse la viaţă asemenea răsăritului de soare. De la fereastra dormitorului ei, Alice îl privea atentă. Nat răspunse privirii ei. Pe chipul lui Alice se furişă, aproape imperceptibil, un zîmbet încîntat. Apoi Alice dispăru de la fereastră. Nat privi spre locul unde fusese cu cîteva secunde mai înainte şi zîmbi prosteşte. Apoi o porni cu pas săltăreţ la vale.

— Daniel a avut dreptate, îşi spuse în sinea sa. Daniel a avut într-adevăr dreptate!

În noaptea aceea, Nat nu era singura persoană din oraş care nu dormea. La baza Forţelor Aeriene, o echipă de oameni de ştiinţă cerceta capsula lui Harry Finley, care fusese mutată într-unul din laboratoare. Căpitanul Wilcox se plimba nervos, urmărindu-i cum măsurau fiecare centimetru pătrat, fiecare şurub şi fiecare nit al mecanismului. În ultimele douăzeci şi patru de ore, echipe de ingineri, experţi în cele mai diverse domenii, sosiseră pe calea aerului la bază, o avalanşă de erudiţie care îl făcea pe Wilcox să fie şi mai nervos.

În joc era cariera lui. Îl avusese pe individ chiar în biroul lui şi îl lăsase să plece. Dacă nu-l găseau repede pe McCormick, atunci el, Wilcox, era ca şi mort.

Un locotenent se apropie în grabă şi-l salută regulamentar. Wilcox îl chestionă nerăbdător:

— Ce-ai găsit?!

Wilcox aştepta dosarul lui McCormick, arhiva lui Finley, orice bucată de hîrtie care i-ar fi putut oferi un indiciu în legătură cu locul în care se aflau.

— Deocamdată nimic, domnule. E nevoie de ceva timp ca să umbli prin hîrţoagele astea vechi. Doar au trecut cincizeci de ani de atunci.

— Ştiu asta, i-o reteză căpitanul. Spune-mi ceva ce nu ştiu. E vorba aici de o prioritate absolută. Spune-le celor de la secţia G-2 să-i dea drumul. Aici nu e vorba de piese de schimb pentru tancuri.

— M-au asigurat că mîine dimineaţă o să primim Dosarul albastru. Sînt conştienţi de situaţia creată.

— Conştienţi?! Ar face bine să fie mai mult decît atît! spuse căpitanul Wilcox furios.

— Deocamdată, n-au spus nimic, domnule. Dar…

Wilcox îşi întrerupse nerăbdător subordonatul.

— Ia legătura cu cei de la G-2 şi spune-le că doctorul Cameron, şeful cercetării ştiinţifice din Forţele Aeriene ale SUA, soseşte de la Washington la ora zece fix.

— Am înţeles, domnule!

— Iar noi trebuie să-l găsim pe McCormick!

— Categoric, domnule. Facem tot ce putem.

— Mă tem că nu-i de-ajuns. Wilcox se gîndi o clipă, apoi îi veni o idee. Tipul ăsta, McCormick, se pare că este într-o stare destul de jalnică. Vreau să fie anunţate toate spitalele şi toţi doctorii pe o rază de o sută şaizeci de kilometri. Spune-le să fie în stare de alertă!

— Dar ce să le spunem?

— Puţin îmi pasă! Spune-le că e înarmat, că e periculos şi că e căutat de FBI. Asta spune-le!

Locotenentul dădu aprobator din cap.

— Dar cei de la G-2? N-ar trebui să le spunem şi lor?

— Spune-le ce ţi-am spus, locotenente.

— Am înţeles.

Wilcox era congestionat la faţă.

— Şi mai spune-le că peste şase ore soseşte aici un întreg departament al FBI şi că dacă nu reuşesc să găsească această „îngheţată” umană pînă *ieri,* o să avem necazuri uriaşe. Ai înţeles?

Locotenentului i se puse un nod în gît. Acum era rîndul lui să fie nervos.

CAPITOLUL 22

A doua zi dimineaţă burniţa. Daniel coborî din pat şi începu să se îmbrace în grabă. În ajun, după ce-şi schimbase bandajul la mîna lovită, se aşezase la masă, cu o foaie de hîrtie în faţă, şi începuse să scrie un bilet pentru Claire şi Nat.

Cuvintele nu fuseseră niciodată punctul lui forte, aşa încît se chinuise mult să-şi aştearnă sentimentele şi temerile pe o bucăţică de hîrtie. Recitise biletul de o sută de ori şi îşi dădu seama că nu va fi niciodată în stare să exprime tot ce simţea ori să explice tot ceea ce se întîmplase. Tot ce putea să facă era să le mulţumească din suflet şi apoi să plece.

Claire era încă la lucru, dar programul schimbului de noapte era pe sfîrşite, iar Nat era pe-afară, pe undeva. Daniel se simţea uşurat că nici mama, nici fiul ei nu erau acasă. În acest fel, avea să fie scutit de chinul unei despărţiri prelungite. Se opri în bucătărie, lipi biletul de frigider cu un magnet şi oftă adînc. Privi peticul de hîrtie de parcă ar fi fost testamentul lui şi, pentru a mia oară în decurs de două zile, se întrebă ce va face în continuare…

— Pleci?

Daniel se întoarse. Era Nat. Avea părul ud de la ploaie şi părea în al nouălea cer. Sub braţ, ţinea o pungă cafenie de hîrtie, umezită de ploaie.

Daniel înclină afirmativ capul.

— Da, spuse el. Cred că e mai bine să plec.

Nat îl aprobă nefericit. Apoi îi întinse punga.

— Asta e pentru tine. Acum e un fel de dar de despărţire. N-am vrut să fie aşa, dar… încheie ridicînd uşor din umeri.

— Nat!

Daniel ştia că băiatul nu avea bani de cheltuit pe cadouri.

— Ia-o! S-ar putea să-ţi trebuiască.

Daniel luă punga, băgă mîna înăuntru şi scoase o jachetă de zbor din bumbac, de culoare oliv-gălbui, uzată, din cele purtate în cadrul Forţelor Aeriene ale trupelor de uscat prin anul 1939. O clipă, nu fu în stare să scoată o vorbă şi ochii i se umplură de lacrimi.

— A fost drăguţ din partea ta că m-ai trezit azi-noapte şi toate celelalte. M-am sculat şi am făcut ce mi-ai spus că trebuie să fac.

— Zău?

Nat clătină afirmativ din cap.

— I-am spus ce simţeam… adică ce simt. I-am cîntat un cîntec, ce mai, tot tacîmul. Nu ştiu ce efect a avut, da măcar acum ştie ce simt, nu-i aşa?

— Asa e.

— Deci, ce părere ai de jachetă?

Daniel îşi trase jacheta pe el şi pentru prima dată după multă vreme arăta şi se simţea întocmai ca Daniel cel de odinioară.

Îşi îndreptă spatele.

— Nat…

— Îţi place? Am luat-o de la magazinul de haine vechi. Era şi una de piele, da costa prea mult.

— Cele din piele erau pentru fandosiţi. Daniel îşi plimbă mîna peste mînecile jerpelite. Asta e una adevărată.

Nat era încîntat.

— Zău? Adică am făcut bine?! Am luat ce trebuia?!

— Exact ce trebuia.

Daniel îl bătu pe Nat pe umăr.

— Ei, jachetă am, am şi copilot. Ce-ai zice să zburăm puţin?

Ploaia răpăia pe acoperişul prepeleacului, iar în depărtare se auzeau tunetele bubuind, semn că furtuna era pe-aproape.

— Plafon jos, spuse Daniel. Vizibilitate scăzută, dar un B-25 poate zbura pe orice vreme. Şi de-ndată ce-o să ne ridicăm deasupra norilor, o să fie o zi însorită de vară.

— Zău?

— Da.

— O.K. Verificăm aparatele de bord.

Interiorul prepeleacului fusese transformat într-o cabină improvizată de B-25. O bîtă de base-ball era manşa. Cîteva ceasuri şterpelite de prin casă şi un vitezometru vechi de bicicletă ţineau loc de indicator de benzină, vitezometru, altimetru şi busolă. Mai multe cîrlige de rufe pe un stativ reprezentau întrerupătoarele cu ajutorul cărora era controlată instalaţia electrică a aeronavei, iar cîteva cuiere vechi de haine ţineau loc de jiclor şi de comenzi pentru flapsuri.

— O.K., spuse Daniel foarte serios, ca şi cum totul ar fi fost real. Trage maneta de gaze o gradaţie! Amestecul e gros şi trebuie să-l pompăm în sistem. Trebuie să facem uleiul să circule. Pînă aici e clar?

— Da, spuse Nat.

Imita cu grijă fiecare mişcare a lui Daniel, temîndu-se să nu greşească.

— Carburatorul e rece. Asta nu-i bine. Motoarele cu injecţie trebuie să fie calde. Pune combustibilul pe „deschis”. Circuitele radio şi electric pe „închis”. Acum trebuie să fie închise. La cît combustibil avem, nu ne trebuie decît o scînteie. Ai priceput?

— Ihî, făcu Nat, cu o umbră de ezitare.

— Sigur?

— Da. Pînă acum seamănă cu un joc pe computer. Ben, un copil de la mine de la şcoală, are unul din ăsta.

— O.K. Am acţionat întrerupătoarele de circuit. Acum pompăm puţin ulei în motoare. Verificat dispozitivul de frînare.

— Înţeles!

Daniel clătină din cap.

— Nu, nu e bine! Trebuie să spui întotdeauna „Executat”, „înţeles” poate să creeze confuzie.

Nat încuviinţă.

— Am înţeles. Executat!

— E-n regulă. Hai să-i dăm drumul! Strigă: „Elicea liberă”!

— Elicea liberă! zbieră Nat.

— Porneşte motoarele! Daniel arătă spre cîrligele de rufe. Acolo! Totul e marcat. Mai întîi motorul stîng, apoi motorul drept.

— N-ar trebui să spunem de la babord şi de la tribord?

Daniel clătină din cap.

— Nu. Adevăraţii piloţi spun drept şi stîng. Babord şi tribord creează confuzie. Ai înţeles? Porneşte-le!

— Executat!

În timp ce Nat manevra butoanele, se auzi un bubuit de tunet. Dacă nu s-ar fi gîndit atît de mult la el, Daniel aproape că şi-ar fi putut imagina că motoarele uriaşului B-25 au prins viaţă.

— Verifică indicatoarele! Asigură-te că totul este în ordine! Presiunea uleiului mare, reversoarele egale. Fii atent la temperatura motoarelor! Ampermetrele stabile!

Daniel privea cu atenţie la ceasurile deşteptătoare, ceasul de bucătărie, ceasul de şemineu, toate vechi, şi avu chiar impresia că acele lor dansează şi sar pe măsură ce în marea maşină zburătoare era pompată tot mai multă forţă.

— Le-ai verificat?

— Executat, executat, executat! repetă Nat.

— O.K. Mai trage un pic maneta de gaze! Uşor! Acum rulăm! Verifică-ţi comenzile!

Imprimă o anumită vibraţie băţului din faţa sa.

— Comenzile funcţionează. Legătura radio şi instalaţia electrică sînt pe „Deschis”. Asta înseamnă că acum trebuie să vorbeşti cu turnul de control.

Nat încuviinţă din cap.

— Legătura radio şi instalaţia electrică funcţionează!

— Acum aşteptăm O.K.-ul controlorului de zbor. El e acolo sus, în turn, şi dirijează aeronavele la decolare. Anunţă-l că eşti aici şi că eşti gata de decolare!

— Cum să fac asta?

— Cu ajutorul microfonului. Spune cine eşti. Cum se cheamă aeronava asta?

— Ăăăăă… Nat se gîndi o clipă, apoi un zîmbet nătîng i se lăţi pe faţă. Alice.

— Trebuie să fie Alice şi încă ceva.

— Real Cool Alice.

— Frumos nume, spuse Daniel zîmbind.

— Turnul de control, spuse Nat. Sînt B-25 Real Cool Alice şi cer permisiunea de decolare.

— Recepţionat, Real Cool Alice, spuse Daniel. Ai permisiunea să decolezi de pe pista L-5.

Se întoarse către Nat:

— Acum spune: „Turnule, recepţionat”.

— Turnule, recepţionat!

— Recepţionat, comandante. Zbor uşor! Acum spune: „Recepţionat, cutare, mulţumesc, terminat!“

— Recepţionat, cutare, mulţumesc, terminat!

— Bun. Acum trage maneta de gaze pînă la „full”. Să mai băgăm un pic de benzină. Flapsurile în poziţie de decolare, adică zece la sută din ele, ai înţeles?

— Executat!

— Maneta de gaze deschisă!

Daniel ridică vocea ca să acopere zgomotul motoarelor şi Nat ar fi putut să jure că prepeleacul se mişca, străbătînd curtea, toate curţile de pe stradă, pajiştile din afara oraşului unindu-se ca să ofere o pistă de decolare avionului lui.

— Ascensiune de croazieră! ordonă Daniel. Simţi cum ne ridicăm? Simţi aerul care trece pe sub aripi?

— Executat! urlă Nat. Executat perfect!

— O.K. Sîntem sus! Zburăm! Strînge trenul de aterizare şi închide trapa! Cînd trapa e închisă, o să ţi se aprindă o luminiţă pe panoul de comandă.

— Executat! Trenul de aterizare ridicat! Trapa închisă!

Nat putea să jure că pe panoul cu instrumentele de bord se aprinsese o luminiţă roşie intensă.

Trenul de aterizare se plie în prepeleac cu o uşoară zdruncinătură, după care viteza crescu.

— O.K. Acum facem un tur deasupra aerodromului, cei de la sol o să ne verifice şi o să ne anunţe dacă ne-a luat cumva foc coada.

— Cum?!! ţipă ascuţit Nat.

— Am glumit.

— Executat!

— Vezi aerodromul?

Nat privi afară din prepeleac.

— Da, ăăă… Executat! E acolo!

— Bine. Hai să facem un tur.

Daniel se aplecă spre stînga, aşa cum făcu Nat. Simţea cum avionul aluneca lin, propulsat de elice, prin aerul umed.

— Uşor, îl preveni Daniel. Nu-l brusca!

Furtuna ajunsese acum aproape deasupra lor. Un fulger puternic străbătu văzduhul — atît de aproape, încît părea să fi fost în cabină cu ei —, urmat de un bubuit de tunet.

Daniel privi cu atenţie indicatoarele.

— O.K. Am pierdut un motor, dar nu intra în panică. Mai avem unul.

— *Cum?* Ce facem?

— Schimbă pasul elicei! Întrerupe alimentarea! Repede!

Degetele micuţe ale lui Nat alergau pe întrerupătoare.

— Executat!

— Bine! Acum echilibrează-l din direcţie! Aşa! Aşa! Acum, hai să găsim un loc de aterizare!

Nat arătă cu degetul.

— Priveşte! Acolo e un cîmp!

— Mi se pare bun. E-n regulă. Fii calm! Botul spre pămînt! Redu viteza!

— Executat!

— Viteza optimă de planare! Facem un tur pe deasupra cîmpului şi reducem viteza. Scoate flapsurile!

Concentrîndu-se asupra comenzilor, Nat privi spre Daniel cu inima cît un purice.

— O să… reuşim?

— Scoate trenul de aterizare!

— Executat, spuse Nat.

— Flapsurile! Urmăreşte orizontul, Nat! Urmăreşte orizontul!

— Să trag înapoi maneta?!

— Da. Dar nu brusc. Uşurel! Urmăreşte orizontul! Urmăreşte orizontul!

Nat simţi că roţile erau la numai cîţiva centimetri deasupra părnîntului. Trase cu grijă de manetă şi avionul începu să coboare. Urmă o smucitură, semn că luaseră contact cu solul.

— Motoarele înapoi! Flapsurile ridicate!!

Motoarele vuiră în mişcare inversă, flapsurile se bracară, frînînd şuvoiul de aer de deasupra aripilor.

— Acţionează frînele! încet, acum. Încet! Aşa! Uşor!

Uriaşul avion rulă pînă se opri pe iarba udă. Singurul sunet care se auzea era răpăitul ploii pe acoperişul prepeleacului. Treptat, întrerupătoarele au redevenit cîrlige de rufe, manetele de gaze au revenit la forma lor pămînteană de umeraşe; manşa a redevenit o bîtă de base-ball. Lui Nat însă puţin îi păsa. Era entuziasmat şi uimit de ceea ce izbutise.

— Uau! exclamă încîntat.

Daniel rămase nemişcat, amintindu-şi de prima lui aterizare cu un B-25. Asta se întîmplase cu mult timp în urmă, dar în clipa aceea avea

impresia că totul se petrecuse doar cu o zi înainte.

— Dacă poţi să aterizezi cu un B-25, poţi face orice, spuse încet. Ai auzit? Orice.

Nat şi Daniel se priviră o clipă.

— Îţi mulţumesc pentru jachetă. Şi ar fi vrut să adauge: Şi mulţumesc că m-ai lăsat să mai zbor o dată cu avionul meu.

— N-ai pentru ce.

— E timpul s-o iau din loc.

Se ridică din poziţia chircită în care stătuse, se îndreptă şi începu să coboare din prepeleac. Puse un picior pe scară.

— Hei, spuse Nat cu un soi de disperare în glas. Eşti sigur că nu vrei să mai stai? Să mai stai cîteva zile în plus? Nu se poate să pleci azi. Vremea este mizerabilă. Şi pe urmă e aproape prînzul. Mama trebuie să sosească din clipă în clipă. Rămîi la masă! Ce zici?

Daniel se opri şi zîmbi.

— Nat, nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

Nat îndrăzni să spere.

— Nimic? Păi, atunci de ce nu rămîi?

— Dar…

Umerii firavi ai lui Nat se prăbuşiră.

— Întotdeauna e un dar, nu-i aşa? Aşa stau lucrurile cînd te faci mare.

Daniel tăcu. Se făcuse foarte palid şi broboane de sudoare îi apărură pe frunte. Lăsa impresia că de-abia se mai putea ţine de scară.

— Daniel?

Ochii lui Daniel se împăienjeniră.

— Nat?

Apoi căzu, ca şi cum s-ar fi prăbuşit într-un hău de necuprins.

CAPITOLUL 23

Nat sări din prepeleac şi îngenunche lîngă Daniel, care era întins pe iarba udă, cu ochii deschişi. Corpul îi era zguduit de convulsii violente.

— Daniel, ce ai?!

Daniel îşi mişcă maxilarul, închizîndu-l şi deschizîndu-l, ca şi cum ar fi încercat să spună ceva, dar nu putu să articuleze nici un sunet. Respira anevoie şi gîfîit.

— *Daniel!!!*

Nat privi în jur descumpănit. Din ochi i se prelingeau lacrimi şi începu să scîncească. Era speriat şi derutat, neştiind ce să facă. Singurul lucru pe care îl ştia era acela că prietenul lui era pe moarte.

Cuprins de panică şi hohotind de plîns, Nat începu să alerge prin ploaie. Năvăli în stradă şi fu cît pe aci să fie izbit de o maşină, care claxona în disperare.

— Stai! ţipă. Opreşte!

— Copil nebun! urlă şoferul.

O altă maşină frînă cu scîrţîit de pneuri pe asfaltul ud al străzii. Şoferul sări din maşină, zbierînd cît îl ţinea gura. Pasagerul său îl urmă şi el în ploaie.

— *Ai înnebunit?! Ce dracu faci? Dacă maică-ta ţi-a spus să te joci pe stradă, sînt sigur că nu s-a gîndit c-ai s-o iei de bună… Nat! Derbedeule!*

Nat nu fusese niciodată în viaţa lui atît de fericit să-l întîlnească pe Steven.

Din privirea lui Felix, Steven înţelese că prietenul fratelui său era într-o stare jalnică.

— Nat, strigă Steven, ce s-a întîmplat?!

— *Grăbiţi-vă! E vorba de o urgenţă!*

Agitat şi înspăimîntat la culme, Nat alergă spre spatele curţii, urmat îndeaproape de Felix şi Steven. Îngenunche lîngă Daniel şi îşi lipi urechea de pieptul lui, încercînd să asculte bătăile inimii.

— Trebuie să-l ducem la spital!

— Cine naiba mai e şi ăsta? întrebă şi Steven, cu mîinile pe şolduri şi privirea sceptică.

— Un prieten. Haide! Hai să-l ducem! Nu vezi că moare?!

Steven însă nici nu se clinti.

— Stai o clipă. Prieten? Ce fel de prieten?

Asta îi fu de-ajuns lui Nat. Ţopăi în patru labe pînă în dreptul lui Steven, se ridică în picioare şi urlă cît îl ţineau plămînii lui mici de copil:

— *E tipul congelat de care ţi-am povestit!*

Felix păli. Nu-i venea să creadă că Nat divulgase secretul, şi încă cui, tocmai lui Steven.

— Congelat? spuse Steven.

— *Da. El e tipul congelat! Şi e strict secret şi foarte bolnav şi dacă nu ne ajuţi să-l ducem la spital în clipa asta, o să spun forţelor aeriene şi celor de la CIA, şi preşedintelui că a fost vina ta şi o să te bage în puşcărie pentru tot restul vieţii! Aşa că ajută-mă să-l car la maşină, dobitocule! Acum!*

Singura persoană mai surprinsă decît Steven de această ieşire violentă nu era altcineva decît Nat însuși.

* *
*

Steven nu gonise astfel niciodată în viaţa lui, aşa că parcurse cei cîţiva kilometri pînă la spital cît ai zice peşte. Trase, cu un scrîşnet de pneuri, în faţa intrării de la urgenţă. Clătinîndu-se sub greutatea lui Daniel, cei trei băieţi intrară în camera de gardă.

Sora medicală de serviciu aruncă o privire spre trupul scuturat de convulsii al lui Daniel şi intră de îndată în acţiune. Apucă un microfon aflat pe masă şi spuse:

— Camera de gardă — cinci: avem o urgenţă cu număr de cod! Echipa de traumatisme!

Totul păru să se petreacă într-o clipă. Infirmiere şi doctori apărură de nu se ştie unde. Daniel fu întins pe un pat cu rotile şi o echipă întreagă de medici se năpusti asupra trupului său ca nişte peşti piranha.

— Colaps şi durere toracică puternică, intonă una din surori.

Ace şi tuburi fură introduse în venele lui Daniel, iar un tub mai gros îi fu introdus pe gît.

— Tensiunea? întrebă un doctor.

— 15 cu 9, pulsul 112, slab. Este diaforetic.

— Să i se ia nişte sînge! Vreau o leucogramă!

— Acum trebuie dus la reanimare! Daţi-i drumul, băieţi!

În momentul în care pe faţa lui Daniel era aplicată o mască de oxigen, John, doctorul care se ocupa de pacient, îl privi şi zise:

— Oh, Doamne!

Daniel fu transportat în mare grabă de-a lungul culoarului spre secţia de reanimare. Nat, Felix şi Steven se holbau în urma lui. Nat se simţea de parcă cineva i-ar fi smuls o bucăţică din inimă.

La reanimare, doctorii şi surorile îşi dădură silinţa să stabilizeze starea lui Daniel, încercînd să-l ţină în viaţă cît mai mult posibil, în aşteptarea rezultatelor analizelor. În acest moment, doctorii n-aveau nici cea mai mică idee în legătură cu diagnosticul.

Testele nu s-au dovedit nici ele de prea mare ajutor. John privea derutat imprimantele de computer, incapabil să pună cap la cap cifrele şi simbolurile. În toţi anii de cînd practica medicina nu-i fusese dat să vadă aşa ceva. Alergă spre biroul medicului-şef, dr. Sullivan, care avea de două ori vîrsta lui John şi tot pe atîta experienţă.

Sullivan vorbea la telefon, cînd John dădu buzna în biroul lui. Medicul-şef se uită la figura colegului său şi închise imediat.

— Ce s-a întîmplat, John?

John îi aruncă hîrtiile sub nas.

— Astea sînt ale lui McCormick, care e la reanimare.

— McCormick! Tocmai m-a sunat de la FBI şi mi s-a spus că a dat de bucluc şi că e periculos.

— E în pericol să moară, spuse John.

Apoi, plimbîndu-se agitat prin cameră:

— Sînt oarecum derutat de rezultate. Ce fel de activitate a sîngelui mai e şi asta?

Sullivan îşi puse ochelarii pe nas şi răsfoi în grabă hîrtiile.

— Activitatea *sîngelui!*

* *
*

Nat se duse să-şi caute mama, care tocmai îşi încheiase ziua de muncă. Fusese un schimb lung şi istovitor şi în ochi i se citea oboseala. Cînd îl văzu, Claire păru de-a dreptul speriată.

— Nat! Ce s-a întîmplat?

Claire se aşeză în genunchi şi-i cuprinse umerii.

— Daniel, spuse Nat abia stăpînindu-şi lacrimile.

— Daniel?! Dar ce s-a întîmplat?

— E bolnav. E foarte bolnav.

— Cum? Unde? *Aici?*

Nat dădu afirmativ din cap.

— Mamă, o să-ţi spun ceva… dar promite-mi că n-ai să mă crezi complet nebun. Bine?

Claire rămase fără grai, dar reuşi să încuviinţeze din cap.

Nat trase adînc aer în piept.

— Ţii minte cînd ţi-am spus că eu şi Felix… că am găsit un tip congelat?

Claire dădu afirmativ din cap.

— Tipul congelat e… Daniel.

— Daniel?!

— Daniel a fost congelat în 1939. A fost decongelat accidental. De noi, joia trecută.

— Nu pot să cred.

— Mamă, spuse Nat cu un aer solemn, nu e o invenţie.

Claire scrută atent figura serioasă a fiului ei şi ştiu imediat că spunea adevărul. Îl mîngîie pe păr şi îl sărută.

— Te cred, dragul mamei.

* *
*

În secţia de reanimare, Daniel stătea întins, aproape nemişcat,

ascultînd sunetele aparatelor din jur. Bipurile, torsul şi clicurile lor erau discrete, dar chiar şi aşa îl speriau destul. Tuburi intravenoase îi pătrundeau în braţe, pe piept şi pe cap avea ataşaţi electrozi pentru măsurarea tensiunii arteriale, toate ascultînd zgomotele-i lăuntrice. Acum se simţea mai puţin uman, ca şi cînd n-ar fi fost altceva decît o părticică dintr-un mecanism mai mare, neînsufleţit.

Pielea îi era cenuşie. Obrajii i se scofîlciseră, buzele îi erau arse şi se simţea extrem de obosit. Arăta mai bătrîn. La tîmple îi apăruseră fire albe.

Claire încercă să-şi stăpînească lacrimile, forţîndu-se să zîmbească.

— Hei, îi spuse cu o voce blîndă, nu ţi-am spus să nu te mai ții scai de mine?

Daniel deschise ochii şi schiţă un zîmbet.

— Şefii mei mă acuzau întotdeauna de insubordonare.

— Aveau dreptate, spuse Claire, clipind ca să-şi ascundă o lacrimă.

— Ţi-a spus Nat?

Claire încuviinţă, apoi clătină din cap.

— Nu e cu putinţă! *Nu se poate!*

În vocea lui Daniel era o urmă de resemnare:

— Claire, m-am născut în 1909. Îmi amintesc de primul război mondial, de nebunia anilor ’20, de criza economică. Mi le amintesc ca şi cum s-ar fi petrecut ieri, pentru că le-am trăit. Îmi amintesc lucruri despre care tu ai citit doar în cărţile de istorie.

Claire întinse mîna şi-i pipăi pata de păr grizonat de la tîmplă.

— Daniel, *te rog!*

Apoi lacrimi i se desprinseră din ochi, şiroind la vale pe obraji.

— Nu pot să cred!

Daniel dădu aprobator din cap.

— Ştiu, ştiu. La fel am simţit şi eu cînd Harry mi-a vorbit despre ideea lui.

Schiţă un zîmbet ca pentru sine.

— Harry a fost un tip formidabil. Aş fi vrut să-l fi cunoscut şi tu. Aş vrea să-l pot întîlni. El ar şti ce să facă.

Claire îl privi fix.

— Harry? Harry… Finley?

Daniel tresări de parcă l-ar fi pişcat ceva. O privi uimit.

— Cum de ştii? Ţi-a spus Nat…?

Claire clătină precipitat din cap. Apoi, derutată, îşi trecu mîna prin păr.

— Oh, Doamne! Ieri a sunat o femeie şi a lăsat un mesaj. Am crezut că a greşit numărul. Sînt sigură că mesajul e încă în aparat.

— O femeie? Cine? N-o chema cumva Blanche?

Claire clătină din cap.

— N-a spus cum o cheamă. A spus doar că-l cunoaşte pe Harry

Finley şi a lăsat un număr de telefon.

Pe obrajii lui Daniel apăruseră două pete de culoare, iar membrele lui păreau să-şi fi recăpătat ceva din vigoare, lucru înregistrat şi de aparate, care începură să alerge pe hîrtia milimetrică.

— Claire, o imploră Daniel, trebuie să mă ajuţi! Ajută-mă să ies de aici! Trebuie să ne întoarcem la tine acasă şi să luăm numărul de telefon din aparat.

Claire zîmbi.

— Cum să-ţi spun, nu trebuie să faci asta. N-ai decît să suni, dai un cod şi pe urmă aparatul îţi reproduce mesajul.

În pofida pericolului în care se afla, Daniel mai găsi vreme să admire această realizare minunată a tehnicii.

— Face o maşinărie toate astea? E uimitor. Tu du-te şi dă telefoanele! Între timp, eu mă îmbrac.

Începu să se zbată ca să coboare din pat.

— Dar, Daniel, eşti bolnav!

— Claire, trebuie s-o fac! Înţelegi?! Trebuie!

Claire reflectă o clipă.

— Mă duc să dau telefon. Pe urmă mă întorc să te ajut.

* *
*

Avionul cu reacţie ateriză la baza aeriană la ora fixată; căpitanul Wilcox aştepta pe pistă să-l întîmpine pe Cameron, savantul trimis de Washington pentru a conduce investigaţiile în legătură cu eşecul Proiectului B (de la Buford).

Cameron, arătînd cam zdruncinat, îşi făcu apariţia în cadrul uşii avionului. Începu să coboare treptele cu paşi nesiguri, se împiedică şi aproape că se rostogoli jumătate din drum.

Wilcox se repezi să-l sprijine.

— Sînt Wilcox, domnule. Vă e rău?

Cameron dădu din umeri.

— Nu prea îmi place să zbor cu avionul şi atît. Aud că ai nişte veşti bune.

Un rînjet se lăţi pe faţa lui Wilcox.

— Da, domnule. Avem nişte veşti cum nu se poate mai bune. Am plăcerea să vă pot spune că locotenentul McCormick este ţintuit într-un pat de spital, chicoti Wilcox. Şi a cam terminat-o cu hoinăreala. Tipul are atîtea tuburi în el, că arată ca un curcan de Ziua Recunoştinţei.

CAPITOLUL 24

Ieşind de la reanimare, Claire dădu nas în nas cu John.

— Claire! Ce naiba se-ntîmplă?! Daniel are o formă de leucemie galopantă. N-am mai întîlnit asemenea caz. De fapt, nimeni n-a văzut aşa ceva vreodată. Foarte ciudat!

— Trebuie să-l scoatem de-aici, spuse Claire pe un ton hotărît, şi nu prea mai avem timp.

— Claire, cred că glumeşti! Sullivan mi-a spus că cei de la FBI sînt în drum spre spital. Daniel a intrat într-un bucluc şi ăştia sînt porniţi împotriva lui.

— Daniel n-a intrat în nici un fel de bucluc. Sau, oricum, nu e un criminal ori ceva de soiul ăsta. Trebuie însă să-l luăm de aici.

— Şi ce facem cu FBI-ul? protestă John.

— Lasă FBI-ul! John, ai încredere în mine. Te rog!

— Ce să fac?

— Du-i cu vorba.

John nu mai pierdu vremea să reflecteze asupra gestului următor ori să măsoare camera cu paşi mărunţi şi să-şi rumege cuvintele. O trase pe Claire cu putere spre el şi o îmbrăţişă, sărutînd-o pătimaş. Cînd îi dădu drumul, Claire se dădu înapoi, zîmbind fericită.

— Grăbeşte-te! spuse John.

Claire alergă la secţia de reanimare şi începu să demonteze electrozii de pe pieptul lui Daniel. Scoase perfuzia din brat şi îi închise vena.

— Acum poţi să te dai jos.

Daniel coborî cu dificultate din pat şi începu să se îmbrace. Degetele îi erau amorţite, aşa că încheiatul nasturilor de la cămaşă era o problemă care îl depăşea.

— Stai, lasă-mă pe mine!

Claire îi încheie repede nasturii şi îl ajută să-şi îmbrace jacheta.

De pe culoar îşi făcu apariţia Nat, împingînd un scaun cu rotile.

— Urcă!

Daniel se aşeză uşor şi cei trei o porniră în grabă pe culoar într-o cursă contracronometru. Se opriră la primul colţ şi Nat aruncă o ocheadă spre lifturi.

Locul era plin de soldaţi în uniformă de aviaţie şi de tipi care arătau ca agenţii FBI pe care îi văzuse la televizor. Unii erau răspîndiţi, alţii se ţineau pe lîngă Wilcox şi Cameron.

Lui Nat nu trebuia să i se spună că avea de-a face cu inamicul.

— Stop! Nu pe-acolo, mamă!

— La lift! spuse Claire, întorcîndu-se spre lifturile de serviciu. Nat, apasă butonul de coborîre!

John era perfect conştient de rolul pe care îl avea de jucat. Se

aruncă în mijlocul grupului de soldaţi şi agenţi federali.

— Sînt doctorul Halsy, se recomandă el. Trebuie să vă spun ceva…

Wilcox încercă să-l dea la o parte ca pe un puşti pisălog.

— Regret, dar ne grăbim.

— E foarte important.

Cameron se opri, dispus întotdeauna la amabilităţi profesionale faţă de un coleg de breaslă.

— Despre ce e vorba, doctore?

— Dacă îl căutaţi pe McCormick, atunci să ştiţi că a fost mutat în secţia de reanimare din aripa de est.

Arătă cu degetul în direcţia din care veniseră.

— Faceţi la dreapta pe culoarul de est, a treia uşă pe stînga. Camera 144.

— Mulţumesc, doctore.

— Să mergem, mormăi Wilcox, conducîndu-şi oamenii în lungul coridorului, de parcă ar fi condus o şarjă de cavalerie.

John se lipi de peretele vopsit în verde al culoarului şi respiră adînc. Îşi scoase ochelarii şi-şi făcu vînt să se răcorească.

— Ce nu face omul din dragoste, bombăni el.

Indicaţiile lui John fuseseră minunate. Hoarda zgomotoasă de oficiali se năpusti pe coridor şi găsi fără dificultate camera cu numărul 144. Dădură buzna prin uşile batante şi se opriră pironiţi locului. Priviră în jur, cu feţele înmărmurite.

— Ni s-a spus că aici e reanimarea.

— După cum vedeţi, nu e, spuse o soră în trecere. E bufetul.

— Ce dracu se petrece aici?! întrebă Wilcox.

— Cred că se serveşte prînzul, spuse unul dintre agenţii federali.

* *
*

Liftul coborî şapte niveluri pînă în parcarea subterană, unde Claire, Daniel şi Nat se îngrămădiră în maşina break a lui Claire, care părăsi parcajul în trombă, rulînd cu mare viteză pe străzile oraşului. În loc să se îndrepte spre casă, Claire o luă pe un alt drum, spre un cartier mai populat şi mai bine întreţinut decît cel în care locuia.

Opri maşina în faţa unei case vechi, dar îngrijită, de pe o stradă lăturalnică. Lui Daniel continua să-i fie rău, părînd să îmbătrînească de la un minut la altul. Oricum, nu-i mai păsa. Coborî din maşină şi fu primul care ajunse la uşă, fără a fi atent la treptele înclinate ale verandei; apăsă pe sonerie de mai multe ori.

Răspunse o femeie între două vîrste, care părea a fi puţin trecută de cincizeci de ani. Aceasta tresări cînd văzu pe trepte un bătrîn cu privirea rătăcită, însoţit de un băieţel şi de o femeie în halat de soră medicală.

Daniel o privi cu atenţie şi hotărî că nu putea fi Blanche — Blanche

trebuie să fi fost mai în vîrstă, deşi figura i se părea cunoscută. Avea în ea ceva familiar, dar Daniel nu-şi putea da seama ce anume…

— Ce doriţi?

— Îl caut pe Harry Finley, răspunse Daniel, un savant. Soţia lui se numeşte Blanche Finley. Erau amîndoi din Chicago. Îl cunoaşteţi? Să nu-mi spuneţi că nu-l cunoaşteţi, vă rog!

Femeia zîmbi, dar continua să pară derutată.

— Îl cunosc. Cred că pe tatăl meu îl căutaţi. Eu sînt Susan Finley. Sau, mă rog, acesta a fost numele meu de domnişoară.

— Tatăl dumneavoastră?

Apoi îşi reaminti. Sigur că da! Ziua aceea, la picnic, cînd Blanche şi Harry le spuseseră că o să aibă un copil. Nu-i de mirare că figura ei i se părea cunoscută.

— *Tatăl* dumneavostră! E acasă?!

Susan Finley îşi plecă privirea, ca şi cum Daniel ar fi apăsat cu degetul pe o veche vînătaie.

— Regret, dar tatăl meu a murit.

— A murit? şopti Daniel.

O clipă rămase buimăcit, apoi faţa i se prăbuşi şi se aşeză uşor pe bancheta de pe verandă, privind în gol. Părea zdruncinat.

— Cîndva a locuit aici… cîteva luni… dar a murit înainte de a mă naşte. Probabil căutaţi pe altcineva.

Daniel clătină din cap.

— Nu. Nu e nici o greşeală. Am fost… prietenul lui cel mai bun.

Susan Finley se apropie şi îl privi ca şi cînd l-ar fi văzut pentru prima oară… ca şi cînd ar fi văzut o stafie.

— Daniel? spuse ea.

Lui Wilcox şi trupei care îl însoţea nu le-au trebuit mult ca să-şi dea seama ce se petrece. În timp ce se îndreptau spre garajul subteran, Wilcox răsfoia un dosar albastru voluminos.

— Adresa lui Susan Finley este Blue Cypress Pond Road, 14. În Dosarul albastru, se menţionează că tatăl ei a constatat o neregulă cu două luni înainte ca McCormick să se ofere voluntar. Finley a murit într-un incediu, încercînd să-l salveze pe tipul ăsta, care, se pare, îi era prieten.

Întreaga echipă se îmbarcă în maşini, trîntind portierele. Aşezaţi pe bancheta din spate a uneia din maşini, Wilcox şi Cameron continuau să răsfoiască dosarul.

— Cei de la G-2 au susţinut că în incediu ar fi murit şi McCormick şi au închis dosarul. N-a mai urmat nici o investigaţie. O dată cu începerea războiului, a fost scăpat din vedere. Bănuiesc că în haosul de după Pearl Harbor, a fost complet dat uitării.

Cameron îi privi şocat.

— Vrei să spui că s-a pierdut? Că McCormick a fost pur şi simplu

pus într-un loc nepotrivit şi încă vreme de cincizeci de ani? Că a stat acolo în tot acest timp fără ca cineva să bage de seamă? Nu pot să cred. E curată nebunie!

Wilcox tresări. Da, era o nebunie şi el ştia asta. Doar îl cunoscuse pe McCormick personal.

— Ăăă… se pare că aşa stau lucrurile, domnule. La inventariere, capsula a fost înregistrată drept cazan industrial de mare capacitate.

Şi nimeni, cu excepţia lui Wilcox, nu ştia cît de puţin lipsise ca acesta să fie dat la casat, cît de puţin lipsise ca să fie vîndut la fiare vechi.

Lui Cameron nu-i venea să creadă.

— Dumnezeule!

* *
*

Susan Finley moştenise toate documentele şi însemnările tatălui său, iar mama sa îi lăsase scrisori şi albume întregi cu fotografii. Coborî, însoţită de Daniel, Claire şi Nat, în beci şi începură să caute nişte cutii de carton pline cu hîrtii vechi, sperînd să găsească ceva, un indiciu cît de mic despre ceea ce se întîmplase cu atît de mulţi ani în urmă. Scormonea prin vestigiile trecutului, ridicînd nori de praf în jurul lor.

— Mama obişnuia să-mi povestească despre tine, Daniel, spuse Susan. Mi-a vorbit de nenumărate ori despre experiment, deşi nu ştia mare lucru despre el.

Îşi îndepărtă o şuviţă de păr rebelă de pe frunte şi-şi şterse o pată de praf de pe bărbie.

— Ştii, a încercat din răsputeri să-şi îndrepte greşeala…

— N-a fost vina lui, spuse Daniel.

— Poate că nu, dar el se simţea vinovat.

Brusc, Daniel încetă s-o mai asculte. Într-una din cutii descoperise o stivă de caiete legate în piele roşie. Îşi aminti că Harry umbla întotdeauna cu unul din aceste caiete sub braţ. Şocul amintirii îl copleşi. Alese unul şi-l deschise cu grijă. Paginile vechi şi decolorate se desprindeau din cotor. Harry notase cu scrisul său mărunt şi neciteţ fiecare fază a experimentului.

— „26 noiembrie 1939, citi Daniel cu voce tare. Ora cinci după-amiază. Început testul.”

Dădu cîteva pagini mai departe şi citi cu atenţie. Se pare că Harry îşi dăduse seama aproape imediat că experimentul era în pericol. Efectuase paralel unele teste de laborator pe animale şi înregistrase în jurnal rezultatele decepţionante; cu fiecare nou eşec, scrisul îi era tot mai dezordonat. Lui Daniel nu-i fusese niciodată prea clară partea ştiinţifică a activităţii lui Harry, aşa încît mulţimea de ecuaţii detaliate nu-i spunea mare lucru, dar din coloana de note şi comentarii află tot ce dorea să ştie: „îmbătrînire galopantă şi necontrolabilă…

dezintegrare moleculară… descompunere exoscheletică… îmbătrînire ireversibilă.”

Daniel închise caietul, stîrnind un norişor de praf cenuşiu.

— Ireversibilă, repetă cu o voce stinsă. Ireversibilă.

Claire încercă să-l îmbrăţişeze şi să-l consoleze, atît cît îi stătea în putere, dar Daniel o îndepărtă.

— Daniel, poate c-ar trebui să ne întoarcem la spital. Poate cei de-acolo te pot ajuta.

Susan Finley interveni şi ea:

— Ia însemnările tatălui meu şi vezi ce se poate alege din ele. Cîte nu s-au schimbat în cincizeci de ani! Poate că acum sînt folositoare.

Daniel clătină încet din cap. Scoase din cutia de carton o fotografie alb-negru veche, îngălbenită şi cu colţurile îndoite; o ţinea cu grijă ca pe un lucru sacru şi fragil, ca pe ceva ce s-ar fi putut dezintegra. În fotografie, erau Helen şi o fetiţă pe care n-o putea identifica.

Claire privi peste umărul lui Daniel.

— E ea, nu-i aşa?

Daniel răspunse printr-o clătinare imperceptibilă a capului.

— Helen, spuse cu o voce răguşită.

— Şi fetiţa… e fetiţa ta?

Daniel nu-şi putea dezlipi privirea de fotografie.

— Nu. N-am fost căsătoriţi niciodată.

— Fetiţa aceea sînt eu, interveni Susan Finley. Cred c-aveam vreo doi ani cînd a fost făcută fotografia.

— Nu se poate, spuse Daniel. Helen a murit cu aproape un an înainte să te naşti.

Susan Finley privi nedumerită.

— Nu. N-a murit. Mi-o amintesc pe mama spunînd că mătuşa Helen ar fi avut un accident…

— Un accident de maşină, insistă Daniel. Dar asta a fost înainte să te naşti tu.

— Ştiu asta, dar…

Lui Daniel îi alunecă fotografia din mînă.

— Dar ce?

Susan Finley ridică din umeri.

— Helen trăieşte.

O clipă, toţi crezură că Daniel o să leşine. Sîngele îi dispăru din obraji, făcu cîţiva paşi împleticiţi, încercînd să-şi recapete suflul.

— Unde? Unde e?! întrebă gîfîind.

— S-a retras în nord, spuse Susan Finley. La Point Reyes.

— Acolo am copilărit! Acolo e farul, strigă Daniel.

Susan clătină din cap în semn că ştia.

— Obişnuia să povestească despre tine. Despre cum mergeaţi împreună la şcoală.

— Şi acum e acolo? întrebă Daniel.

— Cred că da. N-am mai vorbit cu ea de cîteva luni, dar…

Daniel se întoarse spre Claire şi o cuprinse pe după umeri.

— Claire, m-ai ajutat deja foarte mult, dar mă văd nevoit să apelez din nou la tine. Ajută-mă să ajung la ea! Trebuie s-o mai văd o dată… ultima dată.

— Să mergem! spuse Claire.

Daniel trebui ajutat să urce scările. O dată ajuns afară, s-a îndreptat încet spre maşina lui Claire. Nat îl spijinea de-o parte, Susan de cealaltă.

— Cînd s-a mutat la Point Reyes? întrebă Daniel.

— Acum şapte ani. S-a retras acolo după ce a murit unchiul Charlie… soţul ei.

Daniel se opri încremenit.

— A fost măritată?!

Susan detesta faptul că tocmai ea era nevoită să-i dea această informaţie bătrînului.

— Ăăă… da, a fost.

Daniel îşi lăsă bărbia în piept.

— Cred că era de prevăzut. La urma urmelor, de ce să mă fi aşteptat?

Susan zîmbi printre lacrimile care o podidiseră.

— Nu te-a uitat niciodată, ştiu sigur.

Nat îl ajută pe Daniel să se aşeze pe locul din faţă şi trînti portiera. Daniel scoase capul pe fereastră.

— De unde ştii că nu m-a uitat?

— Au avut un fiu. L-au botezat Daniel.

Nat privea în josul străzii. O procesiune de maşini cu aspect oficial se îndrepta spre ei.

— S-o ştergem!

— Hai, spuse Claire, pornind motorul.

Maşina însă refuză să plece.

— Oh, nu!

— Mamă, cred că trebuie s-o bagi în viteză.

— Ai dreptate!

Daniel o apucă pe Susan de mînă.

— Tatăl tău a fost un om nemaipomenit, Susan. Să nu uiti asta!

— N-o să uit, spuse Susan zîmbind.

— Dă-i drumul! strigă Nat.

Maşina demară în trombă de lîngă bordură.

— Centurile! strigă Claire.

CAPITOLUL 25

Claire apăsă pedala de acceleraţie şi îndreptă maşina direct spre convoiul militar ce cobora pe strada liniştită pe care locuia Susan Finley. Văzînd maşina lui Claire venind direct spre el, automobilul din capul formaţiei frînă brusc, răsucindu-se cu 180 de grade; maşinile din spate se răsfirară în formă de evantai, blocînd oarecum strada.

Claire era însă hotărîtă să nu-i stea nimic în cale. În loc să încetinească, apăsă pe acceleraţie şi se năpusti direct în baraj.

— Nu putem merge mai departe, mamă?! urlă Nat.

— Ce-ai cu mine? Încerc, Nat! Încerc!

Lui Wilcox şi oamenilor lui le-au fost de ajuns cîteva secunde ca să-şi dea seama că maşina ce venea spre ei nu avea nici cea mai mică intenţie să oprească. Cînd, în sfîrşit, n-au mai avut nici o îndoială, se aruncară într-o parte, ferindu-se din calea bolidului ce se apropia vertiginos. Claire conducea ca o profesionistă, croindu-şi drum cu scrîşnete de pneuri printre maşinile care blocau strada.

Trecură prin blocaj ca o săgeată, însă Daniel ştia că pericolul nu era încă depăşit. Forţele aeriene, FBI-ul şi poliţia locală puteau să mobilizeze mii de urmăritori. Era doar o chestiune de timp să nu fie prins şi tocmai timpul era un lucru de care ducea lipsă.

— Claire, spuse Daniel, am nevoie de un avion.

Claire îl privi uluită.

— Ai înnebunit? De unde să-ţi fac eu rost de un avion?!

— Cu maşina asta n-am să reuşesc niciodată. O să ne prindă înainte de-a putea ajunge la Helen.

— Dar, de unde…

— Expoziţia aviatică, le sugeră Nat cu o voce nesigură. Acolo sînt o groază de avioane.

Daniel şi Claire se uitară unul la celălalt.

— Oh, Doamne, spuse Claire. Ţin-te bine, Nat! Şi tu, Daniel!

Apăsă acceleraţia pînă la fund şi maşina ţîşni înainte, străbătînd ca o rachetă strada circulată.

Deşi era o cursă pe viaţă şi pe moarte, Nat era încîntat de felul nebunesc de a șofa al mamei sale.

— Aşa, mamă! Dă-i-nainte!

Daniel era şi el uimit.

— Sfinte Sisoe, conduci cum conduceam eu pe timpuri.

După aproximativ nouăzeci de secunde, ajunseră la intrarea în aeroport, unde era organizată expoziţia aviatică. Claire opri în faţa porţii cu un scrîşnet de pneuri. Paznicul se aplecă spre geamul de pe partea şoferului.

— Aveţi permis? întrebă el.

Claire îi oferi zîmbetul cel mai fermecător de care era capabilă.

— Vreau doar să las un pilot.

— Îmi pare rău doamnă, dar…

N-apucă să spună mai mult.

Claire aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi văzu convoiul militar care se apropia.

— Trebuie să plec! se scuză ea.

Apăsă pe acceleraţie, trecu prin poarta deschisă şi înaintă în viteză pe pistă.

Expoziţia aviatică era în plină desfăşurare: standurile erau ticsite de vizitatori, cerul era plin de avioane. Claire rulă pînă în dreptul unui B-25 şi opri.

— Iată-ți avionul!

Daniel se întoarse spre Nat şi-l mîngîie pe obraz.

— Mulţumesc. Mulţumesc că m-aţi adus.

Nat încercă să zîmbească, dar nu izbuti. Capul i se înfundase între umeri şi avea o privire de cîine bătut.

Claire sări din maşină şi-i spuse:

— Stai aici! Să nu te mişti!

Cu un aer indiferent, ca şi cînd ar fi fost o pereche oarecare ce vizita expoziţia, Claire şi Daniel se apropiară agale de B-25, afişînd aerul de gură-cască specific turiştilor.

Daniel îl bătu pe umăr pe şeful de echipaj.

— Băiete, pot să arunc o privire înăuntru?

— Sigur, răspunse acesta, abia catadixind să-l privească.

Daniel se întoarse spre Claire.

— Îndepărtează calele de la roţi şi n-o să te mai rog niciodată să-mi faci vreun serviciu.

— De ce să renunţi tocmai acum? îi zîmbi ea.

Apoi îl îmbrăţişă, ţinîndu-l strîns la piept.

— Ascultă, oricum, ne mai vedem noi.

— Hei, îi şopti Daniel la ureche, mă sufoci!

Claire îl împinse spre avion.

— Du-te!

Daniel se sui în avion, se îndreptă spre cabină şi se aşeză pe locul pilotului. Nu mai avea timp să verifice instrumentele de bord. Nu-i rămînea decît să presupună că echipajul menţinuse aparatul într-o bună stare.

— Elicea liberă! urlă Daniel.

Motoarele tuşiră o dată, scoaseră un norişor de fum albăstrui, apoi porniră.

— Hei! strigă de la sol şeful de echipaj. Ce dracu faci?!

Omul alerga după bombardierul rătăcitor, dar Daniel părăsise deja platforma din faţa hangarului şi se îndrepta spre capătul pistei. Cîteva clipe mai tîrziu plutea în văzduh…

Claire îl văzu cum urca în înaltul cerului şi urmări cu privirea uriaşul avion pînă cînd acesta deveni doar un punct deasupra orizontului. Se întoarse la maşină. Dr. Cameron şi Wilcox o aşteptau, însoţiţi de o armată de haidamaci din FBI şi Forţele Aeriene.

— Doamnă Cooper, spuse Wilcox, s-ar putea să vă arestăm.

Claire ridică nepăsătoare din umeri.

— Nu mai are nici o importanţă. Dar ce-aţi zice dacă am face un tîrg?

— Tîrg?! Ce fel de tîrg?!

— Dumneavoastră nu mă arestaţi, spuse deschizînd porbagajul maşinii în care erau caietele cu notiţe, iar eu vă dau toate informaţiile de care aveţi nevoie. Tot ce-aţi dori să ştiţi despre modul în care poate fi congelat cineva.

— Dumnezeule! se holbă Cameron. Astea sînt caietele cu însemnări ale lui Harry Finley?! De unde le aveţi?!

Claire însă nu-l mai asculta. Privi în maşină, păli şi începu să tremure.

— Oh, Doamne, şopti cuprinsă de spaimă. Unde mi-e băiatul?!

* *
*

Daniel se înălţă pînă atinse plafonul de şapte mii trei sute de metri şi viteza de croazieră de trei sute şaptezeci de kilometri la oră. Iată-l zburînd de-a lungul coastei, spre nord, spre o întîlnire cu propriul trecut, amînată prea multă vreme!

Efortul de a ridica uriaşul avion de la pămînt îl storsese de mare parte din bruma de putere pe care o mai avea. Tot ce putea să facă era să menţină altitudinea şi cursul de zbor. Se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii o clipă, încercînd să se adune, luptîndu-se din răsputeri să pompeze un dram de vigoare în trupul său bătrîn şi obosit.

De undeva, din spate, desluşi un zgomot, zgomotul produs de un stingător de incendiu desprins din stativul său din perete, în momentul contactului cu podeaua metalică, suficient de tare ca să poată fi auzit prin vuietul celor două motoare. Daniel deschise ochii şi se răsuci în scaun, surprins de durerea intensă pe care i-o provocă o mişcare atît de uşoară. Rămase cu gura căscată, zărindu-l pe Nat.

— Nu se poate! gemu el. Nat, nu! Mama ta o să înnebunească de spaimă.

Nat era cuibărit în locaşul maistrului bombardier; ochii lui mari trădau emoţia, dar şi teama de care era cuprins. Ştia prea bine că Daniel n-o să se întoarcă să-l ducă pe el înapoi, dar nu voia nici să-l supere.

— Ce… Ce faci aici?!

— Nu mi-ai spus nici măcar la revedere, spuse Nat.

CAPITOLUL 26

Cameron aproape că plonjă în portbagaj, arzînd de nerăbdare să pună mîna pe caietele pierdute ale lui Harry Finley. Înşfăcă primul caiet legat în piele roşie şi îl devoră cu privirea, găsind suficiente date, într-o singură pagină de însemnări, ca să răspundă unei duzini de probleme ştiinţifice şi teoretice spinoase care îl chinuiseră ani de-a rîndul.

— Dar e uimitor! Omul ăsta a fost un geniu. Ah, dac-aş fi putut să fiu acolo cînd se ocupa de povestea asta!

Lui Claire puţin îi păsa de ştiinţă. Nu dorea decît să-şi vadă fiul teafăr înapoi. Brusc, se simţi epuizată. Era pe punctul să facă o criză de isterie. Se săturase de aventură. Voia să se întoarcă în micul ei univers liniştit şi monoton.

Wilcox bolborosea ceva într-un telefon portativ, dînd ordine şi apoi contramandîndu-le, nepreaştiind ce să facă.

— Putem vorbi cu ei? întrebă Claire. Putem intra în legătură radio cu avionul?

— Nu emit, spuse Wilcox, dar îi avem pe radar. Se îndreaptă spre nord. Asta-i tot ce ştim sigur în momentul de faţă.

Cameron închise caietul de notiţe cu o plesnitură puternică.

— Wilcox, schimbăm planul!

— Vă ascult, domnule.

— Mă întorc la capsulă. Vreau s-o studiez amănunţit, cu aceste notiţe la îndemînă. Sună-l pe doctorul Reeves şi spune-i să vină aici imediat.

— Da, domnule!

— Şi mai vreau să te duci la spital şi să-mi trimiţi prin fax toate datele pe care le-au obţinut cei de-acolo despre McCormick. Vreau tot — seria de electrocardiograme, enzimele cardiace şi toate celelalte. Ai înţeles?!

— Da, domnule, dar ce facem cu avionul?!

Cameron ridică nepăsător din umeri.

— Avionul n-are nici o importanţă.

— Nici o importanţă?! ţipă Claire. Cum puteţi spune asta, cînd ştiţi că fiul meu se află în el?!

Cameron zîmbi.

— Iertaţi-mă! Avionul n-are nici o importanţă pentru *mine*. Wilcox, vreau ca îndată ce avionul aterizează şi oriunde ar ateriza, să-i asiguri doamnei Cooper o escortă ca să-şi recupereze băiatul.

Cameron dădu să plece, dar se opri şi se întoarse.

— Este de la sine înţeles că nu va mai fi vorba de nici un fel de acuzaţii.

— Vă mulţumesc, spuse Claire mai recunoscătoare pentru faptul că

avea să-i fie dat înapoi Nat, decît pentru renunţarea la acuzaţii. Vă mulţumesc foarte mult.

— Nu, *eu* vă mulţumesc pentru asta, răspunse Cameron, bătînd uşor cu palma caietul de sub braţ.

* *
*

În intervalul în care avionul B-25 parcursese cîteva sute de kilometri, Nat, aşezat pe scaunul copilotului, îşi privise îngrijorat prietenul, care îmbătrînise vertiginos: umerii îi erau acum aduşi în faţă, spatele i se cocîrjase. Faţa îi era acoperită de riduri şi suptă, părul — alb ca neaua, linia părului — mai retrasă şi mai rară în creştet. Avea ochii apoşi şi urduroşi. Trupul îi era chinuit de dureri, iar mîinile şi picioarele şi le simţea grele, de parcă oasele s-ar fi transformat în plumb.

— Daniel? Te doare ceva?

Daniel închise ochii.

— Nu. N-am nimic.

Deschise încet ochii şi privi prin geamul carlingii linia neregulată a coastei californiene. Pe faţă i se zugrăvea un zîmbet de mulţumire.

— Priveşte!

Nat privi dedesubt şi văzu faleze şi o plajă măturată de o briză puternică. Pe stînci se înălţa un far vopsit ca o acadea, în dungi roşii şi albe, apoi începea o fîşie de cîmpie verde şi, cîteva sute de metri mai încolo, casa bătrînului paznic al farului.

— Arată aşa cum îl ştiu dintotdeauna.

Daniel încercă să-şi schimbe poziţia ca să vadă mai bine, dar renunţă, crispîndu-se de durere. Avea lacrimi în ochi, dar erau lacrimi de mulţumire şi fericire.

Apucă manşa cu amîndouă mîinile şi o împinse încet şi cu mare efort, înscriind avionul într-un viraj lung, o coborîre lină în spirală, reducînd altitudinea cu mai multe zeci de metri în numai cîteva secunde. Degetele atinse de artroză erau încleştate pe comenzi, reuşind cu mare dificultate să acţioneze maneta de gaze şi să reducă viteza de zbor. Avionul B-25 începu manevrele de apropiere în vederea aterizării, coborînd din înălţimi spre porţiunea de teren plat, acoperită cu iarbă verde, de pe stînci.

Daniel însă ştia că nu mai avea forţa necesară. Simţea energia scurgîndu-i-se din trup, asemenea apei dintr-o cadă.

— Nat! spuse Daniel luînd mîna băiatului şi punîndu-i-o pe manşă. Trebuie să mă ajuţi!

Nat îşi înghiţi nodul, încercînd să-şi stăpînească frica.

— Să te ajut? *Eu*? Eu să te ajut pe *tine*?

— Trebuie să-l aşezi pe sol.

Nat încleştă atît de tare mîna pe manşă, încît i se albiră articulaţiile

degetelor.

— Trage… încetişor… înapoi, rosti Daniel cu respiraţia întretăiată.

Vorbele îi erau şuierate şi nedesluşite, iar vocea nu depăşea intensitatea unei şoapte.

Nat dădu aprobator din cap.

— Executat! Tras încetişor înapoi!

Avionul părea uşor ca un zmeu de hîrtie, planînd spre cîmpia de dedesubt.

Daniel trase din nou maneta de gaze şi avionul mai pierdu ceva din altitudine şi viteză.

Nat îşi întoarse mutrişoara îngrijorată spre Daniel.

— Daniel?

— Ce e?

— Să nu mori, auzi?!

— Executat!

— Executat!

Daniel trase adînc aer în piept.

— O.K. Scoate trenul de aterizare!

— Executat! Scot trenul de aterizare!

Nat apăsă un buton de pe panou. De sub cabina pilotului se auzi imediat un uruit produs de greutatea trenului, care se aşeză în poziţia de aterizare. Efectul de frînare pe care îl avu asupra aparatului era evident.

— Şi închide trapa! şuieră Daniel.

— Executat! închis trapa.

Daniel aruncă o privire indicatoarelor şi cadranelor de pe panoul de comandă, verificînd pentru ultima oară instrumentele de bord. Avionul reacţiona la comenzi ca la carte, spre deosebire de ultimul bombardier pe care îl pilotase cu cincizeci de ani mai înainte. Încercă să nu se mai gîndească la faptul că în împrejurarea aceea se prăbuşise.

— În regulă, Nat. Acum direcţia!

Nat nu prea ajungea cu picioarele la pedala de direcţie, aşa că se întinse ca s-o împingă în poziţie. Avionul se înclină uşor spre stînga, aripile se balansară, apoi se echilibrară.

— E bine aşa! Acum îi dăm drumul. O să aşezăm bebeluşul ăsta pe pămînt, spuse Daniel, izbutind să expedieze un zîmbet fugar copilotului. Împreună, bine?!

Ochii lui Nat înotau în lacrimi. Luă mîna de pe manşă numai cît să şi le şteargă.

— Gata?! Deschide carburatoarele! Scoate flapsurile! Nat, fii cu ochii pe orizont! Urmăreşte linia orizontului!

— Urmăresc orizontul! repetă Nat.

Angajarea la aterizare fu nesigură şi inegală, dar avionul se pregătea pentru contactul cu solul. Pînă la sol nu mai erau decît treizeci de

metri. Pe măsură ce viteza scădea, aparatul era din ce în ce mai greu de stăpînit. Comenzile trepidau, opunînd rezistenţă celor patru mîini de pe manşă.

Daniel gîfîia din cauza disconfortului pe care i-l provoca vibraţia manşei. La un moment dat, nu mai putu să suporte şi luă mîinile de pe comenzi, prăbuşindu-se pe spate în scaun.

— Daniel! scînci Nat.

— Fă-o, Nat! Poţi!

Avionul coborî şi luă un contact dur cu pămîntul, dar în poziţie echilibrată. Mai săltă prin aer vreo cîţiva metri, apoi se aşeză definitiv pe sol, motoarele continuînd să vuiască. Nat avu impresia că i se făcuse părul măciucă. Acţionă frînele aerodinamice şi bracă flapsurile la maximum. Motoarele scrîşniră, intrînd în rotaţie inversă.

— Opreşte-te! Opreşte-te! îl imploră Nat.

Prin geamul carlingii, Nat văzu cum casa se făcea tot mai mare. Îşi acoperi faţa cu mîinile, încercînd cu disperare să se protejeze în momentul impactului.

Dar avionul îşi încetini rulajul, afundîndu-se în pămîntul moale, şi în cele din urmă se opri la numai cîţiva metri de casă.

Daniel zîmbea.

— Spectacolul s-a terminat! spuse cu o privire fericită, care îşi recăpătase strălucirea. Acum, opreşte motoarele!

După zgomotul motoarelor, liniştea acelui loc uitat de lume, întreruptă cînd şi cînd de zgomotele brizanţilor, era o adevărată binefacere.

Nat îl ajută pe Daniel să coboare din avion, un efort considerabil pentru un bătrîn de optzeci şi ceva de ani. Cu toate acestea, de îndată ce puse piciorul pe pămînt, în Daniel se petrecu o schimbare subită. Briza mării, iarba verde şi revederea acestui loc fericit din trecutul său păreau să-l readucă încet la viaţă. Inspiră adînc, umplîndu-şi plămînii cu aerul sărat.

— Miroase la fel!

Urcă încet şi chinuit treptele verandei, pînă în faţa intrării principale, şi ciocăni. În pofida durerii şi agitaţiei din ultimele zile, odată ajuns la capătul ultimei sale călătorii, Daniel îşi recăpătă calmul şi stăpînirea de sine.

Dar casa era cufundată în linişte. Din interior, nu răzbătea nici un zgomot. Singurul sunet care se auzea era şuieratul vîntului.

Daniel bătu din nou, de astă dată mai insistent, deşi seninătatea lui începea să se topească.

— Nu se poate, murmură el. După toate cîte s-au întîmplat, *aşa ceva nu se poate!*

Nat îl atinse uşor pe umăr.

— Daniel?!

— Nu-i aici, strigă Daniel disperat. După tot ce-am pătimit, acum nu-i aici!

— Daniel, repetă Nat mai convingător. Priveşte!

Daniel se întoarse şi văzu o bătrînă care se îndrepta peste cîmp în direcţia lor. Ştiu din prima clipă că era Helen, în ochii lui la fel de frumoasă şi de angelică precum fusese cînd avea douăzeci şi cinci de ani.

O pomi spre ea, împleticindu-se pe trepte. În ochii lui strălucea un amestec de emoţii puternice. Se simţea înfricoşat, descurajat, trist, bucuros… Dar mai presus de toate, se simţea uşurat, ca şi cînd, de pe umerii îmbătrîniţi şi neputincioşi, cineva i-ar fi luat o povară insuportabilă. Lunga sa călătorie se încheiase. Era, în sfîrşit, acasă, alături de femeia pe care o iubea şi pe care o iubise întreaga lui viaţă.

Helen se oprise şi îl privea pe Daniel, care se apropia. La început, păru derutată, apoi pe faţă i se citi neîncrederea. *Să fie oare cu putinţă?!* Făcu un pas spre el.

Cînd îi mai despărţea doar vreo jumătate de metru, Daniel se opri să o privească şi se clătină, părînd prea copleşit ca să mai poată face un ultim pas. Întinse mîna şi atinse medalionul pe care Helen îl purta în jurul gîtului. Ea îndepărtă o şuviţă de păr alb din dreptul ochilor lui Daniel.

— Danny?

Se prăbuşiră unul în braţele celuilalt, legănîndu-se înainte şi înapoi. Pe obraji li se prelingeau lacrimi de bucurie.

— Oh, Danny, te-ai întors la mine!

Rămas deoparte, Nat rîdea şi plîngea de bucurie.

Daniel se desprinse o clipă din îmbrăţişare ca să o privească. Bătrîna de şaptezeci şi cinci de ani dispăruse. În braţele lui era ea, Helen a *lui* cea frumoasă, o Helen de douăzeci şi cinci de ani. Ochii ei erau luminoşi şi plini de viaţă, părul negru şi strălucitor, pielea catifelată şi netedă.

Şi Helen îl văzu cu ochii de odinioară. Daniel redeveni tînărul puternic, iubitul ei, la fel de frumos precum fusese, precum rămăsese întotdeauna în visele ei.

— Ia spune, ai de gînd să te măriţi cu mine ori nu?! Vorbea de parcă ar fi reluat firul unei conversaţii pe care o avuseseră nu mai departe decît în ziua precedentă.

— Oh, Danny! Da! Da!

Urmă un sărut prelung şi pătimaş, ca şi cînd abia acum dădeau frîu liber pasiunii adunate vreme de cincizeci de ani. Un singur sărut care însă le-a fost de ajuns şi i-a alinat, un fel de compensaţie pentru anii de despărţire şi suferinţă.

— Oh, Danny, hohoti Helen. N-am ştiut niciodată… N-am îndrăznit să sper…

— Helen, spuse Daniel cu blîndeţe, mîngîindu-i părul. Sînt nespus de fericit. În sfîrşit, fericit.

Începu să se lase uşor în iarbă, îngenunchind în faţa ei. Ea îi cuprinse capul în palme, mîngîindu-i faţa şi părul, ştergîndu-i lacrimile de pe obraz.

Daniel privi în sus, spre chipul iradiind de fericire al lui Helen, şi zîmbi.

— Îţi mulţumesc.

Ea îi întoarse privirea şi rîse printre lacrimi.

— Oh, Danny. Sînt atît de fericită! Nespus de fericită! Apoi îşi puse capul pe umărul lui şi rămaseră înlănţuiţi, despovăraţi şi fascinaţi de faptul că erau din nou împreună după o viaţă, avînd o viaţă întreagă înaintea lor.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÎI
- CAPITOLUL 1
- CAPITOLUL 2
- CAPITOLUL 3
- CAPITOLUL 4
- CAPITOLUL 5
- CAPITOLUL 6
- CAPITOLUL 7

PARTEA A DOUA
- CAPITOLUL 8
- CAPITOLUL 9
- CAPITOLUL 10
- CAPITOLUL 11
- CAPITOLUL 12
- CAPITOLUL 13
- CAPITOLUL 14
- CAPITOLUL 15
- CAPITOLUL 16
- CAPITOLUL 17
- CAPITOLUL 18
- CAPITOLUL 19
- CAPITOLUL 20
- CAPITOLUL 21
- CAPITOLUL 22
- CAPITOLUL 23
- CAPITOLUL 24
- CAPITOLUL 25
- CAPITOLUL 26